

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FIRST *and* FOREVER

He's about to make
his winning play.

**#1 New York Times
Bestselling Author**

LYNN PAINTER

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

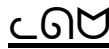
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

MAID FOR EACH OTHER için övgüler

“*Maid for Each Other*, klasik bir romantik komedi havasına sahip olmakla birlikte, milyoner ile ev temizlikçisi arasındaki bu sahte flört macerasını tamamen taze hissettiren modern dokunuşlar içeriyor. Her zamanki gibi, Lynn Painter eğlenceli antikalar, harika espriler ve mükemmel bir şekilde hayranlık uyandıran bir mutlu son sunuyor.”

—Bridget Morrissey, *Everything She Does Is* kitabının yazarı
Magic

“Eğlenceli, taze ve muhteşem bir şekilde flörtöz olan *Maid for Each Other*, sizi ilk sayfadan itibaren kendine hayran bırakacak. Lynn Painter, onu benim tüm zamanların en sevdiğim romantik komedi yazarlarından biri yapan mizah, esprili sohbetler ve cesur ama sevimli karakterlerin kendine özgü karışımını yine başarıyla sunuyor.”

—Libby Hubscher, *Heart Marks the Spot* kitabının yazarı

HAPPILY NEVER AFTER için övgüler

“Okuyucuların karşı çıkamayacağı, kahkahalara boğan bir macera.”

—Lana Ferguson, *USA Today*’in en çok satan kitabı *The Mating Game*

“Lynn Painter, hayallerimdeki romantik komedi esprilerini yazıyor! *Happily Never After*, sayfadan fırlayan, film uyarlaması yapılmasını bekleyen, ışıltılı, komik ve seksi bir romantizm romanı.”

—Sarah Adams, *New York Times* en çok satan kitabı *In Your Dreams*

THE LOVE WAGER için övgüler

“Painter, *Mr. Wrong Number*’ın ardından aynı derecede sevimli bir arkadaşlıktan aşka dönüşen romantizm romanıyla karşımıza çıkıyor... İkisinin de aynı derecede müstehcen mizah anlayışı, aralarındaki bağı gerçekçi kılıyor ve sürekli birbirlerini alt etmeye çalıştıkları oyun çok eğlenceli. Painter’ın hayranları hayal kırıklığına uğramayacak.”

—*Publishers Weekly*

“Painter’dan eğlenceli, flörtöz ve güncel bir kitap... Üstelik sevimli karakterlerle dolu.”

—*Library Journal*

MR. WRONG NUMBER için övgüler

“Zeki, seksi ve son derece komik. *Mr. Wrong Number*, kesinlikle kusursuz bir romantik komedi.”

—Christina Lauren, *New York Times*’ın en çok satan kitabı *The Paradise Problem*

“Olivia ve Colin’e aşık olmamaya çalışın, ama en önemlisi Lynn Painter’ın yazım tarzına aşık olmamaya çalışın!”

—Ali Hazelwood, *New York Times* en çok satan yazarlarından biri,
Two Can Play

BERKLEY TI LİN LYNN PAI NTER'İN ESERLERİ

Yanlış Numara Bayım

Aşk Bahsi

Happily Never After

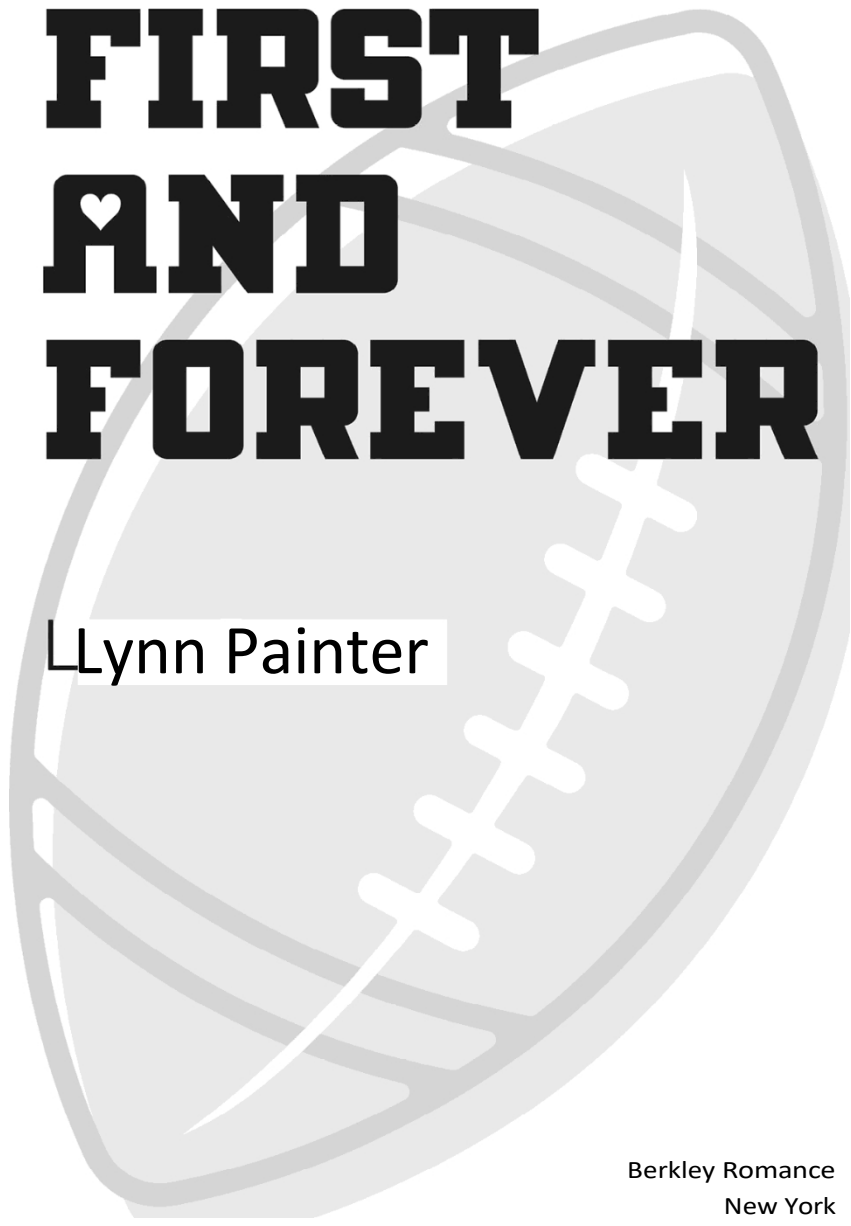
Accidentally Amy

Birbirleri İçin

Yaratılmış İlk ve

Sonsuza Dek

FIRST AND FOREVER

Lynn Painter

Berkley Romance
New York

BERKLEY ROMANCE

Yayıncı: Berkley

Penguin Random House LLC'nin bir imtiyazı

1745 Broadway, New York, NY 10019

penguinrandomhouse.com

Telif hakkı © 2026 Lynn Painter

Penguin Random House, telif haklarına büyük önem verir ve bunları destekler. Telif hakları yaratıcılığı besler, farklı sesleri cesaretlendirir, ifade özgürlüğünü teşvik eder ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak kitabın herhangi bir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla herhangi bir şekilde kullanılamayacağını veya çoğaltılamayacağını lütfen unutmayın.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak tasarımı ve illüstrasyon: Nate Burton

Kitap tasarımı: Ashley Tucker, e-kitap için

uyarlanmıştır İç resimler:

MamasOmar/Shutterstock

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri İsimler:

Painter, Lynn yazar

Başlık: First and forever / Lynn Painter.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2026. Tanımlayıcılar:

LCCN 2025039774 (basılı) | LCCN 2025039775 (e-kitap) | ISBN

9780593817445 ticari ciltli kitap | ISBN 9780593817452 e-kitap Konular:

LCGFT: Romanlar | Kurgu | Romantik kurgu

Sınıflandırma: LCC PS3616.A337846 F57 2026 (basılı) | LCC PS3616.A337846 (e-kitap)

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2025039774> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2025039775> adresinde

mevcuttur E-kitap ISBN 9780593817452

AB'de ürün güvenliği ve uygunluktan sorumlu yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin

D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie>

adresindedir. ep_prh_7.3a_155977298_c0_r0

İÇİNDEKİLER

İthaf Yazarın Notu

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

16. Bölüm

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36 Son Söz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Kevin için

...YİNE...

...of...

Tüm bu kitapları sana ithaf etmem muhtemelen sıkıcı olmaya başlamıştır. Daha iyi bir yazar, ilham verici bir şairi övmek için seni kesinlikle bir kenara atardı, değil mi?

Belki şöyle bir şey: TÜM BU MUHTEŞEM ODE'LER İÇİN EN ÖNEMLİ ADAMIM KEATS'E TEŞEKKÜRLER.

Ama mesele şu ki, ben daha iyi bir yazar değilim.

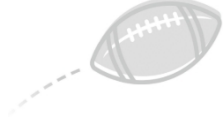
Ben sadece Lynn'im, her yerde "Lynning" yapıyorum, kedin kafama yumruk attığı ve sen de kendini beğenmiş bir şekilde "Demek Doobie Brothers'ı sevmiyorsun" dediğin gece olduğu gibi, sana hâlâ aynı derecede takıntılıyım.

Sen benim dünyamın merkezisin, tüm kalbimsin ve Keats seninle boy ölçüşemezdi.

*Açıklama: Keats bunu istese de yapamazdı. Bu sadece bir deyim. Keats'e saygısızlık etmek istemem, o gerçek bir şairdi.

YAZARIN NOTU

Bu kitap, yas ve cinsel taciz gibi duygusal açıdan zor bazı konuları ele almaktadır. Bu tür içeriklerin kendilerini üzeceğini veya travmatik anıları tetikleyeceğini düşünen okuyucuların, bu kitabı okumaya devam edip etmeme kararını verirken duygusal sağlıklarını göz önünde bulundurmaları önerilir.

1

DUFFY

“Hazır mısınız, Bayan Distefano?”

Hazır mıydım? Midem bulanıyordu ve tüm vücudum titriyordu, yani evet — olabileceğim en hazır halimdeydim. Halka açık konuşmalardan nefret eden ve her ne pahasına olursa olsun bunlardan kaçınan biri için — *mesleğim vergi muhasebeciliği, merhaba* — kendi isteğimle sahneye çıkıp seyircilerin önünde röportaj verecek olmam gerçek dışı bir durumdu.

Son zamanlarda tüm *hayatım* gerçek dışı bir hal almıştı.

"Evet," dedim, başımı sallayarak ve yeşil odadaki sandalyeden kalkarak, stajyerin peşinden benim için cehennem gibi olan yere gitmeye hazırdım. "Hazırım."

"Dur!" dedi babam telaşla, gergin bir şekilde volta atmayı bırakıp elini kaldırarak, sanki bir tetikçiye hayatını bağışlaması için ikna etmeye çalışır gibi konuştu. Bana eşlik etmekte ısrar etmişti çünkü rehberliği olmadan "bizi daha da dibe batıracağıma" emindi ve yüzü o kadar ciddiydi ki, yaklaşip "Duffy Distefano, bu an son derece önemli" dediğinde neredeyse komik bir hal almıştı. Ne kadar acı verirse versin, içinden gelen gücü bulup *tatlı bir* tavır takınmalısın. Yüzüne bir gülümseme tak ve

çok neşeliymiş gibi davran, anladın mı? Seni sevdiğimi biliyorsun evlat, ama bu sefer kendin olma — çok fazla şey söz konusu.”

“Oh, bu gerçekten çok hoş, baba,” dedim, stüdyo seyircisi perdenin öbür tarafındaki bir şeye alkış tutarken kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Bunu yapmamın tek sebebi babamdı. Eğer sadece bana kalsaydı, bir parya olarak kaderimi kabullenir ve sonsuza kadar ortadan kaybolurdum, ama Pazar günlerinden dışlanmak onu mahvediyordu.

Minneapolis Coyote futbolu — ve sezonluk bilet sahibi olmak — onun kimliğinin bir parçasıydı.

Tanrı aşkına, o adam anneme bir Coyote maçında, kafası biraz dumanlı ve yüzü boyalı halde evlenme teklif etmişti.

Bu yüzden, birkaç gün önce *Kel and Kell in the Morning* programından biri evi arayıp bana hikayenin benim açımdan nasıl olduğunu anlatma fırsatı sunduğunda, babam (bana sormadan) onları geri aradı ve benim adıma kabul etti.

"Stresli bir anda her çocuğun ebeveyninden duymak istediği şey tam da 'kendin olma'dır," dedim, burnumdan derin nefesler almaya çalışarak. "Çok güven verici. Çok teşekkür ederim."

"Hadi ama, insanlarla aranda sorun olduğunu biliyorsun," dedi sırtarak.

Haksız sayılmazdı, bu yüzden sadece yanağına bir öpücük kondurdum ve “Çekil önümden de işimi yapayım, ihtiyar” dedim.

Onun yanından geçip stajyeri takip ettim, uyuşmuş parmaklarımı sallayarak, düşmemem, bayılmamam ya da yüzüme bir hot dog daha çarpmaması için umutsuzca dua ediyordum, çünkü bu saçmalık artık canımı sıkmaya başlamıştı.

Ve evet, bu durumda “başka bir” kelimesi gerçekten de yerindeydi. Son iki hafta içinde o kadar çok stant atıştırmalığıyla bombardımana tutulmuştum ki, muhtemelen gözlerim bağlıyken bile testini geçebilirdim burada ben isim hangi ikram

alnımdan sekiyordu ya da bana hangi içecek atılıyordu.

O bir mısır köpeği. O da patlamış mısır. O yapışkan madde ise süper pretzelin üzerindeki tereyağı.

O sadece bira değil, aynı zamanda sadece kuzey uçtaki büfede servis ettikleri sonbahar mevsimsel IPA'sı.

Perdenin kenarında durup bekledik ve Kel "Lütfen Duffy Distefano'yu alkışlayın" dediği anda, stajyer bana hareket etmem için işaret etti ve ben sahneye doğru yürümeye başladım.

Şaşırtıcı bir şekilde, spor talk show ikilisinin yanında duran iki tabureden birine doğru ilerlerken tek bir yuhalama bile duymadım; gittiğim her yerde yuhalanmaya alışmışım, bu yüzden bu alkış ferahlatıcıydı (ama yine de korkutucuydu). O ana kadar otobüste yuhalanmışım, kuzenimin lise futbol maçında yuhalanmışım ve hatta Pazar ayininde bir yabancıнын yuhalamasına maruz kalmışım, ancak babam tüm cemaate “*seni bulup yok edeceğim*” der gibi yavaşça tarayan bir bakış attı ve bu da yuhalayan kişinin sessiz kalmasına neden oldu.

Adam muhtemelen babam ve üç erkek kardeşim onu bulamasın diye dua etmeye başlamıştır.

Peki, neden İkiz Şehirler'in genel halkı benden nefret ediyor, diye soruyorsunuz?

Çünkü ulusal televizyonda NFL takımının sevilen maskotu Coyote Carl'a "acımasızca saldırdığımı" görmüşlerdi.

Tamamen saçmalıktı.

Onu yere mi devirdim? Evet.

Kasıtlı mıydı? Evet, o da.

Bunu hak etmiş miydi? *Kesinlikle* evet.

Sezon açılış maçı uzatmaya gittiğinde, o devasa tüy yumağı tam koltuğumun önünde durup *dans* etmeye başlamıştı.

Üçüncü ve bir vuruş varken, kostümlü herif Macarena dansı yapıp görüşümü engelliyordu ve ona dokunup çekilmesini istediğimde — kayıtlara geçsin diye söylüyorum, üç kez — çekilmek yerine bana *sarıldı*.

Bu da sahayı görmemi hiç kolaylaştırmadı.

Ve Carl'ın boğucu kucaklamasından kurtulmaya çalışırken, eldivenli ellerinden biri kıçıma yapıştı.

Sertçe. Yani, kazara *değil*.

Ben de o pis sapığı ittim, ki bu tamamen uygun bir tepkiydi.

Ne yazık ki, dengesini kaybetti ve geriye doğru devrildi, stadyumun dik merdivenlerinden epey bir aşağı yuvarlandı. Yani, *çok* fazla merdiven.

Ve düşerken bir patlamış mısır satıcısını da yere devirdi (bu olay daha sonra Limp Bizkit'in "Rollin'" şarkısı eşliğinde yaptığı takla atışının çılgınca viral olan bir memesine yol açtı).

Evet, dev ekran kameraları "şiddetli patlamamı" tam da olduğu anda yakaladı (ama kıçımı tutmasını kaçırdılar), bu yüzden artık ben kötü adam, bir numaralı halk düşmanıydım — *Tanrı yardımcım olsun* — Futbol Karen.

Özellikle de o maçı kaybettiğimiz için.

Hiç hata yapmayan yıldız tight end'imiz, süre dolmadan hemen önce mükemmel atılmış bir pası düşürdü, ama Minneapolis şehri, yenilgiden onu sorumlu tutmak yerine, takıma "kötü şans" getirdiğim için beni suçluyordu.

Görünüşe göre, Coyotes'u lanetlemiştim.

Bu saçma ve gülünçtü, ama Minnesota'nın berbat bir sezon geçirmesi durumunda neler olabileceğini düşünmek beni biraz korkutuyordu.

Belki de başka bir eyalete taşınmak zorunda kalacaktık.

“Hoş geldin, Duffy,” dedi Kel, göz kamaştırıcı beyaz bir gülümsemeyle, ben otururken bacak bacak üstüne attı. “Son birkaç hafta oldukça ilginç geçti, değil mi?”

"Öyle de denebilir," dedim ve *tabii ki* mikrofon, herkesin tüylerini diken diken edip kulaklarını tıkamasına neden olacak şekilde cızırdadı.

Harika. Minneapolis'in affını kazanmanın yolu kesinlikle onların kulak zarlarını zarar vermekten geçiyor.

"Peki, tüm detayları duymak istiyoruz," dedi Kell, parlak gülümsemesi eşinin gülümsemesiyle uyum içindeydi. "Ama önce, bunu birlikte tartışabilmemiz için başka bir konuğu sahneye alacağız."

Tanrım. Carl'ı mı getireceklerdi? Babamın, bize duyulan nefreti biraz olsun azaltmak umuduyla söylememi istediği tüm nazik sözleri ezberlemiştim, ama hayatımı mahveden o sapık maskotla nasıl bir sohbet yürüteceğimi hiç bilmiyordum.

"Kim bu?" diye biraz fazla gergin bir şekilde sordum, eğer o cesaret edip burnunu önüme çıkarsa onu tekrar itme dürtüsünü bastırabilecek miyim diye merak ediyordum. "Kim geldi?"

Kel bana tuhaf bir bakış attı, sanki benim sinirlerin uç noktasında olan biri gibi tepki vermemi beklemiyormuş gibi.

Terliyor muyum?

"Bunu birazdan öğreneceksin," dedi Kell, yapmacık bir gülümsemeyle araya girdi, sanki bir kriz geçireceğimden endişeli

—ya da heyecanlıymış gibi—gözleri hafifçe açılmıştı. "Arkadaşlar, Coyotes'un sıkı uç oyuncusu Connor Cunningham'a alkışlayalım mı?"

Ağzım açık kaldı — stüdyonun etrafına monte edilmiş birçok monitörden birinde bunu fark ettim — kalabalık çılgına döndü ve Connor Freaking Cunningham sahneye çıktı. Kel ve Kell ayağa kalktı, ben de kalktım ve geçen yıl tek başına fantezi futbol şampiyonluğumu kazandıran adamın sırtıarak Kel'in elini sıkmasını inanamadan izledim.

Connor Cunningham devasa bir adamdı. 1,95 metre boyunda, 118 kilo ağırlığında, 48 numara ayak ve 24,4 cm el büyüklüğüne sahipti. Onu her iç saha maçında sahada, her deplasman maçında da televizyonumuzda görmüştüm, ama yine de gözlerimin hemen önünde dururken bir şekilde daha da devasa görünüyordu.

Kırmızı bir Coyotes kazak ve koyu renk kot pantolon giymişti; maç öncesi her zamanki şık takım elbise kıyafetine kıyasla çok rahattı, ama yine de benim Amazon Basics siyah hırkam, babamın tüm pantolonlarımın çok "şüpheli" göründüğünü düşündüğü için komşumdan ödünç aldığım uzun siyah eteğim ve stüdyoya giderken çizikleri kapatmak için üzerine Sharpie kalemikle çizdiğim üç yıllık siyah babetlerime kıyasla son derece şık görünüyordu.

Babam ve ben, Coyotes tarafından seçildiğinden beri onu seviyorduk — adam tam bir canavardı — ama benim eylemlerimi *bir nevi* savunan tek kişi o olduğu için süper hayranları olmuştuk.

Mağlubiyetin ardından düzenlenen basın toplantısında, ona Coyote Carl'a yaptığım "saldırı"nın bir videosunu gösterip bu konuyu sorduklarında, kahkahalara boğuldu.

Ama gülmeyi bıraktığında, çok şaşırtıcı bir şey söyledi.

Bu, Carl'ın bunu hak etmek için ne yaptığını merak ettiriyor, değil mi? Sarılmadan önce rızasını sorduğunu görmedim, bu yüzden yere serilmeyi hak etmiş olabilir.

O sözleri asla unutmayacağım, çünkü bu şehirde, iri yarı bir adam-köpeği yere ittiğim için beni öldürmek istemeyen en azından bir *kişi* varmış gibi hissettim.

Connor bana baktığında, elimi sıkmak için uzandığında nefesim kesildi. *Tanrım, ne yakışıklı bir adam.* O kocaman eli

eli terli avucumu kavradığında tek görebildiğim şey mavi gözleriydi ve konuşmaya çalışırken nefesim çok hızlı geliyordu ama bunun yerine sadece ağzımı, nefes almaya çalışan bir balık gibi... ya da suya... Balıklar nasıl nefes alıyordu?

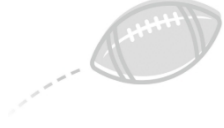
Stüdyodaki gürültü aniden çok uzaklarda sanki bir balonun içindeymişim gibi geldi ve Connor elimi bıraktığında başım dönmeye ve sersemlemeye başladım.

"Ellerinin gerçekten 24,4 cm *olduğuna* inanamıyorum..." diye nefes vererek söyledim, bunu neden yüksek sesle söylediğimi bilmeden — *Seyirciler gülüyor mu?* — ama sözlerimi durduramadım çünkü eli devasa büyüklükteydi.

"Hey, iyi misin?" diye o derin sesiyle sözümü kesti, yüzüme bakarken koyu renkli kaşlarını çatarak.

"—yine de Raiders maçında o pası düşürmeyi başardın," diye devam ettim, neden dilim dolanıyormuş gibi konuştuğumu merak ederek. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Yüzü şaşkın bir ifadeyle dondu, sonra her şey karardığında ortadan kayboldu.

2

CONNOR

Kız, hakaret sözleri ağzından çıkar çıkmaz bayıldı.

Kalabalık nefesini tutarken onu yakaladım — *ah, ne ironik* — ama kimse duruma tepki gösteremedi, gümüş saçlı bir adam sahne arkasından koşarak çıktı ve “O iyi!” diye bağırdı.

Ne oluyor lan?

Adam — sanırım 80'lerde satın aldığı vintage bir Coyotes forması giyiyordu — hemen yanıma koştu ve "O iyi. Gergin olduğunda hep bayılır. Bir saniye sürer" dedi.

Sanki işaret verilmiş gibi, gözlerini açtı ve bana baktı.

"Gördünüz mü?" dedi adam, hem bana hem de stüdyo seyircisine, bunun önemsiz bir şey olduğunu herkese ikna etmek için çaresizce. "O iyi."

“Ne oldu?” diye sordu; kendini toparlamaya çalışırken gözlerini hızla kırptırıyordu, vücudu hâlâ kollarımda oldukça gevşek bir haldeydi.

"Bana hakaret ettin ve bayıldın," dedim, birkaç kişiyi güldürerek.

"Sana *hakaret mi ettim?*" diye sordu, sesinde şaşkınlık vardı.

Duffy Distefano şahsen oldukça sevimli biriydi. Son birkaç haftadır haberlerde gördüğüm tüm fotoğraflarına benziyordu — koyu renk saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, makyajsız, abartısız — ama kahverengi gözleri son derece keskin, sanki arkasında milyonlarca şey dönüyormuş gibi.

"O uzatmalarda düşürdüğü pası sen gündeme getirdin, *Duffi*," dedi yaşlı adam suçlayıcı bir tonla; onaylamayan ses tonu, onun bu konuyu açmasından çok memnun olmadığını ima ediyordu.

"Şey, bu bir hakaret değil," dedi bana bakarak açıkça. "Sadece bir gerçek. O topu düşürdün, değil mi? Ama yani, *her* pası yakalayamazsın herhalde, o yüzden..."

"Yani hata yapmama izin mi veriyorsun?" diye gülerek sordum, çünkü az önce onu yüzüstü düşmekten kurtarmıştım ve şimdi bana topu düşürdüğüm için sataştığına inanamıyordum. Bu kız da kimdi böyle?

"Şey, yani, yakalaman gereken pasları düşürmemenizi tercih ederim," dedi sesinde tam da olması gerektiği kadar alaycı bir tonla, "ama..."

"Buraya bir sağlık kontrolü için araya girebilir miyim?" diye Kel sözünü kesti. "İyi misin, Duffy?"

"Oh, o gayet iyi," dedi forma giymiş adam yine elini küçümseyici bir şekilde sallayarak. "O tamamen iyi. Bu her zaman olur."

"Bu her zaman olur mu?" diye sordum, hala bana yaslandığının farkında olup olmadığını merak ederek.

"*Hayır,*" dedi tiksinierek, kaşlarını çatarak. Sonra, kollarımın hâlâ onu desteklediğini fark ettiği tam o anı gördüm; çünkü kelimenin tam anlamıyla benden uzaklaşmak için sıçradı, yanakları pembeye döndü.

Bunun hoşuna gitmeyeceğini bir şekilde biliyordum.

"Sadece gergin olduğunda ya da hoşlandığı birini gördüğünde."

"Oh, gerçekten mi?" dedim, birdenbire uzun zamandır hissetmediğim kadar eğlenmeye başlamıştım.

"Sakin ol, Futbolcu," dedi gözlerini devirerek, bir eliyle saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken, diğer eliyle süveterinin eteğini çekerek. "Burada bir sürü insan var. Bu gerginlik, inan bana."

Bunu duyunca seyircilerden birkaç kahkaha geldi.

"Evet, havaalanında Bill Cowher'a rastladığında onu görmeliydin. Gözleri dondu ve sakinleştirici okla vurulmuş bir boz ayı gibi yere yığıldı. O kadar sert düştü ki beyin sarsıntısı geçirdi."

"Baba, acaba..."

"Oh, sen onun babası mısın?" diye sordu Kell, durum çok komikmiş gibi sırıtarak.

"Bill Cowher mı?" dedim sessizce, ona gülümseyerek baktım, çünkü ne halt ediyordun ki? Muhtemelen babasıyla aynı yaşta olan emekli futbol koçuna mı aşık olmuştu? "Bu hikayeyi dinlemem gerek."

"Kesinlikle hayır," dedi.

"Aslında, hepimiz bu hikayeyi dinlemek isteriz," dedi Kel. "Duffy'nin babası için bir sandalye getirebilir miyiz, şey...?"

"Tony," diye ekledi babası, okulun ilk günü gibi yapmacık bir gülümsemeyle seyircilere el sallayarak. "Tony Distefano."

"Ben, tacizci çakal hakkında konuşacağımızı sanıyordum," dedi Duffy, sanki dişlerini sıkıyormuş gibi.

"Nazik olacağını söylemiştin, Duff," dedi babası, parmağını ona doğrultarak, bu da tüm salonu kahkahalara boğdu.

"Sanırım buradan sonra Kell ve ben devralmalıyız," dedi Kel kıkırdayarak, "çünkü bu bizim şovumuz ve konuşmayı kontrol edenlerin biz olmamızı tercih ediyoruz"

konuşmayı biz yönlendirmek istiyoruz. Senin için sorun olur mu, Tony?”

"İzin veririm," diye cevapladı, bu da kalabalığı daha da çok güldürdü.

Onu çok sevdim.

Coyotes kulübü, her şeyi yoluna koymak ve Duffy'yle (ve halkla) aramızı düzeltmek için beni sabah talk şovuna gönderdiğinden, bu tuhaf durum mükemmeldi. Neler olup bittiğinden emin değildim, ama Coyotes taraftarları mutlu olduğu sürece her şey yolundaydı.

Tanrıya şükür.

Çünkü basın toplantısından beri yönetimle başım beladaydı.

O Pazar günü podyuma çıktığımda, o lanet olası pası düşürdüğüm için sorguya çekileceğimi sanıyordum, ama bunun yerine basın odasındaki adamlar bana maskotun bir kadın tarafından fena halde haklandığı görüntüleri gösterdiler ve ne düşündüğümü sordular.

O pasla ilgili olarak zor durumda kalmadığım için o kadar rahatlamıştım ki, kahkahalarla gülüp şakalar yapmış, pek de kafa yormadan fikirlerimi söylemiştim. Ve birdenbire, rıza konusundaki yorumum bana her türlü olumlu yankı getirmeye başladı. Yorumlarım ve şakalarımın viral olması sayesinde “en yeşil bayrak” olarak anılıyordum (iyi bir insan olduğum için – merhaba, çıtası düşük).

Birçok kadın *da* maskot tarafından taciz edildiğini paylaşmaya başladığında, yönetim bu şakaları hiç de komik bulmadı. Görünüşe göre Carl çok elini kolunu sallayan biriydi ve birdenbire medya, takımın ve yönetimin Carl'ın davranışlarından önceden haberdar olup olmadığını öğrenmek istedi.

Bilmiyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, Carl iğrenç bir pislikse, tüm bu olayın patlak vermesinden memnun oldum, böylece

kadınlar bir şekilde adalet bulabilsinler diye. Üst düzey yöneticilerin Carl'ın davranışlarından dehşete düştüklerini biliyordum, ama aynı zamanda takımın berbat reklamından dolayı hala çok kızgındılar.

İşte bu yüzden buradaydım.

Bu sezonun ardından Minnesota'da kalmayı *gerçekten çok* istiyordum. Kariyerinin tamamını tek bir takımda geçiren oyunculara her zaman hayranlık duymuştum ve Coyotes, beni seçtikleri andan itibaren bana evim gibi gelmişti.

Ancak bundan daha da önemlisi, Minnesota'nın hayatım boyunca oynamak istediğim tek takım olduğu gerçeği idi. Kariyerimin gerçeklerini ve bu işin doğasını biliyordum ve bu elbette en büyük önceliğimdi, ama dedem hayatı boyunca koyu bir Coyotes taraftarı olmuştu.

O takımı *çok severdi* ve artık kahvaltıda ne yediğini bile hatırlamakta zorlanmasına rağmen, eski günlerin istatistiklerini hâlâ ezbere sayardı.

Ancak geçen sezon takım için bir başka hayal kırıklığı olmuştu. Coyotes, "sevimli kaybedenler" etiketi ile Chicago Cubs'ın futbol versiyonu gibiydi. Stadyum her pazar doluydu ve taraftarlar fanatik bir sadakatle takımı destekliyordu, ancak son on yılda pek fazla galibiyet sezonu yaşanmamıştı.

Bu da söylentilere yol açtı.

Bu sezonun sonunda bir sıfırlama yapılacağına dair söylentiler.

Bunlar sadece söylentilerdi, ancak bu durumdaki bir takımın, devasa bir tasfiye satışı gibi tüm değerli oyuncularından kurtulup, yeni bir bütçeyle baştan başlaması hiç de duyulmamış bir şey değildi.

Ve eğer bu olursa, ben onların tutacağı tek kişi olmak istiyordum.

Bu yüzden insanları kızdırmak yerine yalakalık yapmam gerekiyordu. Ki bu da, tekrar söylüyorum, burada olmamın sebebiydi.

“Duffy, neden burada olduğunuzu hem hem de burada olduğunuzu kesinlikle konuşacağız,” Kel dedi fazladan sandalye için

Duffy'nin babası sahneye çıkarıldı ve biz de yerlerimize oturduk. "Ama önce hepimiz Tony'nin bize Bill Cowher hikâyesini anlatmasını istiyoruz."

"Harika," diye mırıldandı Duffy, bu da kalabalığı güldürdü ve alkışladı, babası ise gülümsedi.

"Tamam, yani çocuk doğduğundan beri koyu bir Coyotes taraftarı, değil mi?" Tony Distefano'nun, eski *SNL* "Da Bears" skeçlerini anımsatan kalın bir kuzey aksanı vardı. Öne doğru eğildi ve sanki onlara hikaye anlatmak için doğmuş gibi seyircilere seslendi. "Eskiden, o birinci sınıftayken, Steelers'a karşı oynanan maçı izliyorduk. Hakemler yanlış karar vermişti, bu yüzden Cowher hakemin cebine bir Polaroid fotoğraf sıkıştırmıştı, değil mi?"

Bu, Koç Cowher'ın efsanevi hamlesiydi. Coyotes bir saha golü denedi ve kaçırdı, ancak hakemler sahada on iki kişi olduğu gerekçesiyle bayrak attı. Koç, kötü bir karar olduğu için sinirlenmeye başlamıştı — açıkça sadece on bir kişi dizilmişti — tam o sırada biri ona bir Polaroid fotoğraf uzattı, böylece kararın yanlış olduğuna dair lanet olası bir kanıtı oldu.

Ancak karar gözden geçirilemezdi, bu yüzden geçerli kaldı.

İlk yarı bittiğinde ve takım sahadan koşarak çıkarken, Cowher —penaltı sonucunda Coyotes'un üç sayı kazanması nedeniyle artık daha da öfkeli bir halde— o hakemin yanına koştu ve Polaroid fotoğrafı cebine tıktırdı.

"Küçük Duff, hakemlerin hatası sayesinde üç puanı cebimize koyduğumuz için sevinçten uçuyordu, ama o lanet *olası*—*hayır*, pardon, yani delicesine," diye düzeltti; bu sözüyle birkaç kahkaha daha kopardı. "O, koça deli gibi aşık olmuştu. O yıl, o çocuk Coyotes maçları kadar Steelers maçlarını da izledi, yemin ederim, ve ilkokulda duvarına o adamın kolajını yapmıştı."

"Hadi canım?" dedim ona, bu hikâyeyi çok sevmiştim.

"Birinci sınıftaydım." Duffy, babasını öldürmek mi yoksa sahneden kaçmak mı arasında karar veremiyor gibi görünüyordu,

ama sonunda omuz silkti ve “Sadece tek boynuzlu atlar yerine futbolu seçtim; abartılacak bir şey değil” dedi.

“Ama Bill Cowher mı?” dedim, bu çok komik olduğu için gülümsememi bastıramadan.

“Adamın... altı yaşındaki kalbime hitap eden bir *yoğunluğu* vardı, ne diyebilirim ki,” diye mırıldandı.

“Ama beyin sarsıntısı geçirdiğinde yirmili yaşlarındaki bir kalbin vardı,” dedi babası, mükemmel zamanlamasıyla bir komedyen gibi kalabalığı coşturarak. “Geçen yıl MSP’de güvenlik kontrolündeydik. İkimiz de önümüzde duran adamı fark etmemiştik, ama Cowher arkasını dönüp ona dizüstü bilgisayar için bir kutu uzattığında, gözleri birden donakaldı. ‘Vay canına, sen Bill Cowher’sın’ dedi ve sonra sanki biri ‘ağaç devriliyor’ diye bağırması gibi yere yığıldı, düşerken de başını Bayan Cowher’ın çelik valizine çarptı.”

“Ve bu bir beyin sarsıntısına mı yol açtı?” diye sordu Kell.

“Evet, ve çocuk her yere kan sıçrattı çünkü Cowher’ın karısı, bin dolarlık olanlardan, hani şu çok sağlam valizlerden birine sahipti, bilirsin?”

“Artık bu hikayeden geçebilir miyiz?” diye sordu Duffy babasına, tüm salon gülüyordu. Bu ikisinin seyirciyi neredeyse hiç fark etmemesi çok komikti, babası yirmili yaşlarındaki kızına “çocuk” diye hitap ediyordu. “Bu röportajı, havaalanında başıma gelen talihsiz yaralanmamdan başka bir şeyi konuşmak için ayarladığınıza eminim.”

“Şimdi ben devreye gireyim mi?” dedim, Coyotes organizasyonunu gururlandırmaya hazır olarak, röportajı kendisinin değil, babasının ayarladığını itiraf ettiğini de belirtmeden edemedim. Aslında bu bir şekilde gayet mantıklıydı. “Çünkü Bayan Distefano’dan özür dilemek için can atıyorum.”

"Size bazen insanların pasları düşürdüğünü zaten söylemişim, bu yüzden özür dilemenize gerek yok," dedi elini sallayarak.

Elini uzattı ve ifadesiz yüzünden, ya alay mı ediyordu yoksa gerçekten de yenilgi için ondan özür dilediğimi mi sanıyordu, anlayamadım. “Yani, top *tam oradaydı* ve kesinlikle yakalanabilirdi, ama Brown seni adeta bir gömlek gibi giyiyordu, o yüzden muhtemelen bayrak kaldırılmalıydı.”

"Oh, *kesinlikle* bayrak atılmalıydı," dedim, seyirciler onun eleştirisine gülerken, "ama ben aslında Carl'ın davranışından bahsediyorum."

"Carl'a bayrak gösterilmesi gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu alaycı bir şekilde.

Yine kahkahalar yükseldi. Tekrar soruyorum, bu kız da *kimdi*? Sanki çok fazla fikri olan rastgele bir sporsever tarafından alay ediliyor ve flört ediliyormuşum gibiydim.

Bunu biraz sevdim.

“Benim düşüncem, Coyotes organizasyonu olarak *eski* çalışanımızın davranışları için özür dilemek ve taraftarların güvenliğini hafife almadığımızı temin etmek istiyoruz,” dedim, kendimi şakalara kapılmamak için zorlayarak, çünkü sadece bu PR işini başarmam gerekmiyordu, aynı zamanda bu benim için gerçekten önemliydi. “Maçlarımıza katılımınıza değer veriyoruz ve bu tür davranışlara karşı sıfır tolerans gösteriyoruz.”

“Şey, teşekkür ederim,” dedi, kaşlarının arasında bir kırılganlıkla.

"Ve bu hafta sonu oynanacak maçta sizi ve tabii ki babanızı da sahibi locasına davet etmek istiyoruz."

“*Vay canına!*” dedi Tony sırtarak.

"Bu gerçekten çok nazik ve özrünüzü kabul ediyorum," dedi, başını sallayıp boğazını temizleyerek, "ama bu hafta maçı evden izlesek daha iyi olur bence."

“Duff,” dedi babası sert bir sesle. “Delirdin mi sen?”

"*Sen* deli misin?" dedi kız, babasıyla konuşurken bir kez daha dinleyicileri unuttu. "Bu çok hoş ve her şey, ama emin olana kadar o stadyuma geri dönmeyeceğim."

“Yüzümüze sosisli sandviçler fırlatılmayacak ve birayla ıslatılmayacağız. Playofflara kalmayı garantileyene ve artık uğursuzluk getirdiği düşünölmeyene kadar evde kalacağız.”

“Pardon,” diye araya girdi Kell. “Yüzüne sosisli sandviç atıldığını mı söyledin?”

"Peki 'hooshed' tam olarak ne demek?" diye sordu Kel, eğlenmiş bir gülümsemeye.

“Yani bu yıl playofflara kalacağımızı mı düşünüyorsun?” diye sordum, koltuğumda dönerek Duffy’ye baktım. “Benim elimden her şey düşse bile mi?”

Gözlerini devirdi ve “Geçen sezon 1.263 yada yakaladıktan sonra sahte alçakgönüllölüğü bir kenara bırak, Cunningham,” dedi.

"Oh, biri istatistiklerimi ezbere biliyor," diye takıldım, onun hayran mı yoksa düşman mı olduğunu bilmeden.

Bunu anlamak imkansızdı.

"Sadece benim fantezi takımında olduğun için," diye cevapladı, ama gülümsüyordu.

"Peki nasıl gitti?" diye sordum, onun da oynadığına hiç şaşırmamıştım.

"Tabii ki şampiyon oldum," dedi kocaman bir gülümsemeye, son derece kendinden emin bir tavırla.

“Rica ederim, Distefano,” demekten kendimi alamadım.

"Oh, çok teşekkür ederim, 'İşini Yapan Adam'," dedi ve gözlerini devirirken bile, gözlerinin neşeye parladığını görebiliyordum.

"Görünüşe göre bana akşam yemeği ısmarlaman gerekecek," dedim gülerek, "çünkü senin kazanmandan esasen ben sorumluyum."

"Sakin ol, evlat," diye alay etti. "Sen önemliydin, ama aslında galibiyetimi garantileyen tekmeleyiciydi."

“Ama bir futbolcuyla yemeğe çıkmak istemezsin, değil mi? Yani, bence onlar et bile yemiyorlar.”

“*Benim yediğimi nereden biliyorsun?*” diye cevapladı, sanki bir sayı kazanmış gibi başını yana eğerek.

“Oh, o et yer,” diye araya girdi babası. “Çocuk T-bone bifteği o kadar çok seviyor ki, ona küçük lokmalar almasını hatırlatmam gerekiyor.”

“Gerçekten mi?” dedim, gözlerimi Duffy’den ayıramadan. O da bana ukala bir gülümsemeyle bakıyordu. “Kız yemeklerini silip süpürüyor, değil mi?”

“Bir aslanın antilopu yediği gibi,” diye cevapladı babası.

“Öldürün beni,” dedi çaresiz bir kahkaha atarak ve ben de kendimi ona katılmaktan alıkoyamadım.

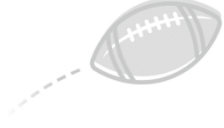
“Dur, dur, dur—geri sar,” dedi Kel mikrofona, ayağa kalkıp boş elini uzatarak seyirciyi susturdu. Sanki yüzyılın haberini verecekmiş gibi görünüyordu, geniş gözlerle kalabalığa bakıp, “Connor Cunningham, az önce buradaki Duffy’ye çıkma teklifinde mi bulundun?” dedi.

Bu sözler üzerine Duffy’nin ağzı kapandı ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Sanırım bunu yüksek sesle söylemek istememişti, ama bana bakarken sessizce “*Öyle mi yaptın?*” diye mırıldandığını duydum.

Vay canına.

Ona baktım ve çaresizce omuz silktim.

Söyledim mi?

3

DUFFY

"Daha kısa duş almalısın."

"Sana da günaydın," dedim, buzdolabını açıp portakal suyunu alırken. "Ve bu, beş dakika falandı."

Kutuyu salladım, yaklaşık üçte biri doluydu. Yakında market alışverişine çıkmam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım.

"Aslında on altı," dedi babam, gözlerini gazeteden ayırmadan.

"Duş sürümü mü ölçtün?"

Yani, tabii ki ölçmüştü.

"Sıcak su paraya mal oluyor."

Babamı ne kadar sevdiysem de, geçen yıl yaşadığım dairenin anıları, geçmişteki tropikal bir tatilin duygusal hatıraları gibi beni cezbediyordu. Üniversite ve mezuniyetin ardından gelen bağımsız yaşam yılı, şimdi muhteşem bir ateşli rüya gibi geliyordu.

Ama annem öldükten sonra eve geri dönmek istedim. Babam sessiz bir münzeviye dönüştü, her gün sadece işe gitmek için evden çıkıyordu. Aramayı bıraktı, Moose kulübüne gitmeyi bıraktı, futbol izlemeyi bıraktı; sanki dünyadan çekip gitmiş gibiydi. Kardeşlerim yardım etmeye çalıştı, ki

genellikle kavgaya dönüşürdü çünkü incelikten hiç anlamazlardı, ama annem bana babam hakkında önemli bir şey öğretmişti: onun ihtiyaç duyulmaya ihtiyacı vardı.

Bu yüzden ona *çok* ihtiyaç duymaya başlamış olabilirim.

Çünkü aradığımda arabamın çıkardığı garip sesi anlattığımda, arabasıyla daireme geldi ve saatlerce Honda'yı inceledi. Ve yemek yemeye vakit bulamadığımı söylediğimde, beni Tom Reid's Pub'a hamburger yemeye götürdü ve orada kalıp duvarlara monte edilmiş televizyonlarda yayınlanan Coyotes maçının tamamını izledik.

Ve daire kirasını yenileme zamanı geldiğinde, kira artışları ve öğrenci kredisi borcumdan şikayet etmek için aradığımda, bana şöyle demişti: “Para biriktirmen gerekirse, Duff, ne zaman istersen eve gelebilirsin.”

Ben de eve geri taşındım.

Babam termostatin kablolarını değiştirebilir ve her türlü durumda herhangi bir arabayı çalıştırabilirdi, ama tek başına yaşamaya gelince çaresiz bir çocuk gibiydi. Market alışverişi yapmak, otomatik fatura ödemelerini ayarlamak, tansiyon ilacını almayı hatırlamak; bunlar, ben orada olmasaydım seve seve görmezden geleceği şeylerdi.

"Şey," dedi, ben bir yudum meyve suyu içerken gazeteyi katlayıp kollarını kavuşturdu. "Cunningham'a berbat olduğunu söylemiş olmana rağmen, basın bizi çok çekici buluyor. Uğursuzluk ya da şiddet içeren davranışlarından tek kelime bile bahsedilmemiş, sadece ikinizin ne kadar sevimli olduğunuzu anlatan bir makale var."

“*Sevimli mi?*” Ben kesinlikle öyle tanımlamazdım. Utanç verici, garip... Bunlar çok daha uygun sıfatlardı.

Ama bunu düşünmeye izin vermeyecektim. Önümde koca bir iş günü vardı ve utançtan ölerек bir dakika daha boşa harcayamazdım.

Ama Tanrım, Kells, Connor Cunningham'ın bana çıkma teklif ettiğini ima ettiğinde, "Öyle mi?" diye *yüksek sesle* söylemiştim.

Lütfen beni öldürün.

Zaten bir meme olduğumdan emindim, ünlü bir sporcunun onu fark etmiş olabileceği yanlış imasına karşı *yüzü* ıslıl ıslıl *parlayan* bir inek imajı, bu yüzden sosyal medyayı kesmiştim çünkü o saçmalıklara daha fazla maruz kalamazdım.

İnkâr etmek ve hayatın normalmiş gibi davranmak çok daha iyiydi.

—

"Duffy Distefano, hemen buraya gel."

Ceketimi çıkarıp bölmemdeki askıya astım. "Önce oturum açayım, sakın ol."

"Tamam, o zaman ben sana geliyorum," dedi Ellie, "çünkü bu bekleyemez."

O bana doğru yürürken ben oturdum ve bilgisayarımı açtım, yüksek topuklu ayakkabılarının tıklama sesi giderek yükseliyordu. Ellie Shanahan en iyi arkadaşımdı (ve en sevdiğim iş arkadaşım), ancak bize bakarak bunu kimse tahmin edemezdi. El moda, pop kültürü ve güzellik rutinleriyle ilgilenirken, ben Target'tan kıyafet almayı ve makyaj temizleme mendillerini tek cilt bakımı rutinim olarak kullanmayı seviyordum.

Ara sıra, cildim kurduğunda biraz losyon sürerdim.

Cildim berbat hale gelmiş yaşlı bir cadı olduğumda muhtemelen bundan pişman olacağımı biliyordum, ama şimdilik kötü seçimlerimden memnundum.

Zaten o kadar serum ve nemlendiriciyi kim karşılayabilirdi ki?

El'i anaokulundan beri tanıyordum. Aynı sınıftaydık, aynı minik hokey ve futbol takımlarındaydık ve yıllar sonra, bir gün aynı şirkette iş bulabilmemiz için üniversitede muhasebe bölümünü seçmişti.

O açıklamayı yaptığında çılgınca gelmişti —ailesi, küçük dahileri için hukukun daha iyi bir yol olacağını düşünmüştü— ama her şey tam da planladığı gibi gitmişti ve ben de başka türlü olmasını istemezdim. Sonuçta, o sayılarla çalışmayı *seviyordu* ve hayat zaten yeterince zordu, bu yüzden en iyi arkadaşımın her gün yanımda olması harika bir bonus gibiydi (ara sıra iş arkadaşlarımızı biraz çıldırttığımızdan şüphelenmeme rağmen).

“Öncelikle, nasıl koktuğunu bilmem lazım. O sıkı, muhteşem gözeneklerinden pahalı bir parfümün sızdığını hayal ediyorum, ama en güzel şekilde.” Masama yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Hafif ve baştan çıkarıcı.”

“Öncelikle, iğrenç. İkincisi, güzel kokuyordu ama sıradan bir şekilde, sanki sabun ve tıraş kremi kullanıyormuş gibi,” dedim, bilgisayarımın güvenlik uyarısını görmezden gelerek. “Cidden, neden şifrelerimizi bu kadar sık değiştirmek zorundayız?”

“Konuya odaklan. Gösteriden sonra ne oldu?” diye sordu. “Bana akşam yemeği ısmarlamalısın’ yorumunu takip etti mi?”

Lütfen bana bunu hatırlatma.

“Gösteri biter bitmez ortadan kayboldu,” dedim, sandalyeme yaslanıp nihayet oturum açtıktan sonra ona baktım. “Gösteri sunucuları mikrofonlarımızı çıkarırken benimle ve babamla konuştular, işimiz bittiğinde Connor çoktan gitmişti.”

"Cidden mi?" Mükemmel şekillendirilmiş kaşları çatıldı. "Ama senden hoşlandığını anlayabiliyordum. Hayır, hayır, hayır—bunu

bir yol bulmalıyız...”

“Hayır, ilgilenmiyordu,” diye düzelttim. “Ve hayır, bulmamız gerekmiyor.”

Connor Cunningham mükemmel bir erkek örneğiydi, ama yine de ondan hoşlanmıyordum.

Ya da başka hiçbir erkeğe.

Geçen yıl annem öldüğünden beri flört etmeyi aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Sanki bir an önce üniversiteden yeni mezun olmuş, kaygısız ve dünyayla yüzleşmeye hazır bir gençken, bir anda kendimi evde, babama bakarken, her akşam ne pişireceğimi düşünürken bir yandan da sigorta katkı payları gibi konularda endişelenirken bulmuştum.

Bir ilişki kurma fikri bana çok zahmetli geliyordu.

Keşke annemi arayıp içimi dökebilseydim.

Tanrım, her gün bu lanet düşünceleri kafamdan atmam lazım.

"Bunu kaçırsan aptalsın," dedi El, telefonuna bakarak. "Çünkü araştırmalarım göre o adam bekâr."

"Belki de buradaki *ünlü sporcu* olayını kaçırdın," diye hatırlattım ona. "Onun bekar olması, benim onun hayallerindeki kız olmama engel olan şey değil, aptal. O zengin, ünlü ve çekici biri ve ben asla onun radarına giremeyeceğim."

"Ama aralarında müthiş bir kimya vardı," dedi, başını sallayarak. "Televizyondan bile hissettim."

"We gave each other shit; that was all it was. A *konusma*, senin hissettiğin şeydi."

"Şey, bu, senin tüm flört geçmişinde yaşadıklarından daha fazla kıvılcım içeriyordu, Duff."

"Yine o konuyu açma," dedim, ne geleceğini bildiğim için dinlemek istemiyordum.

"Ama bu gerçek," dedi—tahmin ettiğim gibi. "Artık sorununuzu teşhis ettiğimize göre, sonucunuzu değiştirmek için proaktif olarak çaba göstermeliyiz."

İç geçirdim. “Bu bir hastalık değil.” “Öyle değil mi peki?”

Tartışmak istedim, ama benim sorunum konusunda haksız sayılmazdı. O verileri toplayıp durumumu ortaya koyana kadar bunun farkında değildim.

Ben, Duffy Distefano, liseden beri benimle çıkan her erkek tarafından arkadaşlık bölgesine atılmıştım.

Kelimenin tam anlamıyla.

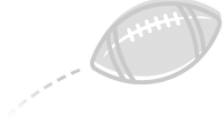
Her. Bir. Tane.

Bende bir şey, randevularımın romantik çabalarını bırakıp beni arkadaş olarak görmelerini haykırıyordu. Tanışmamız ne kadar seksi veya muhteşem olursa olsun, bir iki randevudan sonra kendimi her zaman bir erkeğin ne kadar harika ve eğlenceli olduğumu anlattığını dinlerken buluyordum.

Ne kadar sevildiğimi.

Ama *o* anlamda değil.

"Önemli değil," dedim, "çünkü kronik sorunlarım ne olursa olsun, Connor Cunningham benim gibi biri için uygun bir erkek değil."

4

CONNOR

"Connor, uğradığın için teşekkürler."

"Tabii ki," dedim, ama neden orada olduğumdan pek emin değildim. Herkes önceki günkü programın gidişatından memnun görünüyordu — Bethany ne kadar mutlu olduklarını bildiren üç ayrı e-posta göndermişti — bu yüzden antrenmandan sonra ön büroya uğramamın istenmesi biraz endişe vericiydi.

"Otur," dedi Bethany gülümseyerek, devasa masasının diğer tarafındaki iki misafir koltuğundan birini işaret etti.

Bethany Henderson, tanıtımdan sorumlu başkan yardımcısıydı, ama aynı zamanda Coyotes'un sahibi Stanley Henderson'ın kızıydı, bu da onu unvanı olmasa da fiilen ortak sahibi yapıyordu. *Teknik olarak* beni kovabilecek biri değildi, ama bunu yapabilecek kişilerin sözünü dinleyen biriydi.

Bu da onu, mutlu etmeyi çok istediğim biri haline getiriyordu.

"Eminim röportajınızın oldukça olumlu tepkiler aldığını görmüşsünüzdür," dedi. "Herkes, şu anki... mesele hakkında söylediklerinizi çok beğendi. Aniden — *neyse ki* — kamuoyu yorum daha az hakkında Carl's

“Bu iğrenç davranışın bir yana, asıl mesele sen ve Duffy Distefano’nun bir randevuya çıkıp çıkmayacağını.”

"Muhtemelen o şakayı yapmamalıydım," dedim, umarım bu bir hataydı. Futbolda iyiydim ama halkla ilişkilerde hasar kontrolü konusunda hiçbir şey bilmiyordum. "Ben sadece..."

“Hayır, mükemmeldi,” dedi, güven verici bir gülümsemeye. “Aranızdaki kimyayı yakalamaya çalışıyordun, değil mi? İkkinizin de aynı mizah anlayışı olduğu belli, bu yüzden çok doğal geldi.”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden sadece “Oh. İyi.”

Bethany boğazını temizledi ve biraz öne eğildi, bakışları... *kasıtlı gibiydi*. Sesini alçaltıp sordu, “Sormamın sakıncası yoksa, ona çıkma teklif etmeyi düşünüyor musun?”

Ne diyorsun sen?

"Kesinlikle hayır," dedim, başımı sallayarak. "En son istediğim şey..."

“Gerçekten mi?” diye sözümü kesti, kaşlarını kaldırarak. “Ondan hoşlanmadın mı?”

“Hayır, yani, iyi görünüyordu,” dedim, soruya biraz şaşkın bir şekilde. “Sadece genellikle televizyonda beş dakika görmüş olduğum yabancılara çıkma teklif etmem.”

"Anlıyorum," dedi yavaşça, parmaklarını çenesinin altında birleştirerek. "Ama gerçekten çok çekici görünüyordu."

"Bu da ne?" diye gülerек sordum. "Beni biriyle tanıştırmaya mı çalışıyorsun?"

"Şey," dedi ciddi bir ifadeyle. "Mesele şu. Açıkçası, bu... tatlı tanışmaya halkın tepkisinden memnunuz. Ve herkes Duffy'nin ne kadar sevimli olduğu konusunda çıldırırken, bu Carl kabusuna mutlu bir son gösterebilsek gerçekten harika olurdu. Herkesin, sezonluk bileti olan bir Coyote taraftarını alt eden yıldız oyuncumuz için hayranlık ve

"Değil mi?"

"Değil mi...?" dedim, hala benden tam olarak ne istediğini tam olarak anlamamıştım.

Ama sonra her şeyi açıklığa kavuşturdu.

“Ona çıkma teklif etmeyi *düşünür* müsün? Ciddi bir ilişki ya da güzel bir geceden öte bir şey olması gerekmez; onu yemeğe davet et, ona keyifli vakit geçirmesini sağla, hepsi bu kadar. Ama bu cümlelerin sonunda gerçekten güzel bir nokta olur ve kötü yanlara odaklanmak yerine iyi yanlara odaklanmak hepimiz için daha iyi olur.”

Bir saniye orada oturup, devamını bekledim.

Sonra bunun hepsi olduğunu anladım. “Yani tanıtım amacıyla *ona çıkma teklif* etmemi mi istiyorsun?”

Bethany başını eğerek iki elini kaldırdı. “Sana ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim. Sen bu organizasyonun önemli bir parçasısın ve senin işin futbol oynamak, halkla ilişkiler değil. Ama takım zor durumda ve sen, Connor, bize yardım edebilecek eşsiz bir konumdasın. Temel değerlerimizden biri topluluktur ve Carl'ın davranışları, topluluğun Coyotes'a olan güvenini biraz sarsmıştır ki babam bundan *nefret eder*. Ancak, doğal çekiciliğini korurken onun hatalarını eleştirmekteki istekliliğin, seni sadece basit bir akşam yemeği ile takımın moralini ve imajını gerçekten yükseltebileceğin bu olağanüstü konuma getiriyor.”

Basit bir akşam yemeği.

“Onunla bir ilişkiye girmen gerektiğini ya da bunun büyük bir olay olması gerektiğini söylemiyorum, ama bir fotoğrafçının, bir restoranda Duffy ile iyi vakit geçirirken birkaç fotoğrafını çekebileceği hoş bir akşam yemeği – bu, buradaki hepimiz için harika olurdu. Ama tekrar söylüyorum – bu tamamen senin seçimin.”

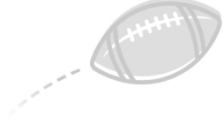
Yüzündeki ciddiyete baktım. *Öyle mi gerçekten?*

“Yani, o gerçekten çok sevimliydi,” dedi. “Senin istatistiklerini biliyor olması çok komikti.”

“Beni o konuda *takılıyordu*,” diye düzelttim, ama Duffy’nin bunu söyleme şekline hâlâ inanamıyordum ve gülümsemeden edemedim.

"Ben de bunu demek istedim," dedi Bethany, sırıtarak. "En azından iyi vakit geçireceksin bence; onu dışarı çıkarmak kesinlikle ilginç olacak."

Evet, diye düşündüm. O kızı dışarı çıkarmak *kesinlikle* ilginç olurdu.

5

DUFFY

“Duff, telefona bakar mısınız?” diye bağırdı babam bodrumdan.

Evet, babamın hâlâ sabit telefonu vardı ve sanki hayat hâlâ eskisi gibiymiş gibi benden telefonu açmamı bekliyordu.

Sanki çocukmuşum da, ailem için telefona cevap veriyormuşum gibi. Bunu, yaşlı bir babam olmasının bir yan etkisi olarak gördüm.

Annemle babam, çocuk sahibi olma fikrinden o kadar da nefret etmediklerine karar verene kadar on yıl beklediler; bu da bana ve kardeşlerime karşı genellikle ebeveynlerden çok büyükanne ve büyükbaba gibi davranmalarına neden oldu.

"Alo?" dedim, sinirli bir şekilde. Çünkü eve arayan tek kişiler spam arayanlar ve ara sıra babamın arkadaşlarından birinin selam vermesi olurdu. Bu yüzden onun sekreteri rolünü oynamam saçma bir durumdu.

"Duffy ile görüşebilir miyim lütfen?"

Tamam, bir spam arayan nasıl oldu da adımı ve tekrar babamla yaşadığımı öğrenmişti?

İyi haberler çabuk yayılır.

“Sanırım yanlış numarayı aradınız,” dedim ve tam telefonu kapatmak üzereydim ki adamın sesi araya girdi.

"Emin misiniz? Bu numarayı *Twin Cities Live'daki* Kel'den aldım."

"Kimsiniz?" diye sordum, hemen şüpheyeye kapıldım.

"Duffy?" Adam ismimi tekrar söyledi, ses tonu beni tanıdığını gösteriyordu.

"Evet...?" dedim yavaşça, zihnim durumu kavramaya başlarken, sesi ve numaramı nereden aldığını işlerken, ve vay *canına* — aniden, kim olduğunu tam olarak anladım, ama bunun olması imkansızdı. Akıl *almazdı*. Kafam patlayacakmış gibi hissettim. Milyonlarca parçaya ayrıldığını, şok olmuş beyin hücrelerimi duvarın her yerine sıçrattığını hissedebiliyordum. Yine de emin olmam gerekiyordu. "Kim arıyor acaba?"

"Ben Connor," dedi, sanki birbirimizi ilk isimlerimizle tanıyormuşuz gibi. "Programda tanışmıştık...?"

"Evet, şey," dedim, kendimi mutfak tezgahına oturtmak için zorla kaldırarak; çünkü bu kadar saçma sapan şeyler olurken bacaklarımın beni taşıyamayacağından emindim. "Nasılsın?"

Bu delilik, bu delilik, bu delilik. "İyiym," dedi. "Sen?"

"Kim o, Duff?" diye bir ses duydum telefondan. Babamın bodrumdaki ek telefonu kaldırdığını ve artık üçlü bir konuşma içinde olduğumuzu fark edince utançtan ölmek istedim.

Aman. Tanrım.

Beni şimdi öldürün.

"Benim için arıyorlar, baba," dedim, kendimi dünyanın en büyük ezik gibi hissederek.

"Kim arıyor?" diye sordu tekrar.

İç geçirdim ve ona bu işe karışmamasını söylemenin bir yolunu bulmaya çalışırken Connor konuştu. "Ben Connor Cunningham. Tony ile mi görüşüyorsunuz?"

Olamaz. Konuşmaya başlamıştı.

Benim. Babamla.

"Selam, naber dostum?" dedi babam, arkadaşı Connor'ın aradığına çok sevinmiş gibi.

"Kızınla konuşmak istediğim için şovdan numaranı aldım," dedi Connor.

"Bu çok güzel, çünkü sana düşürdüğün pas yüzünden sataştığında her şeyi mahvettiğini düşünmüştüm," dedi babam gülerek, sanki davranışım komik bir şeymiş gibi. "Kibar olması gerekiyordu, ama kızları bilirsin."

"Harika, baba," dedim dişlerimi sıkarak. "Evet, aklımızdan geçen dürüst şeyleri söyleme eğilimimiz kesinlikle benim cinsiyetimin bir başarısızlığı."

"Bu feminist bir mesele değil, Duff, o yüzden şunu kes artık..."

Connor boğazını temizledi. "Konuşmak için bir dakikan var mı, Duffy?" diye sordu, konuşmanın yönünü değiştirerek.

"Vaktim var ve ben kapatacağım. Hoşça kal, Connor," dedi babam ve sonra alt kattaki telefonun karakteristik tıklama sesini duydum.

Bu inanılmazdı. Connor Cunningham neden *beni* arıyordu ki?

"Özür dilerim," dedim, boğazımı temizleyerek. "Geçen yıl babamın yanına taşındım ve o telefonların çalışma şekli konusunda biraz deli."

"Hayır, bu çok komik. Cidden sabit telefonu mu var?" diye sordu.

"Var ve kimse beni aramasa da onun yerine telefona cevap vermemi istiyor."

"Şimdiye kadar," dedi ve sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. "Artık hayatının geri kalanında telefonu açmak zorunda kalacaksın

      biri bu sabit hattan gerçekten seni aradı.”

“Aman Tanrım, haklısın,” dedim, başımı sallayarak. “Her şeyi mahvettin.”

“    r dilerim. Umarım Kel'den numaranı aldığım için beni tuhaf biri olarak görmezsin, ama seninle tanışmak gerçekten çok ho tu ve belki yarın ak am bir şeyler yemek istersin diye d    nd m.”

“*Ne?*” diye sordum, hayretler içinde.

Ne oluyor lan—ne?! Sessiz bir  ı lık attım. “ yani, sen yemek yiyorsun, değil mi?

yemeye gidip yenilebilir şeyler yiyorsun?”

“Evet, şey,” dedim, sanki bir şeyi ka ırıyormu um gibi hissederek. “Benimle... yemek yemeye gitmek ister misin?”

Dale Earnhardt Junior —babamın kedisi— tezgaha atladı, ben de onu kucağıma alıp başını ok adım.

“Neyi kafa karıştırıcı hale getirdim bilmiyorum,” dedi Connor e lenerek. “Belli ki bu konuda pek iyi değilim. Sana  ıkma teklif etmeye çalışıyorum. Bir restoranda ak am yemeği yemek için. Benimle.”

“*Beni* randevuya çıkarmak istiyorsun,” diye tekrarladım, inanamadan. Bana  ıkma teklifi edilmeye layık olmadığımı d    nd    mden değil — gerçi birinin bunu yapmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti — ama bu adam bir NFL s  perstarıydı.

TikTok'ta ona hayranlık duyanlara adanmış hesaplar vardı.

Daha bu sabah bir tanesini izlemiştim (TikTok'ta ismimi filtrelemiştim, bu y    den hala ara sıra o platformda zaman kaybediyordum), Connor'ın —takım elbisesiyle saha kenarında, ağır çekimde— ağzına su fi kırtıp yutarken Britney Spears'ın “Gimme More”  arkısının  aldığı bir montaj videosu.

Boğazında, boynunda, adem elmasında bir şey... benim gibi binlerce içerik tüketicisi için garip bir şekilde çekiciydi.

Ahem.

Odaklan, Dufi.

Sonuç olarak, bu telefon görüşmesi hiç mantıklı değildi.

"Evet," dedi Connor gülerek. "Bu bir olasılık mı, yoksa İlgin yok mu, yoksa zaten bir ilişkin mi var? Rahatsız etmek ya da işine karışmak istemem ama ben sadece sandım ki sen—"

"Evet, şey," dedim, hâlâ olan biteni anlamaya çalışıyordum.

"Evet, benimle çıkar mısın?" diye sordu.

"*Hayır*, yani evet, bu *mümkün* ama..." Ne yapacağımı bulmaya çalışırken pencereden dışarı baktım. En iyi hareket tarzı. Beynim şoktan dolayı donup kalmıştı, "*Ya ben... yaparsam ne olur?*" oyununda hiçbir işe yaramıyordu.

"Seni sonra arayabilir miyim?" diye patladım. "Kapıda biri var, şey, gidip kapıyı açayım, sonra seni ararım."

Yalanı söylerken ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Kapıda biri *olsaydı*, Connor'a telefonu tutmasını ya da babama kapıyı açmasını söyleyebilirdim.

"Tabii," dedi, yalan söylediğimin kesinlikle farkındaydı.

Bu durumda ne yapacağımı bilmiyordum. O, güzel, yetenekli bir sporcuydu, milyonlarca insanın tanıdığı bir ünlüydü. Bir yandan, hiç düşünmeye gerek yoktu, değil mi? *Kesinlikle süperstar milyoner tight end ile çıkmalıydım.*

Ama onunla çıkma düşüncesi biraz bunaltıcıydı.

Connor gibi biriyle başa çıkabilecek donanıma sahip hissetmiyordum.

Ayrıca bu hala bir tuzak gibi geliyordu, sanki bir şeyi kaçırmışım gibi.

"Tamam, seni hemen geri arayacağım. Numaran ne?" "Ne, eski usul ev telefonunda arayan kimliği yok mu yok mu?"

"Babam, daha iyi görebildiği iri rakamlı modeli seviyor, o yüzden arayan kimliği yok."

"Tony kraldır." Güldü ve bana numarasını verdi. "Kız İzçiler gitmeden kapıyı açsan iyi olur."

"Sence Kız İzçiler mi?"

"Sanırım ya Kız İzçiler kurabiye satıyor, ya da ne cevap vereceğine karar vermek için bir dakikaya ihtiyacın var. Her iki durumda da benim için sorun yok, ama Thin Mints her zaman iyi bir seçimdir, o yüzden beş dakika sonra beni ara, tamam mı?"

"Tamam," dedim, telefonu kapatırken istemeden gülümsedim.

Ne oluyor, ne oluyor? Mutfak tezgahında oturup kediye sıkıca tutarken, az önce olanlara inanamıyordum. Connor Cunningham az önce beni arayıp çıkma teklif etmişti. Bir randevuya.

Lanet olası Connor Cunningham.

Tüylü Coyote çoraplarıma baktım ve olanları kafamda sindirmeye çalıştım. Yani, programda *çekici* miydim, mesele bu muydu? Bir şekilde garip kişiliğimi... flörtöz olarak göstermeyi başarmış mıydım? Bu mümkündü, ama aynı zamanda bayılmıştım ve onun sakarlığını alay etmişim, yani... inanılmaz derecede olasılık dışıydı.

"Duffy!" babam bodrumdan bağırdı. "Onu geri aramadan önce buraya gel."

İç geçirdim ve merdivenlerden aşağı koştum. "Kapatıyorum dedikten sonra cidden dinledin mi?"

"Tabii ki dinledim!" Adam gülümsüyordu. "Connor Cunningham telefondaydı, bu konuşmayı kaçırarak mıydım sanki?"

Aşağıda üç ağabeyimi de görünce gözümü bile kırpmadım. Canları ne zaman isterse gelip gidiyorlardı ve bu artık beni hiç rahatsız etmiyordu.

"Bu biraz kaba, sence de öyle değil mi?" diye sordum.

"Onunla çıkacaksın, değil mi?" diye sordu, söylediklerimi tamamen görmezden gelerek.

"Tabii ki çıkacak," dedi en büyük ağabeyim Joey. O da babam kadar büyük bir futbol hayranıydı ve şu anda kanepede, iki bira içmiş halde Gophers maçını izliyordu.

O, içmeyi bitirene kadar boş şişeleri asla atmazdı, o yüzden ne kadar içtiğini her zaman bilirdim.

"Kapa çeneni, sadece düşünmem lazım," dedim, gözlerimi devirerek.

Tabii ki kardeşlerim, ben istemediğim zamanlarda bile fikirlerini söylemeye hazırdı; bu onların uzmanlık alanıydı. Kendilerine uygun olduğunda aniden ortaya çıkıp, fikirlerini kusar, sonra da babamın onların fikirlerini nasıl yorumlayacağıyla baş başa bırakırlardı.

Üçü de İkiz Şehirlerde yaşıyordu, üçü de bekardı ve üçü de tam bir işkolikti (çocukluğumuzda tembel ve baş belası oldukları düşünülürse bu garip bir durumdu). Babamı her gün aramakta ve haftada birkaç kez uğramakta iyilerdi, ancak haftada altmış saatlik kurumsal çalışma haftasına olan bağlılıkları, maçlar ve cumartesi gecesi ayini gibi etkinliklerde varsayılan olarak beni çocuk olarak bırakmıştı.

"Ben olsam bunu yapmazdım," dedi ikinci en büyük olan Tyler. Xbox oynarken sandalye olarak kullandıkları yoga topunun üzerinde oturmuş, boş boş zıplıyordu. "Bence o bir pislik gibi görünüyor."

"Değil," dedim Connor'ı savunmak için, onunla çıkıp çıkmayacağımı bilmesem de.

Connor'ın pislik gibi davrandığını hiç görmemiştim ve o adam,

Coyotes tarafından seçildiğinden beri onu uzaktan izliyordum. Eğer pisliğin tekiyse, bunu kesinlikle bilirdim.

"Sen 'seçilmiş çocuk' olursun, buna emin olabilirsin," dedi Matty. Üç kardeşin en küçüğüydü, ama yine de benden bir yaş büyüktü. "Herkes benim en sevilen çocuk olduğumu bilir, ama Cunningham'la çıkmaya başlarsan babam çılgına döner."

"Çılgına dönmem," dedi babam, başını sallayarak. "Tabii Cunningham beni sahibi locasına götürmezse. O zaman *elbette* Duff sonsuza kadar en sevdiğim çocuk olur."

Babama baktım, sırtışına baktım ve bir şekilde evet demem gerektiğini anladım.

Çünkü bu onu gerçekten *çok* mutlu edecekti. Tek bir randevu — içgüdüsel olarak bunun tek bir randevu olacağını biliyordum — ve babam arkadaşlarına, Duff'ının gerçekten havalı bir şey yaptığını söyleyebilirdi. Umarım bu, Carl'la başıma gelen "sorunları" (binlerce göz devirme ekleyin) telafi ederdi; bazıları hâlâ bunu unutamamıştı.

Maskotun niyeti kötü değildi, Duff.

Muhtemelen neyi tuttuğunu bile bilmiyordu, evlat. Hiç o kostümlerden giydin mi?

Tanrım, yaşlı adam zihniyetinden nefret ediyordum.

"Yapabilirim," dedim, "ama siz de beni rahat bırakacağınıza söz vermelisiniz. Bu konuyla ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum."

"Sanki bu olacak da," dedi Matty sırtarak, babamı işaret ederek. "Sence bu konuda hiç susacak mı?"

"Ben bu konuyu kapatacağım," diye ısrar etti babam. "Gerçekten."

Yapmayacağını biliyordum, ama en azından bunu yapabileceğimi düşündüm

Onu yine öyle gülümserken görmek çok güzeldi. Evet, annem öldüğünden beri gülümsemişti, ama o yaramaz, gözleri parıldayan halini görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Ellie'ye mesaj attım. Önemli bir randevu için bir kıyafet ödünç almam lazım.

Ellie: VAY ANASINI, ARADI MI??????

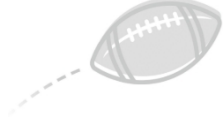
Ben: İnanamıyorum ama evet.

Sonra *ona* mesaj attım. Connor.

Ayrıca, Connor Cunningham'ın kişisel numarasına sahip olmam nasıl bir gerçeklikti bu?

Aniden "Gimme More" şarkısı kafamda çalmaya başladı, TikTok'ta üç kez izlediğim o saçma CC boğaz pornosu montajı da dahil.

Connor'a mesaj attım: Bir günde iki kez ev telefonunu kullanmaya cesaret edemiyorum, o yüzden normal bir insan gibi mesajla cevap veriyorum. Akşam yemeği kulağa eğlenceli geliyor. Nerede ve ne zaman?

6

CONNOR

Babası ön verandadaki bahçe sandalyesinde oturuyordu.

Garaj yoluna girdim ve Tony'yi Coyotes formasıyla gördüğümde gülmek istedim; rüzgarda dalgalanan takım bayrağıyla, belli ki benim gelmemi bekliyordu.

Çok ince bir ayrıntı.

Evleri, Güney Saint Paul'da her yerde gördüğünüz 50'lerde inşa edilmiş evlerden biri olan küçük, sıvalı bir çiftlik eviydi. Küçük, bakımlı ve son derece çekiciydi. Arabayı durdurup indim ve tam o anda, yan evin ön kapısının açıldığını gördüm.

Coyotes tişörtü giymiş bir adam bana başıyla selam verdi ve yürümeye başladı; ben verandaya vardığımda, caddenin karşısından da biri gelmişti.

"Selam Connor, seninle bir fotoğraf çekilebilir miyim?" diye sordu komşum. "Sakıncası var mı?"

"Tabii ki olmaz," dedim. Belli ki bu insanlar geleceğimi biliyorlardı; Tony mi söylemişti, yoksa Duffy mi?

"Sweatshirt'ümü imzalar mısın?" diye sordu caddenin karşısındaki adam.

"Tabii," dedim, insanların benden imza istemesine hâlâ alışamamıştım. Ben kimdim ki? Daha dün

Hâlâ üniversitedeydim, derslere gidiyor ve cuma geceleri boş boş vakit geçiriyordum, ama bir şekilde şimdi sokaktaki insanlar beni tanıyor ve benden imza istiyordu.

Çok tuhaftı.

Özellikle de çoğu zaman, sahada olmadığım zamanlarda, neredeyse tamamen kendi başımaydım.

Bir kadın elinde cupcake'lerle ortaya çıktı — nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu — ve on dakika sonra, randevumu almaya hiç yaklaşmamıştım. Onun kardeşleri olduklarını söyleyen üç adam çıktı, diğer iki komşu da yanımıza geldi ve yemin ederim ki bu bir randevudan çok mahalle barbeküsü gibi hissettirdi.

"Bu gerçekten çok güzel," dedim, sanki *herkese* seslenir gibi, "ama Duffy evde mi?"

Bu sözler grubu güldürdü ve kardeşlerinden biri onu getireceğini söyledi. Bu tanışma-karşılama-baloya-gidiş-randevu-alma olayı çok tuhaf bir havaydı ve ne yapacağımı bilemedim. Bu çok nazik yabancılarla sohbet etmeye devam mı etmeliydim, yoksa randevum beklediği için onları başımdan savmak daha mı kibar olurdu?

Ön kapı açıldığında bu "ne oluyor be" havası daha da güçlendi.

Çünkü kız evden çıkarken babası fotoğraf çekmeye başladı, komşular da öyle.

"Aman Tanrım, keser misiniz şunu?" dedi Duffy, gözlerini devirerek.

Vay canına. Gerçekten çok güzel görünüyordu. Yani, *gerçekten çok* güzel, Tanrım. Siyah bir etek ve siyah bir kazak giymişti, omuzlarından birkaç dakikada bir en güzel şekilde kayan bol kesimli kazaklardan biriydi.

Ve giydiği siyah botlar, uzun, tonlu bacaklarını gerçekten vurguluyordu.

İlk tanıştığımızda sevimli bir kızsaa, bu ikinci karşılaşmamızda tam bir göz alıcıydı.

"Connor'ın yanına geç ve gülümse; sonra seni bırakırım," dedi Tony. "Sadece bir fotoğraf çekmek istiyorum."

"Bu iki yetişkinin akşam yemeği yemesi, balo değil," dedi ve utanmış gibi yanakları pembeleşti. "Yemek yiyebilmemiz için herkesin dağılması gerekiyor."

Bana bir bakış attı ve "Çok üzgünüm," dedi.

"Hayır, sorun değil," dedim, o kadar güzel kokuyordu ki tek istediğim onu içime çekmekti ama kendimi zorlayarak bunu yapmadım. "Sorun değil."

"Evet, eminim bunu sık sık duyuyorsundur," dedi, gözlerini kısarak. "Eminim gittiğin her yerde insanlar sana bir ünlü gibi davranıyordur."

Oh. Bunu iltifat olarak söylememiştii.

"Yani..."

"Hadi çabuk gül de buradan gidelim," dedi, bir adım yaklaşarak babasına döndü.

Mahalledeki herkes bizim fotoğrafımızı çekerken gülümsedik, sonra onu arabama götürdüm ve kapıyı açtım. Geri geri çıkarken bahçedeki herkes ayrılışımızı videoya çekiyordu, o da tekrar özür diledi.

"Tüm olanlar için çok üzgünüm. Kardeşlerim ve babam —aslında, dürüst olmak gerekirse tüm komşularımız—Coyotes oyuncularının yanında nasıl davranacaklarını bilmiyorlar. O kadar büyük futbol hayranları ki, kendilerini kaybediyorlar."

"Sorun değil," dedim, ana yola saptığımızda ve kırmızı ışıktta yavaşladığımızda. "Bu arada, *çok* güzel görünüyorsun."

"Oh, teşekkürler," dedi hafifçe gülerek. "Bir arkadaşşımdan kıyafet ödünç almak zorunda kaldım çünkü genellikle

Target veya Amazon'dan almadığım hiçbir şeyi giymem, o yüzden inan bana, hepsi ona ait.”

“Sana bakıyorum ve kesinlikle *hepsi* onun eseri değil,” dedim, çilli omzunun büyük bir hayranı olarak. Aniden, bu güzel gecenin ceket giyilmesine izin vermemesini takdir ettim.

Cildi inanılmaz derecede yumuşak görünüyordu ve uzanıp parmaklarımı üzerinde gezdirmekten kendimi zor tutuyordum.

“Tamam,” dedi, kızarmasına rağmen kaşlarını kaldırarak, sanki bana o klişe lafı yüzüme vuruyormuş gibi.

“Tanrım, doğru,” dedim, programı hatırlayarak. “Bütün gece beni ezip geçeceksin, değil mi?”

“Ne?” diye sordu gülerek. “Bu ne demek?”

“Demek istediğim, programda bana nazik davrandığından çok hakaret ettiğinden eminim, bu yüzden bu gece de aynı şeylerin tekrarlanacağına kendimi ikna ettim.”

“Sana hakaret etmedim, sana sataştım — ikisi farklı şeyler,” dedi ve ses tonundaki alaycı tavrı hoşuma gitti.

“Pasımı kaçırdığımı söyledin,” diye hatırlattım.

“Bundan bahsetmemem mi gerekiyordu? Topu düşürdüğünü kabul edemeyecek kadar egon o kadar kırılgan değil, değil mi?”

“Öyle değil, ama insanlar nezaketen genellikle bana bundan bahsetmezler.”

“Muhtemelen çok iri olduğun için senden çekiniyorlar,” dedi.

“Sen korkmuyor musun?”

“Hayır,” dedi. “Kardeşlerimden daha iri ve güçlü olabilirsin, ama üçü bir araya gelse

muhtemelen bir Connor Cunningham'a eşittir ve ben onları alt edebilirim... *bazen*. Yani, hayır, senden korkmuyorum."

"Az önce kardeşlerinle mi tehdit ettin beni?"

"Hayır, *kendimle* tehdit ettim çünkü bazen onlardan daha güçlüyüm. Bu arada, nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Fratelli's, Dokuzuncu Cadde'de," dedim, umarım sorun olmaz diye umarak. "Ohh," dedi, başını sallayarak.

"Oraya gittin mi?"

"Hayır, aslında hiç duymadım," dedi kısa bir duraksamadan sonra.

Kaşlarımı kaldırdım. "O 'ohh' dediğin ses tonundan orayı tanıdığını sanmıştım."

"Hayır, sadece numara yapıyordum," diye itiraf etti. "Ben pek lüks restoranlara gitmem, o yüzden Fratelli's'in ne olduğunu bilmiyorum. İtalyan mı?"

"Evet," dedim.

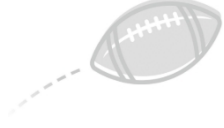
"Bu harika, çünkü İtalyan mutfağı, her şeyini sevdiğim tek mutfak türü," dedi Duffy. "Pizza, makarna, domates, kalamar, şarap... hepsi harika."

"Harika," dedim, gülümsememeye çalışarak. Hızlı konuşmasından gergin olduğunu anlayabiliyordum ve bu... çekiciydi.

Nedenini bilmiyordum ama onu tedirgin etme fikri hoşuma gitmişti.

I-94 otoyoluna girerken, bunun sadece halkla ilişkiler departmanına bir iyilik olduğunu bilsem de, keyif aldığımı fark ettim. Sadece bu da değil, birdenbire gece bitmeden ve muhtemelen onu bir daha hiç görmeden önce onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim.

"Tamam, bana Duffy Distefano hakkında her şeyi anlat," dedim. "Ve hiçbir şeyi atlama."

7

DUFFY

Ne korkunç bir soru, diye düşündüm.

Sıradan bir erkekle çıkıyor olsam bile, bu sorudan nefret ederdim çünkü benimle ilgili heyecan verici hiçbir şey yoktu. Üniversiteden yeni mezun olmuşum, sağlam bir muhasebe firmasında iyi bir işim vardı, babamla yaşıyordum, bir kedim vardı ve... hepsi bu kadar.

Öğrenci kredilerimi ödemek ve babamın annemin ölümünden sonraki hayatına uyum sağlamasına yardım etmek dışında hayatımda pek bir şey olmuyordu.

Boğazımı temizledim, midem gerginlikten kelebekler uçuyordu.

Tanımadığım biriyle konuşurken ne kadar garip davrandığımın farkındaydım. Dikkatlerin odağı olmaktan *nefret ederdim* ve karşımdaki kişi benim çabaladığımı izlerken kendimle ilgili gerçekten ilginç şeyler anlatmaya çalışmak en kötüsüydü. Sonsuza kadar laf kalabalığı yapıp asıl konuya gelememe eğilimim vardı.

Ama bana kendim hakkında sorular soran kişinin, o çok şık Porsche SUV'sini sürerken Connor Freaking Cunningham olması, bu biraz fazla gelmişti.

"Şey, muhasebede çalışıyorum," dedim. "Geçen yıl mezun oldum ve CPA sınavlarına çalışıyorum. Annem öldükten sonra geçen yıl babamın yanına taşındım ve kısa süre önce profesyonel bir maskotla kavga ettim, bu da beni viral bir meme haline getirdi. Bir kedim var, köpeğim yok. Hayatımla ilgili her şey bu kadar. Peki ya sen?"

Kendime bir tokat atmak istedim. *Ya sen?* Ne saçma bir soru. Ya o? Oh, o sadece bir NFL tight end'i, MVP, eski Heisman adayı, moda ikonu ve genel olarak bir ünlü.

Peki ya sen? Sen de kedileri seviyor ve öğrenci kredilerinden nefret ediyor musun, Connor?

Benim iki saniyelik zihinsel çalkantımdan habersiz, "Futbol oynuyorum, üç kedim var ve Minneapolis şehir merkezinde bir ev aldım" dedi.

"Bir dakika... Sen kedi sever misin?" diye şaşkınlıkla sordum. Bunun neden bir keşif gibi geldiğini hiç bilmiyordum, ama nedense öyle hissettim.

"Kendimi *öyle* tanımlayabilir miyim bilmiyorum," dedi, sanki ona "küçük prenses" demişim gibi bir yüz ifadesi takınarak. "Ama aslında üç kedim var."

"Ne zaman aldın onları?"

"Geçen yıl buraya taşındıktan sonra, barınaktan sahiplendim."

Aman Tanrım, o bir kedi sever.

Bir değil, üç kedi sahiplenmiş.

Barınaktan.

Biri bana hemen bir viski getirsin.

O küçük yeşil bayrağı hafızamdan silmem gerekiyordu çünkü bu, dizlerimin titremesine neden olacak kadar etkileyici bir şeydi.

"Peki," dedim, boğazımı temizleyerek, "evini kendin mi dekore ettin?" Ünlü bekar erkeklerin emlak satın aldıklarında ne yaptıklarını hep merak ederdim.

İç mimarlara yaptırıp güzel mi gösteriyorlardı, yoksa gerçekten kendileri mi yapıyorlardı? Futonlar ve futbol posterleriyle dolu bir malikanede mi yaşıyordu?

"Tabii ki hayır. CrashPad'den bir kanepa sipariş ettim ve sonra kız kardeşim bana bir dekoratör tutmam gerektiğini söyledi. Bu gerçekten iyi sonuç verdi çünkü bayan işini çok iyi biliyordu ve ben dekorasyon hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden sadece beğendiğim şeylerin resimlerini gösterdim ve o da harika bir iş çıkardı."

"Vay canına," dedim; kaba görünmek istemiyordum ama o süreç karşısında hayranlık duyuyordum. "*Burasını güzelce dekore et*" denilip, bunu gerçekleştirmek için gereken parayı dert etmemek zorunda olmayı hayal bile edemiyordum.

Zengin ve atletik insanların yaşam tarzı.

"Kız kardeşin bu şehirde mi yaşıyor?" diye sordum. "Peki ya ailenin geri kalanı?"

"Hepsi benim büyüdüğüm Kaliforniya'da," dedi. "Ailenle yakın mısın?"

Sanki bilgi toplama görevindeymişim gibi görünmeden nasıl rahatça sohbet edeceğimi bilmiyordum.

Ve gerçek şu ki, onun temel bilgilerini zaten biliyordum. Kaliforniyalı bir çocuktuk, USC'ye gitmişti ve Minnesota onun ilk NFL göreviydi.

"Evet, öyle denebilir," dedi omuz silkerek. "Ya sen?"

"Yani, istesem de istemesen de babam ve kardeşlerim her zaman yanımdalar," dedim ve daha doğru bir söz söylenmemiştir.

"Ama hoş insanlara benziyorlar," dedi ve ben onun *gerçekte* ne düşündüğünü merak ettim. Babam muhtemelen dünyadaki en sevdiğim insandı, ama aynı zamanda onun çok zor bir insan olduğunu da biliyordum.

"Aileler nasıldır bilirsin," dedim. "Sorun iyi olmaları değil, diğer her şey."

"Doğru."

Gergin olmama rağmen, onunla arabada olmak oldukça rahat hissettiriyordu.

O kadar ki, belki de akşam yemeği fena olmayabilir diye düşünmeye başladım.

Ta ki restorana varana kadar.

Şehir merkezindeki binanın önüne park etti ve bir vale dışarı çıktı, ama Connor arabadan iner inmez bir flaş gördüm. Kamerayı görmeden önce bir an için "*Yıldırım mı?*" diye düşündüm.

Sonra, Connor kapımı açıp ben dışarı çıktığımda, restoranın dışında durup fotoğraf çeken insanlar olduğunu fark ettim. Büyük bir paparazzi kalabalığı değildi, ama gazeteci ya da profesyonel fotoğrafçı gibi görünen birkaç rastgele kişi vardı.

Ne oluyor yahu?

Ben önemsiz biriyim, sen neden buradasın?

24,5 cm büyüklüğündeki elini belimin altına koydu ve beni kapıya doğru yönlendirdi, ama bu insanlar içeri girerken fotoğraflarımızı çekmeye devam ettikçe yanaklarım yanıyordu. Connor ve benim orada olacağımızı nereden biliyorlardı ki?

Kazakımın yine omzumdan kaydığını ve sol topuğumda su toplandığını hissedebiliyordum, ama başımı dik tuttum ve bu fotoğraflarda çok terli ve gülünç görünmediğimi umdum.

Connor'ı benim bu beceriksizliğimle utandırmak istemezdim.

"İyi misin?" diye sordu sessizce, başını bana yaklaştırarak

sadece benim duyabileceğim şekilde. Yüzünde endişeyle

cesaretlendirmenin karışımı bir ifade vardı; bu da bana, spot

ışıkları altında ne kadar kaybolmuş hissettiğimi tam olarak

anladığını hissettirdi. "Biliyorum

bunun çok zor olduğunu biliyorum ama harika gidiyorsun. Sadece birkaç adım kaldı."

Başımı salladım ve kamera flaşlarından bazılarını engellemek için başını daha da yaklaştırıp sanki bana yönelikmiş gibi bir gülümseme attığında, ona gülümsememek imkansızdı.

İçeri girip fotoğrafçılardan uzaklaştığımızda çok mutlu oldum, ama sessiz, loş ışıklı restorana adımımızı attığımız anda, içerideki herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissettim. Maître d’yi takip ederek masamıza doğru ilerlerken, yanından geçtiğimiz her kişi bizi izliyordu.

Yüzüm yanıyordu.

Topuğum zemindeki bir ekleme takıldı ve ayak bileğim sallandı; bu da herkese topuklu ayakkabılarla pek iyi olmadığımı gösteriyordu, *lanet olsun*. İç çamaşırı izleri ve doğru duruş gibi aptalca şeyler hakkında düşünmekten kendimi alamıyordum.

Düz ayakkabı giymem gerektiğini biliyordum.

Sonunda oturduğumuzda, artık ayakta durup herkesin gözü önünde olmamaktan mutlu olarak "Vay canına" dedim. Keten peçeteyi kucağıma koydum ve terlememem için dua ettim. "Gittiğin her yer böyle mi?"

"Bence bu durum sadece benimle değil, bizimle – ve programdaki görünüşümüzle – daha çok ilgili," dedi, izlenmeye alışkın bir adamın sakinliğiyle. "Genelde bu tür bir karşılama görmem."

"Ne şanslıyım," diye fısıldadım. "Burada olacağımızı nereden bildiler, hiç bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

Connor, peçetesini katlayıp tekrar katlarken başını salladı.

"Rezervasyonu kendi adınla mı yaptın?" diye merakla sordum.

"Evet," dedi, başını sallayarak ve özür diler gibi bakarak. "Sebep bu olmalı."

"Evet," dedim, menüye göz atarak. "Yine de bu kadar çok kişinin bilmesi tuhaf, sence de öyle değil mi?" "Basını kim anlayabilir ki?" dedi biraz utangaç bir şekilde, ve omuzlarını hafifçe silkti.

Böyle nasıl yaşayabiliyorsun?

Bunun sıradan bir hafta içi akşam yemeği için normal olduğunu hayal edemiyordum. Gözlemcilerle dolu bir odada ne sipariş edeceğimi düşünerek stres yaparken menüye tekrar baktım. Şu anda yemek yiyebilir miydim ki? *Kapa çeneni Duft, tabii ki yiyebilirsin. Sen her zaman yiyebilirsin.*

"Üzgünüm," diye yüksek sesle patladı. Şaşkınlıkla ona baktım. Boğazını temizledi ve daha sessiz bir sesle, "Fotoğrafçılar hakkında, yani. Onlar... öyle orada olmamalıydılar. Bunun hayal ettiğin şey olmadığını biliyorum," dedi.

Başımı ona doğru eğdim. "Sorun değil. Senin suçun değil. Dürüst olmak gerekirse, ne hayal ettiğimi ben bile bilmiyorum."

Bu doğrudu. Bir futbol yıldızı tarafından randevuya davet edildiğinde insan ne bekleyebilirdi ki?

"Muhtemelen bir şey düşürmem...?" diye önerdi, gözlerinde o meşhur alaycı ışıltı belirdi.

"Yani, muhtemelen," dedim omuz silkerek, bu da onun başını sallamasına ve "Yine kıcımlı yırtıyorum" diye mırıldanmasına neden oldu.

Bu da her şeye rağmen beni kıkırdatmıştı.

Bize şarap getirip siparişlerimizi aldıktan sonra, Connor bir anlığına girişe doğru baktı, kaşlarını çatı ve bana, ancak saf kararlılık olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle döndü. Ve sonra imkansızı başardı.

Dikkatimi, tüm gözlerin üzerimizde olduğu gerçeğinden uzaklaştırdı.

O, sandalyesine yaslanıp "Bu konuyu konuşmaktan bıktığına eminim ama Carl meselesini sormak zorundayım" diyene kadar kafam tamamen nevrozlarımla doluydu.

Gözlerimi devirdim. "Evet, her dakikasından keyif aldım ve onu patakladığımda sadece dikkat çekmek için yapıyordum."

"Tamam, ona dayak attığını söyleyebileceğini sanmıyorum, o yüzden sakın ol," dedi rahat bir gülümsemeyle. "Ama senin tarafını *da* duymak istiyorum. O andan sonra ne oldu? Bilirsin, ne zaman..."

Connor parmağını kaldırdı ve Carl'ın düşüşünü canlandırır gibi parmağını aşağı sallayarak ıslık çaldı.

Aslında buna gülümsedim, çünkü olayı güvenli hissettiren bir şekilde tartışıyordu, sanki benimle empati kuruyormuş gibi. "Öncelikle, benim şöhretimi çalma, çünkü kış tekmeleme övgüsü bu olaydan çıkan tek iyi şey ve ikincisi, şey... olay bana oldukça çabuk çarptı. Kendimi dev ekranda gördüm ve o anı sindiremeden, solumdaki adam 'Vay canına, o sürük az önce Carl'ı yere serdi' diye bağırdı, tüm Coyote taraftarları da beni yuhalamaya başladı."

"Oh lanet olsun,"
dedi. "Oh lanet
olsun, gerçekten."

"Ama bence bu olaydan çıkan tek iyi şeyin o dayak olması demek haksızlık. O kavga olmasaydı, beni görünce bayılmayacaktın *ya da* seni yemeğe çıkarmama izin vermeyecektin," dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Bence 'seni görünce bayılmak' biraz yanıltıcı bir ifade," dedim, suyuma uzanarak.

"Eh, ben Bill Cowher değilim."

"Kesinlikle değilsin," diye espri yaptım. O da öksürerek güldü. "Ah."

"Sadece bir gerçeği söylüyorum, Cunningham," dedim; oysa o aslında ünlü bir sporcu olmasına rağmen, onunla konuşmak nasıl bu kadar doğal, bu kadar rahat gelebiliyordu acaba diye merak ediyordum.

"Sadece pisliklik yapıyorum,
Distefano." "Yapmıyorum," dedim
gülerek.

"Biliyor musun, bence senin gözünde benim Bill Cowher olmamamın bir *kusur* olarak görülmesi bir tehlike işareti olabilir," diye alay etti. "O adam senin baban olacak yaşta."

"Beni yargılıyor musun?" "Asla."

"Ayrıca, bilginiz olsun, artık ona romantik bir aşk beslemiyorum. Bu duygu, onun efsanevi kariyerine duyduğum saygı ve takdir haline dönüştü."

"Anlıyorum."

"Gözlerin bana öyle olmadığını söylüyor."

"Çünkü Tony'ye göre..."

"Babamı bu işe karıştırma," diye uyardım.

"...sadece bir yıl önce TSA kuyruğunda onun için kafanı duvarlara vuruyordun."

"Bu randevunun değerli dakikalarını eski aşklarımız hakkında konuşarak mı harcayacağız?"

"Bu kötü bir şey mi?"

"En kötüsü."

"Tamam, o zaman devam edelim. En sevdiğin filmi, en sevdiğin yemeği, en sevdiğin TV programını ve ayrıca en sevdiğin rengi bilmem gerekiyor."

"Vay canına, tamam," dedim, onun göz teması kurmada iyi olduğunu fark ederek. Ürkütücü bir şekilde değil, ama söylediklerine gerçekten ilgi duyduğunu hissettiren bir şekilde.

Hoştu.

Ve tüm hayatı benimkinden çok daha ilginç olan biri için bu şaşırtıcıydı.

"En sevdiğim film muhtemelen *Crazy, Stupid, Love.*, en sevdiğim yemek spaghetti, en sevdiğim TV programı *Monk* ve en sevdiğim renk diye bir şeye inanmıyorum."

"Pardon, en sevdiğin renk diye bir şeye *inanmıyor* musun?"

Sanki Ay'a indiğimize inanmadığımı söylemişim gibi konuştu.

"Doğru. Çünkü tercih ettiğim bir araba rengi var — siyah — ve satın aldığım kıyafetlerin çoğu siyah çünkü daha çok yönlüler, ama birinin nasıl 'favori' bir rengi olabilir ki? Yani, o renge bakıp mutlu oluyorsun — öyle mi? Sanki *ben turuncuyu seviyorum* ve turuncu renk mutluluk kabımı dolduruyor gibi mi?"

"Mutluluk haznen." Boğazını temizledi ve başını salladı. "Eğer bu ifadeyi kullanırsam lütfen beni öldür."

"Seve seve. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Yani, evet, ama bence çoğu insan sadece belirli bir rengi sever."

"En sevdiğin renk ne?"

"Neden kırmızıyı sevdiğim için beni palyaço gibi hissettiriyorsun?" Elini çenesine dayadı ve "Crayola'da kim seni incitti?" dedi.

Gülerek karşılık verdim, ama sonra Connor'ın arkasındaki masada oturan kadının telefonunu bize doğrultup çekim yaptığını fark ettim.

Ve aniden yine çok stresli hale geldim, eğlenemiyordum.

Aniden, herkesin bana baktığını hissettiğim için rahatlayamadım.

Carl Olayı — kardeşim Matty'nin bu fiyaskoya taktığı isim — beni her zaman tamamen paranoyak hale getirmişti. Kaldırımda gülümseyen bir yabancının sadece kibar davrandığını düşündüğüm pek çok durum olmuştu, ama sonra onların gizlice çektikleri bir fotoğrafla alaycı bir yorum paylaştıklarını görüyordum.

Football Karen bu gece çok sert görünüyor.

Bu yüzden, herhangi bir günde, biri bana yarım saniyeden fazla baktığında, kötü bir şey peşinde olduğunu düşünüyordum.

Ve bu gece... Bu gece paranoyak değildim; bu gece tüm mekan kelimenin tam anlamıyla beni izliyordu.

Bu da randevuya odaklanmamı imkansız hale getirdi.

Ondan sonraki her lokmada, garip bir şekilde çiğniyor muyum diye endişelendim. Her gülümsediğimde, dişlerimde gizli kamera tarafından yakalanacak bir şey var mı diye kaygılandım. Ve şarap kadehimi yanlışlıkla bıçağımın üzerine koyup devirdiğimde, şık giyimli garsonların koşup ortalığı temizlemesi üzerine, utançtan yerin dibine girmek istedim.

İşleri daha da kötüleştiren şey, Connor'ın *çok* nazik olmasıydı. Bana karşı olduğu kadar hayranlarına karşı da.

Orta yaşlı bir adam gelip Connor'la fotoğraf çektirebilir miyim diye sorduğunda, randevum bu konuda inanılmaz derecede nazikti. Bana sakıncası olup olmadığını sorduktan sonra, izin isteyip masalarına gitti, restoran çalışanları fotoğraf çekerken gülümsüyor ve sohbet ediyordu.

Vay canına, süveter ona çok yakışıyor.

Kaşmir bir kazak ve parayı feda eden mükemmel kesimli pantolon giymişti ve kusursuzdu. Şu anki haliyle bir dergi kapağında yer alabilirdi.

Onun diğer müşterileri nasıl büyülediğini izledim, bu da elbette daha fazla müşterinin ona yaklaşmasına neden oldu ve birdenbire Connor tüm salonu dolaşmaya başladı, restorandaki herkese karşı dünyadaki en nazik adam gibi davranıyordu.

Ancak bu dikkat dağınıklığı, spot ışıklarının dışında, gardımı indirebileceğim sakın bir an yaşatmak yerine, bir şekilde durumu daha da kötüleştirdi.

Çünkü *ona* bakmayan herkes, tek başına garip bir şekilde oturan sevgilisine bakıyor ve onu tartışıyor gibi görünüyordu.

Tuvalete saklanmak istedim, ama o kadar çok gözün üzerimde olduğunu bilerek odanın diğer ucuna yürümek için cesaretim yoktu. O kadar çok ortadan kaybolmak istedim ki, ama bu düşünce bana dışarıda fotoğraf çekmek için bekleyen insanlar olabileceğini hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı.

Tanrım, eve gitmek için sabırsızlanıyordum.

"Bunun için çok üzgünüm," dedi Connor nihayet masaya döndüğünde, ve bunun içten geldiğini, işlerin bu kadar çılgırından çıkmasını istemediğini anlayabiliyordum.

"Önemli değil," dedim, en güzel gülümsememi takınarak. "İnsanlara istediklerini vermelisin."

Sonunda ayrıldığımızda, restorandaki herkesin hâlâ bizi izlediğini hissedebiliyordum ve Connor kapıyı açıp dışarı çıktığımız anda kameralar geri dönmüştü.

Harika.

Biri adımı bağırdı ve ben, hiçbir şeyden haberi olmayan bir hiç gibi, "Evet?" dedim.

Bunu söylediğim anda, bunun bir fotoğrafçı olduğunu fark ettim, ama kendi ismine cevap vermek insanın doğasında var, değil mi?

"Akşam yemeğiniz nasıldı?" dedi adam.

"Bu resmi tanıtım mı?" dedi başka bir adam. "Connor ve Duffy artık resmen birlikte mi?"

Connor'a baktım, o da öne doğru adım atıp benim yerime cevap vermek için ağzını açıyordu, açıkça benim konuşmak için baskı hissetmemi istemediğini gösteriyordu.

Ve nedense bu, ondan önce davranmak istememe neden oldu. Ona ve kendime, bunu yapabileceğimi göstermek için.

“Akşam yemeği güzeldi, kimse hiçbir şeyi başlatmıyor ve Connor ile ben ilk randevumuzu resmi olarak bitirdik,” dedim.

“İkinci bir randevu olacak mı?” diye sordu başka biri.

“Umarım,” dedi Connor, tam da ben

"Muhtemelen hayır."

Kaşını kaldırdı ve bana hafifçe gülümsedi. “Muhtemelen hayır?”

"Yani, ikimiz de restoranda havai fişek görmedik sanırım," diye alay ettim, gülümsememi tutamadan. "Gördün mü?"

"Havai fişek aradığını bilseydim, o lanet tatlıyı ateşe verirdim," dedi kocaman bir gülümsemeyle.

"Sen benim çikolatalı kekimi ateşe verseydin, ben de *seni* ateşe verirdim," dedim, ona gülümsayarak.

Birkaç kişinin güldüğünü duydum, bu beni rahatlattı, sonra Connor elimi tuttu ve beni uzun kaldırımdan, vale'nin çoktan getirmiş olduğu arabasına doğru götürmeye başladı. Dik yokuşta normal bir hızda yürümeye çalıştım, topuklu ayakkabılarla yokuş aşağı yürümek kolaymış gibi davranarak, bunun Olimpik bir spor dalı olması gerekmediğini göstermeye çalıştım.

"*Kahretsin*," diye mırıldandım, topuğum kaldırımdaki bir çatlakta sıkışıp tökezlediğimde.

O sakın bir şekilde durdu ve bana baktı, parmakları benimkileri sıkıca kavradı; o parmaklar, sadece kaslarını gererek yetişkin bir kadının düşmesini engelleyecek kadar güçlü görünüyordu.

"Uh-oh," dedi.

Aşağı baktım ve gözlerime inanamadım. "Uh-oh, gerçekten de."

Topuğum kırılmıştı. Lanet olası topuk tam anlamıyla kopmuştu. O anda, *kaliteli* ayakkabılar alamayan kızın fotoğraflarının çekildiğini biliyordum.

Onu almak için eğildim — gerçi o aptal topuklu ayakkabıyla ne yapacaktım ki — ama Connor benden önce davrandı.

Ölü topuğu kaptı ve “Atla” dedi. “Ne?”

Başparmağıyla omzunun üzerinden bir yeri işaret etti. “Sırtımda. Arabaya kadar topallayarak gitmekten çok daha iyi.”

Normalde itiraz ederdim, ama birdenbire oradan *hemen* çıkmak istedim. O yüzden o dönünce sırtına atladım.

Güçlü elleri bacaklarımı kavradı ve hemen beni arabasına doğru taşımaya başladı. Bu durum o kadar absürt ki, utanç verici kabusa rağmen kıkırdamaya başladım.

İnsanlar Connor Cunningham’ın arabasına taşınırken fotoğraflarımı çekiyorlardı.

Sırtında.

Saçma.

Connor gibi biri için bu ilgiye alışmak muhtemelen kolaydı, çünkü kendine güvenen ve sosyal açıdan beceriksiz biri değildi, ama ben bunun bir an önce bitmesini ipe çekiyordum.

Beni arabasının yanına indirdi ve sonunda—*sonunda* oradan çıkmıştık.

Birkaç blok sonra kırmızı ışıktaki durduğunda, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, iyiyim,” dedim ve kocaman bir gülümsemeyle yalan söyledim.

“Dikkatlerin odağı olmak biraz yoğun olabilir, biliyorum.”

“Evet, kesinlikle öyleydi,” dedim, sanki çok da önemli bir şey değilmiş gibi.

“Yine de iyi idare ettin,” dedi sırtarak. “Bu iş sana doğuştan geliyor.”

“Saçmalık,” dedim gülerek. “Eminim ki baştan aşağı terlemiş ve gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Bu gecedен bir

fotoğraflı görene kadar bekle; garanti ederim ki bir hortlak gibi görüneceğim." "Hortlakları severim," diye alay etti.

"Evet, eminim. Sen bunlarla her zaman nasıl başa çıkıyorsun?" diye sordum, gerçekten merak ediyordum.

"Bir nevi alışıyorum, ama bazen öyle bir yere girdiğimde, beynim her şeyi tamamen yok etmek için yapabileceğim her şeyi sıralamaya başlıyor."

"Lütfen açıkla," dedim, merakla koltuğumda biraz dönerek.

"Mesela... bir kameramanın alnına öpücük kondurmak, masanın üzerine atlayıp tap dansı yapmak, yan masadaki yaşlı kadına evlenme teklif etmek; olasılıklar gerçekten sonsuz."

"Tamam, keşke gitmeden önce bana bunu söyleseydin, çünkü o zaman işler çok daha az stresli olurdu," dedim gülererek. "Yaşlı kadına evlenme teklif etmem gerektiğini biliyordum."

Bu onu güldürdü ve tanrım, gülüşünü gerçekten çok sevdim. O, sanki o anın her bir mutluluk parçasını içselleştirmiş gibi, başını geriye atarak kahkahayı patlatanlardan biriydi.

Başparmağını direksiyona vurarak, düşünceli bir şekilde gözlerini hafifçe kıсарak, "Dinle. Hala oldukça erken ve bunun çok fazla olduğunu biliyorum, ama şimdiden eve gitmek ister misin?" dedi.

Ağzımı açıp "evet" diye patlamak istedim, çünkü daha fazla inceleme ve fotoğrafçıya katlanamazdım, ama aynı zamanda Connor'la gerçekten çok iyi vakit geçiriyordum. Daha yeni tanışmışken ve o güzel, ünlü bir adamken onunla bu kadar rahat hissetmenin nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum, ama içimden bir ses gecenin bitmek üzere olmasına çok üzülüyordu, çünkü ondan gerçekten hoşlanıyordum.

“Seni bilmem ama ben tüm bunlardan sonra bir içkiye ihtiyacım var. Eğer ilgilenirsen, köşede ucuz içkiler sunan ve kimseyi görmeyen bir bar var.”

Çok cazipti.

“Bence ucuz bir barda bile insanlar seni tanıyacaktı,” dedim, hayır demek istesem de kelimeleri ağzımdan çıkaramadım.

“Hayır, ben tam anlamıyla ucuz bir bardan bahsediyorum,” dedi. “Ara sıra gittiğim, kimsenin beni tanımadığı bir yer var. Karanlık ve yağlı yemek kokuyor.”

“Orada kimsenin seni tanımadığını düşünüyorsan hayal görüyorsun,” dedim. “İmkansız.”

“İçeri girmeden önce şapka da takıyorum,” dedi, sanki bu her şeyi değiştiriyormuş gibi.

"Tabii, kesinlikle bu, dünyadaki her şeyi değiştirecek bir şey. Herkes bilir ki şapka taktığında tamamen farklı bir insan olursun."

“Benden şüphe etme, ukala,” dedi. “Farkı yaratan türden bir şapka.”

"Öyle mi?" diye sordum alaycı bir şekilde. "Fark yaratan bir şapka mı?"

“Şuna bak.” Bir trafik ışığına yanaşıp arabayı park konumuna aldı, torpido gözüne uzanmak için üzerime doğru eğildi, sonra da hayatımda gördüğüm en saçma şapkayı çıkardı. Bugs Bunny çizgi filmlerinde Elmer Fudd'ın taktığı avcı şapkası gibiydi, kulakları kapatan tüylü keçe kapakları vardı. Bir parmağını kaldırdı, sonra arka koltuğa uzanıp ekose desenli bir kışlık palto çıkardı, kırsalda yaşayan birinin giyeceği türden bir çiftlik ceketı gibiydi. Ceketı giyip fermuarını sonuna kadar kapattı, sonra orta konsoldan tel çerçeveli bir gözlük aldı ve gözüne taktı.

Ve vay *canına*, artık hiç de kendisine benzemiyordu.

Hâlâ çekiciydi ama bir yandan da "eğlence için insan avlayabilirim" havası veren bir inek gibi görünüyordu.

"Bu tam bir kılık değiştirme — bir sosyopat gibi görünüyorsun," dedim, her şeye rağmen kıkırdayarak.

"Değil mi?" Kaşlarını kaldırıp tekrar sürmeye başladığında, çocuksu ve kesinlikle yaramaz görünüyordu. "Ve sana bunu göstermek için bu kadar zahmete girdiğime göre, benimle o ucuz bara gelmen gerekmez mi sence?"

"Ama topuğum eksik."

"Eğer geliyorsan topuk sorun değil," dedi, sahte gözlüklerinin arkasından gözleri kocaman ve umut dolu bir şekilde bakıyordu. "Ben halledebilirim."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum; tek bildiğim, Connor'la biraz daha vakit geçirmek istediğimdi. "Tamam, ama sadece bir içki. Belki biraz da patates kızartması."

Onda inkar edilmesi zor bir şey vardı ve bunun, onun *eğlenceli biri* olması gerçeğinden kaynaklandığından şüpheleniyordum.

Çok uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım.

Ve, bilirsiniz... son derece çekici ve büyüleyiciydi.

Gerçekten güneşten bile daha sıcaktı.

"Kesinlikle patates kızartması," dedi ve sessiz caddede gaza bastı. Köşeden döndü, kaldırım kenarında bir yer buldu ve birkaç saniye sonra arabadan indi.

"Topuğunu göster bana," dedi, arabayı çevirip kapımı açarken.

Bacaklarımı koltuğun kenarından sarkıtarak, ben otururken bacaklarımın arabanın dışına sarkmasını sağladım; ne olacağını ya da onun bunu nasıl "düzelteceğini" düşünmeye bile fırsat bulamadan, Connor hemen işe koyuldu.

Yaklaşık bir saniye boyunca botuma baktı, sonra tek kelime etmeden ayağımdan çıkardı.

O hızlı hareketin kendinden emin tavrı ve kusursuz becerisi, beni hayrete düşürdü.

Ya da bayılmamak için kokulu tuz istemek.

Topuğu sanki yapıştırılmış ve çivilenmemiş gibi, kolay ve rahat bir şekilde bir dal parçası gibi kırarken, inanamadan izledim. Bu hareketin süper insan gücü gerektirmediğinden oldukça emindim, ama ben de öyle bir topuğu kıramayacağımdan o kadar emindim.

"Peki, tamam," diye düşündüm. Az önce olan o delice çekici şey hakkında kafamda en ufak bir düşünce bile barındırmayacağım.

Hayır.

"Artık düz ayakkabılar," dedi, ayağımı tekrar içine sokmam için botu uzatırken bana çocuksu bir gülümsemeyle bakarak. "Değil mi?"

Yutkundum ve ayağımı tekrar çizmeye soktum, arabadan inerken aniden kıkırdamaya başladım ve başım dönmeye başladı. "Doğru."

Topuklar olmadan botlar pek de iyi görünmüyordu, ama çok yakından bakmazsanız idare ederdi.

İçeri girdiğimizde (söz verdiği gibi, kimse bize bakmadı bile), o bana dönüp kocaman bir gülümseme attığında, barın diğer ucunda neler olduğunu gördüm.

"Yapmak zorundayız," dedi.

"Hayır, aman Tanrım, *hayır*," dedim, başımı sallayarak. Hiç karaoke yapmamıştım ve bu geleneği kesinlikle sürdürecektim. "Sen yapabilirsin, ama ben yapmayacağım. Asla, yani, asla ama asla."

"Hadi ama, sadece küçük bir düet."

"Hayır, teşekkürler," dedim ve onun bunu istemesine biraz şaşırdım. Kendini o kadar ciddiye almıyor ki bunun eğlenceli olacağını düşünüyor, o kadar rahat ki fark edilme riskini göze alıyor.

Köşedeki bir masaya gidip oturdum.

"Ne içmek istediğine karar verdin mi?" diye sordu. "Çünkü bence bu gece çalışan tek kişi o barmen."

"Sadece bir Jack ve kola," dedim.

"Ve patates kızartması," diye ekledi. "Hemen dönerim."

Onun bara gidip sipariş verişini izledim ve bunun nasıl olduğunu bir kez daha merak ettim.

Connor Cunningham'la rastgele bir barda oturuyordum ve o benim içkimi sipariş ediyordu.

Bana karaoke düeti yapmamı teklif ettikten sonra.

Bana akşam yemeği ısmarladıktan sonra.

Beni çocukluğumun geçtiği evden aldıktan sonra.

Belki de rüya görüyordum. Belki de babamın evindeki odamda derin uykudaydım, Dale Earnhardt Junior oturma odasında koşturuyordu ve beynim beni 24,4 cm'lik el açıklığıyla çılgın bir yolculuğa çıkarıyordu.

Bu, bugünkü randevu kadar mantıklıydı.

Telefonum titredi ve çıkardığımda beş mesaj vardı. İlk dördü Ellie'den gelmişti.

Eee???? Nasıl gidiyor?

Hala aranızda kimya var mı??

Fazla nazik davranma sakın.

Ama tabii ki nazik ol!

Cevap vermeye bile kalkışmadım, çünkü o akşamı anlatmak için sahip olduğum zamandan daha fazlası gerekecekti.

Diğer mesaj Matty'den gelmişti. Babam, sana
Gözlerimi devirdim ve Connor masaya geri dönerken telefonu bıraktım.

Gözlerimi devirdim ve Connor masaya geri dönerken telefonu masaya bıraktım.

Vay canına, tam bir manzaraydı.

Elmer Fudd ile seri katilin birleşimi gibi görünen kılığı gülünçtü, ama yine de kostümlü haldeyken bile bir şekilde son derece çekici görünmeyi başarmıştı. Belki de devasa iriliğindendi, ya da sürekli yüzünde asılı duran o seksi sırıtışıyla ilgiliydi, ama çekici olmamak onun için imkansız gibi görünüyordu. *Ne kadar haksızlık*, diye düşündüm, yıpranmış botlarımın içinde otururken.

"Beni başından savmak için can attığını görebiliyorum, o yüzden bir
bir fikrim var," dedi karşımda otururken. "Ne?"

Gözleri masadaki telefonuma kayd. *Aman Tanrım, sıkıldığımı düşünüyor.* Muhtemelen kardeşimin mesajına gözlerimi devirdiğimi görmüş ve oradan çıkmak istediğimi düşünmüştü.

"Benimle bir düet yapmaya ne dersin? Böylece hayatının en kötü randevusu sona erer; içkini bitirmene bile gerek kalmaz."

Bunu söyleme şekli çok çılgındı, sanki onunla çıkmaktan gerçekten nefret ediyormuşum gibi.

Çünkü bu kesinlikle doğru değildi.

Bara gitmeden önceki akşamki o gösterişli törenlerden hiç hoşlanmamıştım, ama Connor'la gerçekten iyi vakit geçiriyordum. Komik, nazik ve zeki birine benziyordu; başka bir durumda olsaydık, bunun harika bir randevu olacağından emindim.

Ama "Önemli Birisi" ile nasıl çıkılacağını bilmiyordum.

"Oldukça berbat geçti," dedim gülümseyerek, eğlendiğimi bilmesini istedim. "Ve artık düetlerin *de kalmadığını* düşünüyorum, Cunningham."

"Sen neyden bahsediyorsun ki? Lady Gaga'nın 'Die with a Smile' şarkısı var, Lady Gaga ve Bradley Cooper'ın *A Star Is Born* filmindeki o iç karartıcı şarkı var, ayrıca vay canına... Gaga düetleri gerçekten çok seviyor, değil mi?"

"Evet, seviyor," diye gülerek onayladım.

"Dolly Parton ve Kenny Rogers'ın 'Islands in the Stream' gibi çok eski bir şarkıyı da söyleyebiliriz."

"İğrenç."

"Ne *iğrençliği*? Büyükannem Kenny ve Dolly'nin her şeyini severdi."

"Tabii ki severdi."

"Nana'yla dalga mı geçiyorsun?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

"Asla yapmam."

Tam da "Exile" (en sevdiğim şarkı) önererek beni bunu yapmaya kesinlikle zorlayabileceğini düşünürken, "Ve eğer Swiftie tarzı şeyleri seviyorsan, her zaman 'Exile' ya da 'Coney Island' var." dedi.

Olmaz.

Olmaz *ya*. Bunu şimdi yapmak zorundaydım, değil mi?

"Sen de mi?" diye sordum, birdenbire onun müzik zevkini merak etmeye başlamıştım. "O tür şeyleri sever misin?"

Bana biraz daha yaklaştı, birasını eline aldı ve "Sözlere bakmadan tüm sözleri kesinlikle biliyorum," dedi.

"Aman Tanrım," diye cevap verdim, bardağıma uzanarak, istemeden gülümsedim ve bir yudum aldım çünkü onun son derece doğrudan göz teması ve derin sesinin birleşimi, boğazımı ısıtan viskiden daha güçlüydü.

Ve o beni izlerken, hayat normale dönmeden önce Connor'la —sadece ikimiz— biraz aptalca, saçma bir an yaşamak istediğimi fark ettim.

Bunu kendime izin verebilirdim, değil mi?

“Tamam, o zaman sanırım ‘Exile’i çalmalıyız,” dedim, içkimi masaya bırakırken inanamıyormuş gibi başımı sallayarak.

"Distefano bu konuda heyecanlı mı?" dedi, şişeyi ağzına götürmeden önce.

"Heyecanlı değil, sadece bu berbat randevuyu bitirmeye çalışıyor," diye alay ettim. "Ama 'Exile' harika bir şarkı, o yüzden onu çalacağız."

O bira içtiğini izlerken, gözlerim boynuna kayarken, kafamda yine "Gimme More" çalmaya başladı.

Kes şunu, seni susamış sürtük!

"Ne dersen de, ikimiz de heyecanlı olduğumu biliyoruz," dedi, masadaki küçük tuş takımını kullanarak bizi kaydettirirken. "Daha önce hiç karaoke yapmadın, değil mi?"

“Hayır, hiç yapmadım,” diye itiraf ettim, bardağımı kaldırıp içkimin kalanını bir dikişte içtim. “Sen yaptın mı?”

"Üniversitede daireme çok yakın bir karaoke bar vardı diyelim. Arkadaşlarımla sürekli oraya gider, düzenli olarak kendimizi rezil ederdik."

O sahneyi gözümün önüne getirebiliyorum. O kadar kendinden emin ve eğlenceliydi ki, isimsiz bir üniversite birinci sınıf öğrencisi olmasına rağmen, insanlar muhtemelen sırf o ve arkadaşlarının orada olmasını umarak o bara gidiyorlardı.

Sıramızı beklerken, gözlerini kırıştırıp gamzelerini ortaya çıkaran komik üniversite hikayeleriyle beni eğlendirdi. Onunla gülmek, gözlerimizin kolayca buluşması, o kadar hoş bir duyguymuş ki, bu beni biraz hüzünlendirdi.

Bir şeye özlem duyuyordum.

Gerçekten berbat durumdayım.

Sonra arkadaşlarıyla *COD* oynadığından bahsetti, bu da beni *COD* oynamayı öğrenme hikayelerime —eski tarz İkinci Dünya Savaşı versiyonu—oynamayı öğrendiğim tüm hikayeleri anlatmaya başladım.

Ta ki sahneye çağrılana kadar.

"Kenny ve Dolly'yi sahneye davet ediyoruz," dedi barmen mikrofona, duyuruyu yaparken sıkılmış gibi görünüyordu ve hemen ardından içki hazırlamaya geri döndü.

Connor'a baktım. "Bana bunun biz olmadığımızı söyle."

"Gerçek isimlerimizi kullanamazdım," dedi, sahte isim seçiminden *çok* eğlendiğini ve en ufak bir pişmanlık bile duymadığını gösteren bir bakışla.

"Yani tek seçeneğin buydu, öyle mi diyorsun?"

"Hemen hemen," dedi gülümseyerek ayağa kalkarken. "Hazır mısın, Distefano?"

Evet, burası ucuz bir bardı ve çok kalabalık değildi, ama ayağa kalkarken karnımda kelebekler uçuşuyordu. Orada, onların önünde şarkı söyleme düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetecek kadar insan vardı.

Ama sahneye çıktığımızda Connor'a baktım ve o bana yine gülümsedi. O dünyaca ünlü Connor Cunningham gülümsemesi. Şehirdeki insanların onu sevmesinin, futbolda ne kadar iyi olduğunu ötesinde bir nedeni vardı. Sanki her an eğlenmeye hazırmış gibi, etrafında kıvılcım saçan bir enerji vardı ve tanrım, şu anda bana o eğlenmeye hazır gülümsemesini gösteriyordu.

Geri gülümsemeden edemedim, özellikle de "Exile"ın ilk satırlarının ona ait olduğunu fark ettiğimde.

İlk o şarkı söylemek zorundaydı ve bu harikaydı.

Ve muhteşemdi.

"Seni orada dururken görebiliyorum tatlım, kolları vücudunu sarmış," diye başladı ve ben anında kıkırdamaya başladım. Sesi berbat olmakla kalmadı, aynı zamanda melodramatikti, yumruğunu sallıyor ve o yürek parçalayan sözleri söylerken gülünç derecede ciddi bir yüz ifadesi takınıyordu.

Onun ciddiyetsizliği, benim kendi bölümümü söylememi çok kolaylaştırdı. *Ayrıca, bana cesaret veren Jack Daniel's'e de teşekkürler.* O şarkıyı deli gibi söyledik, ikimiz de sözleri haykırırken gülüyorduk ve mekandaki kimse bize dikkat etmezken, aşk acısı çeken aptallar gibi birbirimize el kol hareketleri yapıyorduk.

"Sahneye çıkmak için doğmuş olduğun bu kadar açıkken bunu yapmak istemediğine inanamıyorum," dedi Connor, elini belime koyarak masamıza geri dönerken. "Mikrofonu iki kez düşürüşün, ben yüksek notaya çıktığımda mikrofonun içine kahkahalar atışın; sen, Bayan Distefano, doğuştan bir sanatçısın."

"Sanırım kıskanacağından korktum," dedim gülerek.

"Neden...?" diye sordu.

"Yeteneğimden mi? Sahne performansımdan mı?"

"Yani, kesinlikle hayran kaldım," dedi otururken. "Performansın müthişti... bir şeydi."

"Bu kadar abartmayı kes, Cunningham, utanç verici." "Senin performansın gibi."

"Utanç verici derecede harika mı?"

Ağzı, içimi sızlatan, tam anlamıyla bir gülümsemeye dönüştü. "Aynen öyleydi."

Ayrılmak zorunda kaldığımızda gerçekten hayal kırıklığına uğramıştım, ama sabahın çok erken geleceğini de biliyordum.

Sonunda evimin önüne geldiğinde, elimi uzattım.

"Muhtemelen beni kapıya kadar geçirmek istemezsin," dedim, ön camdan dışarı bakarak birkaç saat önce evime gelişinin ne kadar kaotik bir kabus olduğunu hatırlayarak.

"Hayır mı?" diye sordu Connor, sanki isteğimden şaşkınmış gibi koyu renkli kaşlarını çatarak.

"Hayır," dedim. "Bu, flörtün ikinci raundu olur. Babam ve kardeşlerim seni kalıp onlarla televizyon izlemeye ve bira içmeye ikna etmeye çalışır ve bu, bizim hiç istemediğimiz bir durum olur. Beni buraya bırakman mükemmel," dedim. "Şey, bu gece gerçekten çok eğlendim," dedi ve ses tonundaki bir şey, o yoğun bakışları benimkilerle buluştuğunda midemi o yoğun gözleri benimkilerle buluştuğunda midem altüst oldu.

"Ben de," dedim, utangaç hissederek ve aynı zamanda bana bakışından dolayı patlayacakmışım gibi hissederek. Bu imkansızdı. Connor Cunningham bana öyle bakamazdı. Ve hayal gücümün bir oyunu mu olduğundan emin değildim, ama sanki bana doğru eğiliyormuş gibi hissettim, sanki havada yoğun bir beklenti varmış gibi.

Beni öpecek mi?

Yutkundum ve ağzına baktım; gözlerimi tekrar yukarı kaldırdığımda, o bakışımı fark ettiğini görebiliyordum.

Ağzına baktığımı fark etmişti.

Beni öpmesini *beklediğimi* mi düşündü?

Belki de hiç niyeti yoktu, ama artık ağzına bakmıştım.

Kahretsin.

Çılgın hayal gücüm beni aptal durumuna düşürüyordu ve kendimi utandırmak istemiyordum, bu yüzden işleri daha da kötüleştirmeden kapı koluna uzandım ve arabadan atladım.

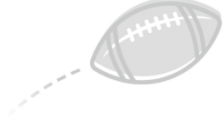
"Çok teşekkür ederim, harika vakit geçirdim," diye bağırdım ona, şaşkınlık ve e eğlence karışımı bakışını zar zor fark ederek,

dönüp merdivenleri tırmanarak verandama koştum.

Ben kapının kilidini açarken o arabada boşta bekledi ve içeri girdikten sonra rahat bir nefes aldım. Sonra gözetleme deliğinden, sonunda arabayı geri vitese alıp uzaklaştığını izledim.

Az önce Connor Freaking Cunningham ile akşam yemeği yemiş ve karaoke yapmıştım.

Ne oluyor be?

8

CONNOR

"Daha iyi olamazdı."

"Sadece bir randevuydu," dedim, Brian'ın tepkisine sinirden patlamak üzereyken komodinin üstündeki gözlüğümü alırken. Menajerimi seviyordum ve ona hayatımı – ya da en azından iş hayatımı – emanet ederdim, ama Duffy ile randevum hakkında sanki onu ilgilendiriyormuş gibi araması sinir bozucuydu. "Önemli bir şey değil."

"Hayır, biliyorum," dedi, "ama insanlar bu konuyu çok abartıyor. Bu lanet olası çakalın bunu gerçekleştirdiği için onu ne kadar sevdiğine dair bir meme gördüm. Çok komik olduğu için onu bulup sana göndermeliyim. İnsanlar bu randevuya resmen *bayılıyor*."

"Birincisi, o meme iğrenç geliyor," dedim tiksintiyle. "İkincisi, sadece bir akşam yemeğiymiş ve o sıradan bir insan; insanlar neden bu kadar çıldırıyor?"

"Tavukçu olayı gibi." "O da ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum, şu Amelda denen kız. Bir röportaj programında geçen bir andı, ama siz ikinizin televizyondaki uyumu harikaydı, bu yüzden herkes bunun gerçekleşmesini istiyor."

"Neden kimse umursuyor ki?"

"Neden kimse hiçbir şeyi umursuyor ki?" dedi Brian. "Ve bunu bu kadar çok konuşmalarının *sebebi*, onun sıradan bir insan olması. Sen en çok konuşulan takımlardan birinde oynayan bir NFL profesyonelisin ve bir manken ya da aktrisle çıkmak yerine, hiç kimse tarafından tanınmayan bir kıza ilgi duyuyorsun. Buzda balık tutan ve kar motosikleti sürmeyi bilen, güney yakasından bir kız."

"Ona hiç kimse deme," diye tersledim, alnımı ovuşturarak. "Ve o kızın bu şeyleri yapıp yapmadığını hiç bilmiyorum."

"Oh, yapıyor; basit bir Google araması sana gösterir." "Lanet olsun," dedim, Duffy'nin kimsenin onu Google'da aramasını Duffy'nin birinin onu Google'da aramasından nefret edeceğini biliyordum. "Sonuç olarak, kalmak istediğin şehir "Şu anda seni seviyorum, bu kesinlikle bir zafer."

Ama herhangi bir zafer hissetmek yerine, telefonu kapattıktan sonra kendimi bir pislik gibi hissettim, sanki onu kandırmışım gibi. Duffy ile harika vakit geçirmiştım ve onu tekrar dışarı çıkarmak istiyordum, bu yüzden onun tepkisini sevmedim çünkü onu manipüle etmişim gibi hissettirdi.

Dostum, o gazetecilerin bizim orada olacağımızı nasıl bilebildiklerini merak ettiğinde kendimi tam bir sinsi pislik gibi hissetmişim.

Çünkü benim adamlar onları aradı, Duffy.

Suçluluk duygusunu yuttum ve kendime bunun önemi olmadığını söyledim çünkü ilk randevu teknik olarak bir PR numarası olsa da, *artık* her şey gerçektı. Yataktan kalktım ve banyoya girip duşu açarken hoparlörden onu aradım. Bu daireye ödediğim paraya bakılırsa, suyun hemen ısınacağını düşünürsünüz ama sonsuza kadar sürdü çünkü su, daha iyi bir bakım için üç kez filtreleniyordu, bu ne anlama geliyorsa artık.

"Alo?" Telefonu lavabonun üzerine koyduğumda Duffy'nin sesini duydum. Arayışından şüpheleniyormuş gibi konuşması hoşuma gitti. Neredeyse her gün düzinelerce insan bana sadece övgü ve saygıyla konuşurken, onun bana sanki tanıştığı sıradan bir adammışım gibi davranması çok ferahlatıcıydı.

"Hey, dinle, benim fantezi karaoke takımına katılmak ister misin diye merak ediyordum."

"Haha, çok komik," dedi. "Ama beni *utanç verici* olarak nitelendirdiğini hatırlıyorum."

"*Harika bir şekilde utanç verici*, Distefano. Bu farklı bir şey." "Sen mi söylüyorsun?"

"Şu anda ne yapıyorsun?" diye sordum; bu görüşme için aslında hiç somut bir planım olmadığını fark etmiştim. Ne söyleyeceğimi önceden düşünmemiştim ki bu bir hataydı, çünkü Duffy beni sürekli tetikte tuttu.

"Aslında çalışıyorum, çünkü bugün cuma sabahı saat dokuz buçuk," dedi, ses tonundan normal insanların iş hayatının nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim olmadığını düşündüğünü anladım.

Bu muhtemelen haklıydı.

Benim için cumalar, hızlı bir gözden geçirmeyle geçen hafif günlerdi.

Ligdeki herkes cumaları çok *severdi*. Onlar özgürlük günleriydi.

Onun için ise muhtemelen... toplantılar...? Veri tabloları ve... vergi belgeleri...

"Şu anda ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordum, muhasebeci olarak gününün nasıl geçtiğini hayal etmeye çalışarak. "Rakamları topluyor musun?"

"Evet, çünkü işim kesinlikle bu. Ben bir insan hesaplama makinesiyim," dedi alaycı bir şekilde, ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum

sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Futbolcu?”

"İstersen bir liste yapabilirim," dedim.

"İstemiyorum," dedi gülerек. "Ama teşekkürler." "Tamam, belli ki seni Duffy'de

, o yüzden kısa keseceğim," dedim, her ne kadar onunla bütün gün böyle şakalaşabilsem de. "Ama acaba benimle tekrar çıkmayı düşünür müsün diye merak ediyordum. Karaoke yapabiliriz, Burger King'e gidebiliriz, deniz ürünleri ve kahve için Seattle'a uçabiliriz; ne yapmak istersen, ben varım."

"Oh. Şey...?" dedi, kafası karışmış gibi. "Bana tekrar çıkma teklif mi ediyorsun?"

"Sana çıkma teklif ettiğimi sürekli anlamadığın için, sanki bunu yanlış yapıyormuşum gibi hissettiriyorsun."

"Yani, pek çok ünlü futbolcu bana çıkma teklif etmiyor, bu yüzden her seferinde hazırlıksız yakalanıyorum," dedi.

"Peki benimle çıkar mısın?" diye sordum, çaresiz görünmemeye çalışarak.

Onun 'evet' demesini ne kadar çok istediğim, aptalca bir şeydi. Aptalca.

Ama işin aslı, hayatımda futbolla ilgisi olmayan pek fazla insan yoktu. Takım arkadaşlarım, koçlarım ve menajerim vardı, ama Minnesota'ya taşındığımdan beri o dünyanın dışında kimseyi tanıma fırsatım olmamıştı.

Kulağa tuhaf gelse de arkadaşlarımı *özlüyordum*.

Sanki arkadaşlar, partiler ve kaosla dolu üniversite hayatından, gayrimenkul sahibi olduğum ve çok para kazandığım ama futbol dışında bir hayatım olmayan bu tuhaf dünyaya geçmiş gibiydim.

Hala arkadaşlarımla düzenli olarak konuşuyordum, ama uzun mesafeli ilişkiler eskisi gibi değildi.

Şikayet etmiyordum, çünkü bu benim hayalimdi ve bu yıl, çaylak sezonumdan biraz daha az stresli geçiyordu, ama doğrusu, bağlantılarımın olduğu bir yeri özlüyordum.

Boğazını temizledi. "Dinle, şey, dün gece gerçekten çok eğlendim, ama sanırım şimdilik bu kadar yeter."

Bekle. Ne?

"Sen... bana 'hayır, teşekkürler' mi diyorsun?"

"Evet," dedi, boğazını temizleyip sanki kendine doğrulamak istercesine tekrar söyledi. "Evet, doğru. Hayır, teşekkürler. Yine de teşekkürler." Duşu kapattım ve telefonu kaptım.

Yeşil FaceTime düğmesine bastım ve bağlantı kurulana kadar bekledim. Önce mesaj atmadan FaceTime görüşmesine geçmenin pek... *normal* olmadığını biliyordum, ama beynim bunu kavrayamadan önce olmuştu bile.

"Neler oluyor burada?" diye sordu, aramayı kabul ettiğinde gözlerini kısarak. "Hiçbir şey söylemeden FaceTime'a geçmeyiz; terbiyen nerede kaldı? Tanrı aşkına, ne yaptığını sanıyorsun, Cunningham?"

Bana sataşıyordu ama o alaycı gülümsemesinden kızgın olmadığını anlayabiliyordum.

Küçük ekrandaki görüntüsüne tamamen büyülenmiş bir şekilde bakıyordum. Dağınık topuzu ve siyah gözlüklerini çok sevmiştim. *Miss Congeniality* filmindeki Sandra Bullock'u andırıyordu ve ben de tam da bunu görmek için oradaydım.

"Neden beni reddettiğini sorabilir miyim?" dedim, gerçekten kafam karışmıştı ve bir açıklama istiyordum.

"Birinin seni reddedeceğine inanamıyor musun?" diye alay etti, ama ben neşemi biraz kaybetmiştim.

"Mesele o değil," dedim, banyoda bir aŗaęı bir yukarı yürürken, ilk seferinde ona çıkma teklif etmek istemediğim halde beklediğimden daha fazla hayal kırıklığına uęramıŗtım. "Ama dün gece iyi vakit geçirdiğimizi hissetmiŗtim."

"Tamam, kesinlikle  yleydik," dedi, beni ikna etmeye  alıŗır gibi hızlıca gözlerini kırpıŗtırarak. "Sana dürüst olacağım. Adil olmadığını ve senin suçun olmadığını biliyorum, ama dıŗarı çıktığımızda her hareketimizi takip eden kameralı insanların olduğu, çok göze çarpan bir Şeye hiç ilgim yok. Bu senin hayatın ve çok havalı, ama bu pek bana göre değil."

"Oh." Twin Cities'e taŗındıęımdan beri çıktığım birkaç kız, görünürlükten ve ilgiden gerçekten hoŗlanmıŗ gibi görünüyordu. Duffy'nin kameralardan pek hoŗlanmadıęını anlayabiliyordum, yani *lanet* olsun—bunun onun için bir iliŗkiyi bitirecek bir sorun olabileceğini hiç d ŗ nmemiŗ olmam tamamen benim dar g r ŗl l ę md .

"Zaten senin için de böylesi daha iyi, çünkü ben senin itibarını mahvetmekten baŗka bir Şey yapmazdım."

"Nasıl yani? Bu ne demek?"

"Demek istediğim, tasarımcılar ma  öncesi kıyafetlerini hazırlıyor, değil mi? Ben ise Target'tan kıyafet alıp *yıllarca* tekrar tekrar giyiyorum. Sen Porsche sürüyorsun, ben ise yüz bin milin üzerinde bir Honda. Sen daireni bir profesyonele dekore ettirdin, ben ise kısa süre önce babamın    yatak odalı, tek garajlı evindeki çocukluk odama geri taŗındım; duvarımda hâlâ bir erkek grubunun posterini asılı."

"Hangi erkek grubu?"

"One Direction," dedi sessizce, ama sanki bana yorum yapmam için meydan okur gibi kaŗlarını kaldırdı.

"Tamam, ama bunların hiçbiri önemli değil," dedim, o saçmalıkları umursadığımı d ŗ nd ę  için biraz kızmıŗtım.

“Önemli olmadığını biliyorum,” dedi, “ama bir restorana gidip orada kameralar olması fikri benim için kabus gibi. O yüzden çok teşekkür ederim ve, şey, belki başka bir NFL maskotu tarafından cinsel tacize uğrarsam bir ara tekrar karşılaşırız.” Hafifçe güldü.

"Evet, belki," dedim. Ona çıkma teklif etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce telefonu kapatmam gerekiyordu.

Ondan gerçekten hoşlanıyordum, ama söylediklerine de saygı duyuyordum. "Peki, fikrini değiştirirsen, bana mesaj atmaktan çekinme."

"Tamam, bu arada pazar günü için bol şans."

"Yerlerinize geri dönecek misiniz?" diye sordum.

"Babamın oturacağını biliyorum," dedi gözlerini devirerek. "Ama stadyumda atıştırmalıklarla bombardımana tutulma düşüncesi hâlâ çok taze. Muhtemelen bir spor barında ya da evde izleyeceğim."

"Bu arada, sana ilk kez çıkma teklif ettiğimde kapıda gerçekten biri var mıydı?" diye sordum, hâlâ merak ediyordum.

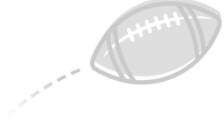
"Kimse yoktu," diye itiraf etti. "Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden kendime biraz zaman kazanmam gerekiyordu."

"Biliyordum," dedim, bu reddedilmeye rağmen gülümsüyordum.

"Öyle olduğunu tahmin etmiştim, ama elimden gelen tek şey buydu." Çaresizce omuz silkti ve gülümsedi. "İyi günler, Connor."

"Evet, sana da," dedim ve telefonu kapattığımda ne kadar hayal kırıklığına uğradığıma şaşırdım.

Ona ilk kez çıkma teklif etmek benim fikrim bile değildi, o halde neden ikinci kez reddedilmek bu kadar berbat hissettiriyordu?

9

DUFFY

Reddettiğın adama biraz takıntılı hale gelmek tuhaf bir şeydi.

Ama elimde değildi.

Çünkü öncelikle, bana ikinci bir randevu teklif etmişti.

İkinci bir randevu.

Bunları pek sık
almazdım.

Ve abartmıyordum; bu sadece bir gerçektir.

Bu yüzden, beni tekrar dışarıya davet etmek için aramış olması gerçeğı, başlı başına gerçekten şaşırtıcıydı.

Ama sonra, o gerçek dışı anın üstüne, panikledim ve hayır diyerek her şeyi mahvettim, geriye bana internette onu ürkütücü bir şekilde takip etmek ve ona "Hayır, teşekkürler" *demediğim* bir senaryo hakkında hayal kurmaktan başka bir şey kalmadı.

Tanrım, ne kadar aptalım.

Ama kendimi savunmak gerekirse, bu internetin suçu.

Çünkü bu sabah erken saatlerde yaptığım hızlı bir aramanın sonuçları beni paniğe sevk etmişti; Carl'ın bıraktığı yaralar hâlâ çok tazeydi. Connor'la birlikte arabadan inerken çekilmiş Getty fotoğraflarında, o bir tanrı gibi görünürken ben ise yanına yaklaşırken gözlerimi kısmıştım

, kış uykusundan yeni uyanmış, parlak ışıklardan gözleri kamaşmış bir ayı gibi görünüyordum; bunlar yeterince kötüydü, ama aptalca davranıp makalenin altındaki birkaç yoruma göz atmıştım ve *hayır*—oraya geri dönmeyecektim.

Güzel ve göğüslü.

Bu ne anlama geliyordu ki?

Toplumdan dışlanmış biri olarak yeterince zaman geçirmiştım ve geri dönmeyecektim. Halkın nefretine bir daha katlanamazdım, *yapamazdım*.

Ama tepkim erkenciydi.

Görünüşe göre, halkın benim hakkımdaki görüşü bir gecede değişmişti.

Öğle yemeğinde, Ellie'ye Connor'la ikinci bir randevuya hayır dediğimi söylediğimde, tarayıcısını açtı ve bize ne kadar "tatlı" olduğumuzu anlatan birkaç makale gösterdi.

Beni sırtında taşıyan fotoğrafı, ikimiz de neşeyle parıldıyorduk.

Bana havai fişek gösterisi yapmak için tatlıyı ateşe vereceğini söylediği video.

Birlikte karaoke yaparken, farkında bile olmadığımız bir yabancının bizi kaydettiği, kahkahalarla gülerek eğlendiğimiz karanlık görüntüler.

Hepsini izlerken ağlamak istedim çünkü ne haltlar dönüyordu?

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Onu reddetmiş miydim? Tanrı aşkına, ne düşünüyordum ki? Sırf internet trollerinden korktuğum için onunla bir şeyler yaşama şansını çöpe mi atmıştım?

Üstelik, birbirimize biraz *yakışıyorduk*, lanet olsun.

Bu durum çok iç karartıcıydı ve "pişmanlık" kelimesi, bu kötü kararım hakkında hissettiklerimi ifade etmek için yeterince güçlü değildi. Fotoğrafçılar hariç,

ilk randevumuzun harika geçmiş olması ve Connor'a olan hayranlığımın bunu her düşündüğümde artması da durumu daha da kötüleştiriyordu.

Artık onu reklamlarda gördüğümde, gerçek hayatta ne kadar komik olduğunu ve gülümsediğinde mavi gözlerinin ne kadar sevimli bir şekilde kırıştığını biliyordum. Ve sırf Connor'ı izleyebilmek için babamın kaydettiği Coyote maçlarını tekrar izlemekten kendimi alamıyordum.

Sahada koşuşu, topu yakalamak için havaya sıçrayışı, diğer oyuncularla olan fiziksel teması; Tanrım, gerçek dünyada pratik olmayan o atletik yeteneklerinde beni aptalca sırtan *bir şey* vardı.

Tüm hafta sonunu bu tuhaf, aşırı hayranlık dolu ruh hali içinde geçirdim, ta ki o birdenbire bana mesaj atana kadar.

Telefonum titrediğinde kardeşlerimle *Monday Night Football* izliyordum.

Connor: Berbat bir karardı.

Şoktan neredeyse telefonumu fırlatıyordum. Bana neden mesaj attığını bilmiyordum — *Connor bana mesaj atıyor, vay canına* — ama telefonumu kapmak için acele ederken neredeyse koltuktan düşecekken, sözlerini sindirdim ve cevap verdim: KESİNLİKLE. Karar hiç de yakın değildi.

Bir NFL oyuncusunun maçları nasıl izlediğini merak ettim. Benim gibi evde oturup maçı izliyor ve sağlıksız bir hızda patates cipsi mi yiyordu, yoksa oyunları inceliyor, notlar alıyor ve profesyonel bir bakış açısıyla mı izliyordu?

Connor: Koltuğumun altında AirPods buldum, senin mi?

Demek oradaydılar. Onları ararken kendimi çıldırtıyordum, çünkü işyerinde diğer insanların klavyelerinin çıkardığı o hafif tıklama sesleri beni

delirtiyordu. Çalışırken müziğe ihtiyacım vardı ve ofisim akıl sağlığım için fazla sessizdi.

Ben: EVET! İş arkadaşımın hayatını kurtarmış olabilirsiniz, çünkü sakız çiğneme sesi beni cinayete sürükleyecek kadar sinirlendiriyordu.

Connor: Sabah Fawkes Alley'de buluşup kapsülleri teslim etmek ve ömür boyu hapis cezası almamanı sağlamak ister misin? Hapishane için çok fazla yumuşak görünüyorsun.

Aman Tanrım. Bu benim ikinci şansım mıydı, batırdığım şeyi düzeltme fırsatı mıydı? Onu görmek ve belki bir şekilde bana tekrar çıkma teklif etmesini sağlamak için?

Hayır, bu mümkün değildi. Bu, gerçek olamayacak kadar iyi olurdu.

Değil mi?

Ama belki...?

Yani, Fawkes Alley en sevdiğim kahve dükkanıydı.

Mesaj attım: Bu harika olur. Ve bilginiz olsun, sanırım

.

Connor: "Hapishane" askeri bir hapishane değil mi?

Gözlerimi devirdim ve çok fazla gülümsememek için dudağımı ısırdım. Ne fark eder ki? Saat kaçta?

Ofisime yakın olduğu için her gün gittiğim kahve dükkanında buluşmaya karar verdik; görünüşe göre orası onun dairesine de oldukça yakındı. Şu anda bu küçük bilgiye takılmayacaktım, çünkü zamanım yoktu.

Sabah işe giymek için sevimli bir şey bulmam gerekiyordu, Connor kulaklıklarımı elime verdiğinde beni karşı konulmaz kılacak bir şey.

Neyse ki, Ellie'ye attığım kısa bir mesaj tüm sorunlarımı çözdü. Hemen FaceTime'dan beni aradı.

"Beni dolabına götür," dedi ve yirmi dakika boyunca zevksizliğimle dalga geçtikten sonra, hoşuna giden bir kombin buldu.

"Ama dinle," dedi, ben ortaokul öğrencisi gibi kıyafetleri yatağımın üzerine sererken, yüzünü buruşturarak. "Yarın sabah cesur ol. Seninle çıkmasını bekleme."

"Beklemeyeceğim," dedim, ama bekleyeceğimi biliyordum.

Hiçbir senaryoda bir NFL tanrısına çıkma teklif edecek cesareti bulamazdım.

Ama yatmaya gittiğimde, stil konusunda planladıklarımın biraz da olsa emin hissediyordum. Düşmemek ve saçma sapan bir şey söylememek şartıyla, kendimi oldukça iyi hissediyordum.

—

Ancak ertesi sabah, evden çıkmama beş dakika kala, babam o azıcık güvenimi de mahvetmeye karar verdi.

"Hey, işe giderken Dale'i de bırakman gerekiyor," dedi.

"Ne?" Ben fincanımı lavaboya koyarken, o buzdolabını açıp portakal suyunu çıkardı.

"Dale'in bir ayarlamaya ihtiyacı var. İşe giderken onu kiropraktöre bırakmalısın."

Babam kedisine o kadar takıntılıydı ki, Dale'in bir ayda bir kiropraktöre gitmesi gerektiğine inanıyordu ve onu her ay evcil hayvan kiropraktörüne götürüyordu. Genelde yardım etmeyi sorun etmezdim ama bu, o sabahki planlarıma uymuyordu. Makyaj için tam anlamıyla bir saat harcamıştım; bu, hayatım boyunca makyaja harcadığım zamanın toplamı gibi geliyordu, bu yüzden Dale'le boğuşup terleyerek bunu mahvetmek istemiyordum.

"Bugün yapamam, üzgünüm," dedim, başımı sallayarak.

"Yapmam gereken

—”

"Bugün yapabilirsin ve yapacaksın," diye cevapladı, kaşlarını çatık bir şekilde cevap verdi. "Mankato'da bir su konferansı var, o yüzden tam ters yöne gidiyorum."

Babam belediyede çalışıyordu ve işinin büyük bir kısmı suyla ilgiliydi. Su hakkında iğrenç küçük bilgiler paylaşmayı ne kadar sevdiği dışında, bunu anlayacak kadar dikkatimi hiç vermemiştim; mesela, köpüklerin üstündeki tabakanın "kış suyu" olduğu için otellerdeki jakuzilere asla girmediğini söylerdi.

"Baba, işe gitmeden önce bir randevum var, bunu başka bir zamana ertelememiz gerekecek."

"Bunu benim için yapmalısın, Duff," dedi, meyve suyu şişesinin kapağını açarken. "Onu sırt çantasına atarsın ve en fazla beş dakikada bırakırsın. İş yerinin *hemen yanında*, hadi ama."

"Yapamam."

"Oh. Sorun değil," dedi yavaşça. "Arayıp konferansı iptal ederim. Zaten o kadar yol gitmeyi pek istemiyordum."

Somurtuyordu, ama inatçı babamın bunu yapacağını da biliyordum. Dale'in bir ayarlamaya ihtiyacı olduğu için, şehrin onu göndermek için para ödediği bir konferansı tamamen kaçıracaktı.

Ama annem öldükten sonra babamın aldığı onca izin süresinden sonra, artık işini daha fazla kaçırmamasına gerek yoktu. Emekli maaşı vardı, ama babam emekli olursa ne yapacağını bilemeyecekmiş gibi geliyordu bana.

"Peki," dedim, dişlerimi sıkarak ve sızlanmak isterken iyi bir kız evlat olmaya çalışarak. "Ama eşyalarını toplamama yardım eder misin?"

O kediyi kedi çantasına sokmak kolay bir iş *değildi*, en azından benim için.

“Hemen çıkmam gerek, evlat,” dedi. “Sırt antası montların yanında, sen halledebilirsin.”

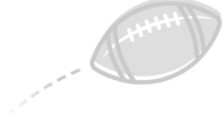
Babamın, kedinin dışarısını izleyebilmesi için arkasında pleksiglas penceresi olan sırt antalarından bir tane vardı. Babam, Dale’in manzarayı sevdiğini düşündüğü için kediyi veterinerine götürürken onu kullanırdı; ikisi birlikte şehri dolaşırken *çok sevimliydiler*.

Ancak kapıdan çıktığımda terlemiştim çünkü Dale'i bir yerlere götürmemden hoşlanmazdı. Babam için tatlı bir bebektir o pislik, ama benimle dışarı çıkmaktan hoşlanmazdı.

Onu tüm evin içinde kovaladıktan sonra, çantayı kapatırken, tıslayıp pençelerini sallayan Dale'i dirseğimle tutmak zorunda kalmıştım.

Bu yüzden Connor'ı ikinci bir randevuya ikna etme şansım birdenbire zayıflamıştı.

Çünkü artık ortaya çıktığımda benim çılgın bir kedi sever olduğumu düşünecekti. Eyelinerim bulaşmış, üst dudağım terli, kıyafetlerim kedi tüyleriyle kaplı ve kocaman bir evcil hayvan taşıma çantası sırtımda olan halime bir bakış atacak ve o adam, onu reddetmek kadar aptal olduğum için şanslı yıldızlarına şükredecekti.

10

CONNOR

Onu gördüğümde kahvemi neredeyse tükürecektim.

Oraya erken gitmiştim, bir masada oturmuş telefonumu karıştırıyordum ve başımı kaldırdığımda, zavallı bir kedinin hapsedildiği yerden dünyayı hayretle seyredebildiği o tuhaf kedi sırt çantalarından birini takan birini gördüm.

Bu biraz sert bir ifade olabilir, ama gerçekten çok saçmaydılar.

Ama kediyle göz göze geldiğimde, onun tam bir sinir krizi geçirdiğini fark ettim. Kedi kıvranıyor ve miyavlıyordu ve küçük adamı zar zor duyabilseniz de, hayatının en kötü anlarını yaşadığı belliydi.

Bu da sırt çantasının sahibinin sırtında sallanmasına neden oluyordu.

Bu hiç de rahat olamazdı.

Sahibi yana dönüp profilini görene kadar bir dakika boyunca eğlenerek izledim.

Vay canına, bu Duffy'di.

Ayağa kalktım ve yanına doğru yürüdüm, arkasına yaklaşırken gülmemeye canımı dişime takarak uğraştım.

"Günaydın, Distefano," dedim, o dönüp gözleri benimkilerle buluştuğunda *içimde* bir sarsıntı hissettim. Bunun saf mutluluk olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmeyeceğim, ama garip bir şekilde daha hafif, daha enerjik hissettim.

"Selam, Connor," dedi, gözlerinden bir tutam saçı üfleyerek.

"Genelde bariz şeyleri söylemeyi seven biri değilim," dedim, "ama sanırım astronot bir kedi senin..."

"Yapma," diye sözümü kesti, hafifçe sırtarak başını salladı. "Bunu giymem çok saçma ve ben de buna pek inanamıyorum."

"Bu senin tercihin değil mi?" diye sordum.

"Bu kıyafeti seçecek birine benziyor muyum? Aslında, cevap verme, çünkü eğer öyleyse... bu kelimelerle anlatılamayacak kadar iç karartıcı olur."

"Sana bir mocha sipariş ettim," dedim. "Ama başka bir şey istersen ben..."

"Mocha sevdiğimi nereden bildin?" diye sordu.

"O ucuz barda babanla yaşamaktan bahsederken bundan söz etmiştin," dedim, ensem ısınmaya başladı. Sanki ona takıntılıymışım gibi konuşuyordum. Tanrım, fazla baskıcı mı davranıyordum?

"Hayır, mocha harika bir fikir," dedi. "Teşekkür ederim." "Ben şurada oturuyorum," dedim, masayı işaret ederek.

Onu takip ettim, küçük pencerede o kedi çıldırırken içimden gülmek geliyordu.

"O iyi olacak mı?" diye sordum, sırt çantası omuzlarında sallanırken.

"Evet, sadece stres seviyesi yüksek," dedi, gözlerini devirerek. "Buradaki işim biter bitmez onu randevusuna bırakacağım, o zaman artık benim sorunum olmayacak."

"Randevu mu? Aşı falan mı olacak?"

“Keşke o kadar basit olsaydı,” dedi, otururken. “Gerçi babamla tanıştın, o yüzden bunu başkalarının bulacağı kadar tuhaf bulmayabilirsin.”

"Ah, demek bu bir Tony olayı," dedim.

"*Tam* bir Tony tarzı. Bu kediği üniversiteye gitmeden önceki yaz aldım, ama yurttan onu yanımda getirmeme izin vermediler, bu yüzden babam ona bakmak zorunda kaldı. Babam onu sevmediğini söylüyordu, değil mi? Ama bir ay sonra, Fluffy'nin adı Dale Earnhardt Junior olarak değiştirildi ve artık benim değildi. O ve babam, insanlık tarihinin en tuhaf bağlarından birine sahipler. Yemin ederim ki, ruh ikizi gibiler."

"Dale Earnhardt Junior mu?"

“Babam NASCAR’ı çok sever ve görünüşe göre kedi ona kısıtlayıcı plaka yarışlarını hatırlatan bir şey yapmış, o yüzden...” Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi sözünü kesti.

“Oh, şimdi durma,” dedim. “Babanın kediyle olan bağlantısı hakkında daha fazla şey bilmem lazım.”

“Kediye, bana ve kardeşlerime davrandığından çok daha iyi davranıyor,” dedi, inanamıyormuş gibi başını sallarken aynı zamanda gülümsüyordu. “Örneğin, Dale’in anksiyete sorunu olduğunu düşünüyor, bu yüzden Dale’in kediler için bir kiropraktörle ayda bir randevusu var.”

"Bir kedi..."

“...kiropraktör, evet, doğru duydun,” dedi. “Babamın dediğine göre, Dale stresli olduğunda boynu geriliyor ve gerçekten bir ayarlamaya ihtiyacı oluyor. Anlaşılan, sanki tüm gerginliği vücudundan akıp gidiyormuş gibi.”

"Hadi canım," dedim gülerek.

“Evet, tabii ki,” dedi başını sallayarak. “Bu çok saçma ve babama bir kediye kiropraktik tedavisi yaptırmak için para ödemenin ne kadar büyük bir israf olduğunu en az üç yüz kez anlattım, ama dinlemiyor. Benim çocukken istediğim, ama onun para harcadığı her saçma şeyi örnek gösteriyor

ve bunun parasını harcamak için çok daha akıllıca bir yol olduğuna ikna olmuş.”

"Biliyor musun," dedim, "o kedinin ismini seçerken gerçekten bir fırsatı kaçırmış."

“Ne?”

“Dale Purrnhardt Junior adını koymalıydı,” dedim. “Anladın mı?”

“Babam bunu söylediğin için muhtemelen suratına ateş ederdi,” dedi gülerek. “O kelime oyunundan nefret edeceğini hiç şüphem yok.”

“Hala kaçırılmış bir fırsat olduğunu düşünüyorum, ama sanırım bu konuyu kapatacağım.”

"Öyle yapman en iyisi," dedi. "Bu arada, AirPods'larımı getirdiğin için çok teşekkür ederim."

“Tabii,” dedim ve onları masanın üzerinden ona doğru kaydardım. “Telefonum birkaç gündür sürekli bir şeyin peşimde olduğunu söylüyordu; ancak bir pipet kağıdını düşürdüğümde koltuğumun altında buldum.” “Ben sadece mutluyum hiçbiriyok iş arkadaşlarımdan iş arkadaşlarımdan hiçbirioölmek ölmek” dedi.

O anda kedi sertçe sarsıldı, bu da Duffy'nin tüm üst vücudunu hareket ettirdi.

“Bu çok rahatsız edici olmalı,” dedim. “Dale seni fena halde hırpalıyor.”

"Kesinlikle öyle, ama onu bir kez dışarı çıkardığımda bir daha asla geri sokamayacağımı biliyorum. Onu seviyorum, ama o sadece babamı dinliyor."

“Yardım ister misin?” diye sordum. “Genelde hayvanlarla aram iyidir. Onu taşıyabilirim. Kiropraktör ne kadar uzakta?” küçük kırıksıklık oluştu gözlerinin kaşları kaşları karışıklıkla. “Sadece birkaç blok ötede, ama gitmek zorunda değilsin,” dedi.

“Oh, sorun değil, bir saat daha yapacak işim yok. Kedi kucağına almak için güzel bir sabah.”

Belirsiz bakışı, göğsümde hissettiğim geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Tanrım, ondan çok fazla hoşlanıyorum.

"Bu harika olur," dedi. "Gerçi onu dışarı çıkardığımızda Dale'in ne yapacağını gerçekten bilmiyorum."

"Sanırım kediyle başa çıkabilirim. Onu bırakmayacağım," dedim.

Ellerime baktı ve ben inanamayıp güldüm. "Raiders maçında pası düşürdüğüm için hâlâ benden şüphe mi duyuyorsun? Bunu bana hiç unutmayacak mısın?"

Kıkırdadı. "Senden şüphe etmiyordum, aslında ellerinin büyüklüğüne bakıyordum ve kedi-el oranının kesinlikle senin lehine olduğu için kediye düşürmeme ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşünüyordum."

Ben bir şey söylemeden önce ekledi: "*Gerçi* top-el oranı da senin lehine, yani kim bilir."

"Sen beni hep dalga geçiyorsun," dedim.

"Sadece gerçeği söylüyorum," dedi sırtarak ve omuz silkerek.

"Arkanı dn de kediye çantadan çıkayım, pislik."

"Tamam, ama kaçmasına hazırlıklı ol," dedi. "O elini ağzına sokan yavruyu hazır tut."

Dikkatlice sırt çantasının fermuarını açtım ve ellerimi içeri soktum, Dale'in beni koklamasına ve yüzünü elime srtmesine izin verdim. Sonra onu sorunsuz bir şekilde taşıyıcıdan çıkardım ve Duffy'ye bir bakış attım; küçük adam sanki eski dostlarmışız gibi hemen bana yaslandı.

O kadar sevimli ki, vay canına. Dale çok kabarık, küçük gri bir tüy yumağı gibiydi.

"Sanırım ellerim bu işi halledebilir," dedim hafifçe.

"O tam bir hain," dedi gözlerini devirerek. "Her gün ona bakmama izin veriyor ve tüm vaktini benim odamda geçiriyor, ama babam ya da kardeşlerim — ve şimdi sen ortaya çıkar çıkmaz, ‘Görüşürüz kızım’ der gibi davranıp sana erkek arkadaşlarından biriymişsin gibi davranıyor. Sen bir pisliksin Dale,” dedi, kafasını okşayarak.

"Kardeşime hakaret etme."

"Sen de pisliksin," dedi, ayağa kalkarken bana dilini çıkardı. "Hadi o zaman, onu randevusuna götürelim."

Kediyi okşamak için bana yaklaştığında bunun farkında bile değildi sanırım. Dürüst olmak gerekirse, onun için bu kadar doğal olması biraz rahatsız ediciydi. Yanımda yürürken, göğsüme kıvrılmış kediyi okşuyordu ve o anki bir şey beni biraz şaşırttı.

Boğazımı temizledim ve kendimi toparladım, çünkü bu kızın nesi vardı ki? Beni çok rahatsız hissettiriyordu, sanki düzgün düşünemiyormuşum gibi.

Ve onun da farkına vardığı anı gördüm.

Neredeyse suçlu bir şekilde bana baktı ve elini kediden çekti. Keşke zihnini okuyabilseydim.

"Peki," dedi, kahve dükkanından çıkarken boğazını temizleyerek. "Bir futbolcunun Salı sabahı nasıl geçer?"

Bize sağa doğru geçmemizi işaret etti, görünüşe göre sertifikalı bir kedi kiropraktörünün bulunduğu yöne doğru.

"Çoğu hafta bu gün bizim izin günümüzdür," dedim. "Ama bugün yeni kurulumları gözden geçirmek için kısa bir toplantımız var."

"Stadyumun benim iş yerim olduğunu hayal edemiyorum. Hayatım boyunca oraya girmek benim için tatile ya da lunaparka gitmek gibiydi. Tabii, Carl olayı yaşanana kadar öyleydi."

"Sormak zorundayım, insanlar sana gerçekten sosisli sandviç mi attı? Kelimenin tam anlamıyla mı?" diye sordum, programda söylediklerini hatırlayarak. "Böylesine pahalı bir atıştırma fırlatmayı hayal edemiyorum."

"Ve bir sürü bira," diye homurdandı ve alaycı bir gülümsemeye gülümsedi. "Coyotes taraftarları iyi bir sezon geçirmek için can atıyor, bu yüzden senin kızın onlara uğursuzluk getirmesi çok büyük bir olaydı. Babamın en yakın arkadaşları hâlâ bana çok sataşıyor."

"Ama şimdi bu konuda bir sorunun yok gibi görünüyor," dedim, kaldırımdayken Dale'in kafasını okşayarak. "Öyle mi? Yani, iyi misin?"

Bana küçük ama samimi bir gülümsemeye baktı. "Evet, sorduğun için teşekkürler. İyiyim, ama bunun sebebi onların sonunda bunu atlatmış olmaları," dedi. "Görünüşe göre sevilen tight end ile görülmek yeterliymiş."

"Randevumuza olumlu tepkiler geldi, değil mi?"

İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Seninle olduğumu düşündüklerinde birdenbire ben *de onlardan biri* oldum. Kardeşim, şehirde hakkımızda bir makale gördüğünü söyledi ve makalede beş yaşımıdayken hokey takımımın eski bir fotoğrafı da vardı."

"Bunun için üzgünüm," dedim, köpeğine mola veren bir kadının yanından geçerken. "Tüm bu kamuoyu meselesi için."

"Endişelenme. Meğer insanlar bana kötü davranmadığında bu durumdan o kadar da nefret etmiyormuşum. Muhtemelen sana bir özür borçluyum çünkü bu küçük gezintimiz itibarımı *düzeltilmiş* gibi görünüyor."

“Öyle mi oldu?” dedim, muhtemelen gülümsemem gerekse de gülümsedim.

“Oh evet. İnsanlar artık bizi *sevimli* buluyor. Birkaç hafta önce ben ‘Futbol Karen’dim, ama şimdi biz sadece çok sevimliyiz.”

Futbol Karen. İnsanlar ne kadar pislik olabiliyorlar. Ona bir göz attım ve dedim ki, “Bir daha çıkarsak ne olurdu, bir düşün. Coyote futbol takımının koruyucu azizesi olabilirsin.”

"Ooh, bu çok cazip," dedi gülümseyerek. "Babam bu onuru Peder Gordy ile paylaşmayı çok isterdi."

"Biliyor musun, bu akşam Wild maçına gidiyorum, istersen gelebilirsin," dediğimi duydum. Yalvaran ya da hayır cevabını kabul etmeyen biri değildim, ama ses tonundaki bir şey beni tekrar denemeye itti. "Sadece iki kişinin masumca bir maçı izlemesi olabilir — hiç de randevu değil — ama ani sevimliliğinden yararlanmanın sana zararı olmaz."

Kaşlarının arasında yine o kırıksıklık belirdi. “Etkini artırmak için seni kullanmama izin mi verirsin?”

“*Etkim* için mi?” Bu komikti.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi, yürürken omuzlarındaki aptal kedi sırt çantasını yeniden ayarlarken. "Seni kullanacağım ve sen hiçbir şey elde etmeyeceksin."

Bethany ve Brian’ı düşündüm ve Duffy’nin yanımda olmasının bana, kariyerime ve takıma sadece fayda sağlayacağını düşündüm. Bu konuda benim duygularımı dikkate alması beni tam bir enayi gibi hissettirdi.

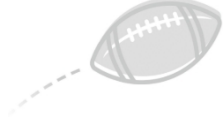
"Seninle ikinci *bir* randevuya çıkmanı ikna etmek için bütün bir gece vaktim olur," dedim. "O yüzden bu takası kabul ederim."

“Şu anda ciddi misin?” diye sordu, sanki dürüst olup olmadığını anlamaya çalışır gibi gözlerini kısarak. *Ah canım, o kadar ciddiyyim ki, delilik bu.* Ama sonra

hızlıca gözlerini kırpıp aniden ekledi, "Yani, hokey maçı hakkında."

"Kesinlikle," dedim, birdenbire çok heyecanlandım çünkü fark ettim ki ilgilenmiş görünüyordu. "Sezonluk biletim var ve başka planım yok. Tek yapmamız gereken maçı izlerken yana durmak, insanlar da kendi varsayımlarını yapacaklar. Bu gece çok sevimli olalım, olur mu?"

Gözleri yüzümün her yerini taradı, belli ki tüm senaryoları kafasında düşünüyordu, sonra hızlıca başını salladı. "Tamam. Eğer eminsen, bu gece çok sevimli olalım."

DUFFY

Connor'ı beklerken stadyumun dışında volta atıyordum.

Hala beş dakikası vardı — ben erken gelmişim — bu yüzden heyecan, gerginlik ve gerçekten ikinci bir şans elde ettiğime dair tam bir inanamama hissi arasında gidip geliyordum. Yani, teknik olarak bu bir “randevu” değildi. Bu, benim “etkisini kullanmak” için onu kullanmamdı (neden bu kadar aptalca bir ifade kullandım ki?), ama umut vaat ediyordu.

Bu da başlı başına akıl almaz bir şeydi.

Sesi, beni kendisiyle bir randevuya daha çıkmaya gerçekten ikna etmek istiyormuş gibi gelmişti.

Yani kabul etmişim, değil mi?

Ama ben uygun şekilde cevap verememişim. Onun yorumuna o kadar heyecanlanmış ve şok olmuşum ki, dilim tutulmuştu. *"Randevu kabul!" diye bağırımalıyım ya da en azından ikna edilmeye gerek olmadığını ona söylemeliydim, ama ağızımdan bu kelimeler çıkmamıştı.*

Bu da beni tuhaf bir duruma düşürdü; o hala benim kesinlikle randevu istediğimi bilmiyordu, ama bu noktada bunu söylemek garip ve utanç verici geliyordu. Rastgele *"Hey, fikrimi değiştirdim"* ya da *"Senden çok hoşlanıyorum, lütfen"*

bana tekrar çıkma teklif et" demek çok abartılı görünüyordu, en azından benim gibi bir korkak için öyleydi, bu yüzden bu hokey gecesinde her şeyi sihirli bir şekilde düzelterek umacaktım.

Ellie, "arkadaşlık bölgesinden çıkmamı" sağlamak için mükemmel kıyafeti bulabilmemiz amacıyla öğle molamdan vazgeçmemi sağladı. Ona ve bana *Psychology Today*'den paylaştığı (bana göre aptalca ve bilimsel kanıtlardan yoksun görünen) bir makaleye göre, arkadaşlık bölgesinden kaçınmanın ilk adımı niyetini göstermektir.

Yani çaba göstermek.

Ben solmuş eski Spurgeon formamı bir kot pantolonla giyecektim ama o beni bir spor mağazasına sürükledi ve o kadar trend olan sevimli, kısa bir Wild tişörtü buldu ki, onu giyecek kadar havalı olduğumu hiç düşünmüyordum. Onu en sevdiği boyfriend kot pantolonuyla ve havalı küçük spor ayakkabılarla (eve koşup benim için getirdi) kombinledi ve birdenbire biraz şık görünmeye başladım.

Teşekkürler, El.

Bana çaba sarf ediyormuşum gibi hissettirecek, ama aynı zamanda arkadaşlarımla maça giden birinin giyeceği normal kıyafetler gibi rahat bir kıyafet bulmuştu.

Tam da bunu düşünürken, onu gördüm.

Connor caddenin karşı tarafındaydı; açıkça maça giden diğer insanlarla birlikte karşıya geçmek üzereydi ve telefonda konuşuyordu. Yüzü rahattı, gülümsüyordu ve o lanet olası "Gimme More" şarkısı kafamın içinde yeniden çalmaya başladı; sanki kalabalık içindeki ilerleyişi, bir tür ağır çekim montajının parçasıymış gibi.

Caddeden karşıya geçmesini izledim, iri vücudu şehir merkezinin alacakaranlıkta zahmetsizce hareket ediyordu. Uzun kollu bir Wild tişörtü ve kot pantolon giymişti, beyzbol şapkası ters takılmıştı ve o kadar çekici birinin benimle buluşmaya geldiğine inanmak imkansızdı

Yani, o kadar çekici birinin *benimle* buluşmaya geldiğine inanmak imkansızdı.

Yani, o kadar iyi görünmemesi gerekirdi, değil mi? Teknik olarak bir “erkek arkadaş” üniforması giyiyordu. Üç erkek kardeşim de dışarı çıktıklarında tam olarak öyle giyinirdi.

Ama nedense Connor bir manken gibi görünüyordu.

Muhtemelen bunun, tişörtünün altındaki geniş göğsü ve keskin kemik yapısıyla bir ilgisi vardı, çift markaj altındayken topu yakalayabilen bir erkeğin parıldayan gizeminden bahsetmiyorum bile, ama *vay canına*.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, gözleri benimkilerle buluştu.

“Dinle Brian, kapatmam lazım,” dedi telefonda, aramızdaki mesafeyi kapatırken. “Sonra görüşürüz.”

Acaba bu onun takım arkadaşlarından biri miydi diye merak ettim, ancak o isimde bir Coyote oyuncusu aklıma gelmedi.

Oysa kadroyu çok iyi biliyordum.

"Merhaba," dedi, telefonunu cebine koyup bana gülümsedi.

"Merhaba," diye cevap verdim, ona gülümserken biraz utangaç bir şekilde gergin hissediyordum. "O kalabalığın içinde yürüdüğüne ve kimsenin seni tanımadığına inanamıyorum."

"Sana söylüyorum, geçen gece dikkatleri üzerimize çeken bizdik," dedi. "Şov yüzünden. Çoğu zaman ortama uyum sağlamayı başarırım."

"Elbette," dedim, arkasındaki birkaç kişinin ona iki kez baktığını fark ederek.

"Dale'i aldın mı?" diye sordu, binaya girip biletlerimizi taratırken. "Şimdi her şeyi yoluna girdi mi?"

"Babam işten erken çıktı, o da kediye aldı, şükürler olsun," dedim. "Dr. Monica — kedi kiropraktörü — bana hippy bir anaokulu öğretmenini hatırlatıyor. Sanki kadın

gölümsemeyi kesmiyor ve kedinin nasıl strese soktuğunu anlatıyor, onun yargılamasına tahammül edemiyorum.”

“Tony onu seviyor mu?” diye sordu, sesinde şaşkınlık vardı.

“Ah, babam onun tuhaf biri olduğunu düşünüyor, ama aynı zamanda onun adeta ‘kedi fısıldayan’ biri olduğunu da düşünüyor.”

"Baban karmaşık bir adam, değil mi?"

"Kesinlikle çok yönlü bir adam," dedim gülerek.

Bu devasa tesiste yürürken sohbet etmemiz çok garipti, çünkü o bana bir arkadaş gibi geliyordu.

Kesinlikle, bu sadece üçüncü kez yüz yüze görüşmemizmiş gibi gelmiyordu. Birçok atıştırmalık standından birinde sosisli sandviç ve bira alırken kendimiz hakkında daha fazla şey paylaştık. Bana antrenmanların nasıl gittiğini anlattı, bu da bana onun günlük hayatının nasıl olduğunu öğrenme fırsatı vererek çok garip bir içgörü sağladı.

Ona işimden, sınavlardan ve ilk sonuçlarımı beklediğimden bahsettim.

"Matematikle uğraşan biri olman pek de şaşırtıcı değil," dedi, birasını alırken.

"Bu ne demek?" diye sordum, ağzımda bir ısırık hot dog varken.

"Tam olarak emin değilim, ama sanırım mizah anlayışınla ilgili. Sen akıllı bir şekilde komiksin, aptalca komik değilsin."

"Ah, övgüler; bu iltifatlarla nasıl başa çıkacağım?"

"Çok fazla, biliyorum."

"Aptalca komik değilsin" şimdiye kadar bana söylenen en tatlı söz.

"Ufaklık."

"Devam et, evet," diye alay ettim.

"Peki ya kardeşlerin, ne iş yapıyorlar?" diye sordu. "Onlar da matematikçiler mi?"

“Şu herifler,” dedim, gözlerimi devirerek. “Üçü de her gün işe takım elbiseyle gidiyor ve emrinde çalışanları var; başarılı zeki adamlardan oluşan bir üçlü. Bu çok sinir bozucu. Ty bir danışmanlık firmasının genel müdür yardımcısı, Matty veri bilimcisi ve Joe bir start-up’ta yazılımcı. Yani, otuz yaşına gelmeden ilk evlerini satın almış kardeşlerin peşinden nasıl gideceksin ki?”

Fazla konuşmamak için bir yudum bira içtim. Öğrenci kredisi borcumun dağlar kadar olduğunu söylemeye ramak kalmıştı ki, bu kesinlikle bir milyonerle paylaşmamam gereken bir şeydi.

“Evet, ama senin de çok iyi bir işin var,” dedi. “Ailenin tembel üyesi bir muhasebeciyse, Tony ne yaptığını biliyordu.”

“*Henüz* CPA değilim ve Tony hiçbir şey bilmiyor, hepsi annemin eseri,” dedim gülerek. “O, ne yaptığını *çok iyi* bilen bir öğretmendi.”

“Ayrıca, Duffy,” dedi, ve *Tanrım, adımı söyleme şeklini çok seviyorum*, “anlaşılan annin vefat ettikten sonra fedakarlık yapıp babanın yanına taşınmaya razı olan senmişsin, o yüzden onların izinden gitme konusunda hiç endişelenmene gerek yok bence.”

Kahretsin. Böyle biriyle nasıl başa çıkacağım?!

Aşık olmak için henüz çok erkendi,
değil mi? Evet.

Çok ama çok erkendi.

Ama ilk buluşmamızda anlattığım en ufak ayrıntıyı bile hatırlıyor gibi görünmesi... Vay canına, gerçekten *etkileyiciydi*.

Yemeğimizi bitirdik ve neredeyse masamıza dönmek üzereydik ki, bir satıcıdan paket olarak bir bira daha aldık.

"İki tane lütfen," dedim, ama sipariş vermek için yanına gittiğimde kafamda başka şeyler vardı. Gerçek bir randevu olmadığı için, biramı onun alması gerektiğini hissetmesini istemedim, ama kartımı çıkardığımda bana ters ters baktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Buna kredi kartı denir ve bir şeyler satın almak için kullanırım. Mesela bu birayı. Bud'ımı ödemek için bu kartı kullanacağım."

Tezgahın arkasındaki adamdan birayı aldım ve Visa kartımı uzattım.

"Bud'ını ben ödeyeceğim," dedi Connor, kartını uzatarak, hala bana somurtkan bir yüzle bakıyordu.

"Ama bu gerçek bir randevu değil," dedim sessizce. "Bira almana gerek yok."

"Biranı almak *istiyorum*," dedi, kartını sallayarak. Bira satıcısı — isim etiketine göre adı Rico'ydu — ikimizi de nefret ediyormuş gibi bakıyordu.

"Peki," dedim. "Ama o zaman ben de *senin* biranı ısmarlamak istiyorum." "Ciddi misin?"

Omuz silktim. "Sırf milyarder olman, benim payımı ödemek istemediğim anlamına gelmez."

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "Beni milyarder mi sanıyorsun?"

"Senin milyarder olduğunu düşünüyorum, o yüzden kartını kullanacağım," dedi Rico, Connor'ın parmak uçlarından American Express kartını kaparak. Gözlerime baktı ve ekledi, "Sürerken tadını çıkar, bayan."

Connor'ın kartını makineye okuttu, geri verdi ve sonra, "Pazar günü iyi şanslar, Bay Cunningham. Savunmaları oldukça sert." dedi.

"Teşekkürler," dedi Connor. "Ve dostum Rico'yu dinlemelisin, *bayan*. O bilge bir adamdır."

"‘Sürerken tadını çıkar’ mı?" diye sordum, Rico’ya bir bakış atarak. "Buradaki bilgelik *bu mu?* Anlaşılan Rico, seni elimde tutamayacağımı düşünüyor."

"Yani..." dedi Rico sırtarak. Bu da Connor'ı güldürdü.

Bu da beni güldürdü ve “Siz ikiniz çok komiksiniz. Siz ikiniz benim algılanan kusurlarım hakkında sohbet edip durmadan birbirinize high-five yaparken ben gidip bir hokey maçı izleyeceğim” dedim.

Döndüm ve bir adım attım, ama Connor kemerimin bir halkasını yakalayıp beni kendine doğru çekti.

Omzumun üzerinden baktım, bu fiziksel temas yüzünden biraz... *ısındığımı* hissettim.

Başparmağının, kısa bluzumla kot pantolonumun arasındaki açıkta kalan cildi okşayışından.

"Bekle, uslu duracağım," dedi yaramaz bir suratla, alaycı gözleri tüylerimi diken diken eden bir çekicilik yayıyordu, aman *Tanrım*. Rahat tavırlı özgüveninde rahatsız edici derecede samimi bir şey vardı, sanki benim önerebileceğim her şeye var gücüyle destek verecekmiş gibi.

"Tamam, hadi," diye cevap verdim, koltuklarımıza doğru yürümeye başlarken yüzümün ne kadar kızardığını merak ederek.

Ve ne kadar yürürsek, o kadar çok insan bizi fark ediyordu. Yanımızdan geçerken genel bir heyecan vardı, sanki Connor'ın geldiği haberi önümüzde yayılıyormuş gibi.

Vücudum gergindi, her şeye hazırlıklıydım, ama herkes gerçekten... *kibar* görünüyordu.

Uçan bira yoktu, yuhalama yoktu.

"Selam, Connor!" "Naber, Cunningham?" "Geçen hafta sonu güzel maçı." Sanki bir buz pistini arkadaşlarıyla doldurmuş gibiydik, koltuklarımıza doğru ilerlerken.

Ve hayranları bana gülümsüyordu.

Bu, Carl'dan sonra karşılandığım tavrın tam tersiydi ve ben buna pek inanamıyordum.

Biz koltuklarımıza oturur oturmaz maç başladı ve Connor'ın maç izlemek için en iyi kişi olduğunu hemen anladım. Maça aşırı derecede kendini kaptırmıştı, ama öfkeyle tükürerek ya da bağırarak değil (ailemle bazen olduğu gibi).

İkimiz de maça kendimizi kaptırdıkça, onun şöhretini ve hayranlarını tamamen unutmayı başardım.

"Bu müthiş bir vuruştı, vay *canına*," dedi, ilk periyot biterken büyük ekranda borda kontrolünün tekrarını izlerken.

"O adam ceza kutusuna girmeliydi," diye başımı sallayarak cevap verdim. "Saçma sapan bir karar."

"Değil mi?"

"Sanki kendi hakemlerini getirmişler gibi."

"Tıpkı Tony gibi konuşuyorsun." Bana gülümserken mavi gözleri parladı.

O çok çekici gülümsemesini bu kadar yakından gördüğümde kalbim bir an durdu. "Lütfen, tam da ritmimi yeniden yakalamaya başlamışken seni yere itmeme neden olma."

"Bana Carl mu yapacaksın?" diye sordu. "Seni babanla karşılaştırdığım için mi?"

"Dinle, babamı seviyorum ama spor karşılaşmalarında yaptığı o gevezelik tam bir baş belası. Hayatım boyunca etrafımızdaki insanlardan onun küfürlü konuşması ve 'tutkusu' yüzünden özür dilemekle geçirdim."

"En sık kullandığı söz nedir?" diye sordu.

"Oh, birkaç tane var," dedim gülümseyerek, babamın saçmalıklarını düşünürken onu biraz özlemiş gibi hissettim. "Ama en sevdiği muhtemelen 'Hey, hakem, kafan kışının içinde olmasaydı oyunu görebilirdin belki de.' "

Connor gürültülü bir kahkaha attı, ben de merdivenlerden yukarı çıkan bira satıcısına iki parmağımı kaldırdım.

“Bira paramı ödeyerek beni utandıracak mısın?” diye alay etti.

Ona baktım. “Bir kadının içkini ödemesi seni utandıracak mı? Öyle olmadığını söyle Cunningham, çünkü bu, yüzlerce kırmızı bayrağın çevrelediği, yarıya indirilmiş bir kırmızı bayrağın altında gömülü, modası geçmiş flört geleneklerini önemsemenin ne kadar aptalca bir hareket olacağını anlatan bir kırmızı bayrak.”

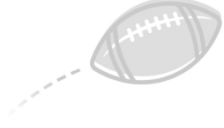
"Vay canına, Distefano, şakaydı," dedi gülerek ve ellerini havaya kaldırarak teslim oldu. "Ama şimdi senden biraz korkuyorum."

“Öyle de olmalısın,” dedim, biralarımızın parasını öderken.

Ona birasını uzatmaya çalışırken gülümsememek imkansızdı, ama o birayı almadan önce, bu ukala herif bir saniye durup iki elini kalbinin üzerine koydu ve aşırı abartılı bir şekilde, “*Benim* için mi? Oh, çok teşekkür ederim, paralı kadın,” dedi.

"Sevimli davranma" planımızı tamamen unuttum ve onunla maçı izlerken çok eğlendim. Dürüst olmak gerekirse, ikinci periyot boyunca onun *kim* olduğunu tamamen unuttum, çünkü bana *her* konuda sataşıyordu ve takımın gol atamamasına birlikte üzülüyorduk.

Ta ki öpücük kamerası gelene kadar.

12

CONNOR

Öpücük kamerası olmasın.

Ekranda o görüntüyü gördüğüm anda,
bunun bize geleceğini *anladım*.

Kalabalık, ekrandaki genç çiftin seçildiklerini fark etmelerini izleyip bekliyordu, ama ben, bizim ortaya çıkmamız anında harekete geçmek için çoktan strateji moduna geçmiştim.

Çünkü *elbette* seçilecektik.

Maç başladığından beri kameralar bize defalarca dönmüştü, ama Duffy'nin farkında olup olmadığını bilmiyordum. Maça *çok* kaptırmıştı, bu yüzden gözleri neredeyse hep puck'a sabitlenmişti (ağzı ise sürekli hareket ediyordu).

Buna bayıldım.

Ama ilk öpücüğümüzün tüm dünyanın izlediği büyük ekranda olmasını istemedim.

Kameranın bize

Duffy Distefano'yu gerçekten öpme fırsatım
Duffy Distefano'yu gerçekten öpme fırsatı bulabilecek miydim
bilmiyordum çünkü onunla bir şansım olup olmadığını bile henüz
çözememiştim, ama

bunun nasıl görünebileceğine dair dev ekranın baskısı altında bir versiyona katılmakla hiç ilgilenmiyordum.

Ama onu ortada bırakmak da istemedim.

Herkes öpüşme kamerasında öpüşmeyi reddeden pisliklerden nefret *ediyordu*.

Duffy'nin bu nefretle başa çıkması gerekmiyordu ve kesinlikle halkın onu öpmek *istemediğimi* düşünmesine gerek yoktu.

Tam da kafamda dolaşan tüm bu saçmalıkları çözmeye çalışırken, o an geldi.

Ekрана çıktık. Duffy ve Connor öpüşme kamerasında.

İlk şokun ardından bana baktı, gülümsemesi sahte ve gergindi, yutkundü.

Ne istediğini bilmiyordum — lanet olsun, genel olarak *onu* hiç tanıımıyordum — ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.

Bu yüzden kolumu uzattım, onu kucaklamaktan çok başını sıkıştırır gibi kendime çektim, dirseğimin kıvrımına sıkışmış haldeyken, daha çok şakacı bir tavırla başının her yerine hızla öpücükler yağdırdım.

Romantik bir an değildi, ama teknik olarak onu öpüyordum.

Ve onun hemen kıkırdamaya ve kıvranmaya başlaması, doğru şeyi yaptığımı hissettirdi. Kamera başka bir çifte geçtiğinde rahat bir nefes aldım.

"Sen," dedi kıkırdayarak ve bana bakmak için geri çekilirken, "saçmalıyorsun."

"Biliyorum," dedim, çaresizce ellerimi kaldırarak. "Ve eğer haddimi aştıysam özür dilerim..."

"Hayır, anlıyorum," dedi, bana içimi garip bir şekilde hissettiren bir gülümsemeyle. Sıcak, belki? Sırf bana yine öyle gülümsemesi için

"Ve mükemmeldi."

Bir saniye boyunca tam bir soytarı gibi ona baktım, sevinçle kısılmış ısıltılı kahverengi gözlerinde kaybolduğum için söyleyecek hiçbir söz bulamadım.

Gözler o şekilde gülümserken kelimelerin ne önemi vardı ki? Boğazımı temizledim.

Ne haltlar dönüyor bende?

"Bir bira daha ister misin?" diye sordum, şu anda yiyecek içecek standına gitmenin iyi bir fikir olacağını düşünerek.

Kutusu ağırlığını ölçmek için biraz kaldırarak ona baktı. "Yakında içerim, o yüzden evet, lütfen."

"Hemen dönerim."

Bira almaya giderken kafamı boşaltmaya çalıştım, ama uzaklaşmak imkansızdı çünkü öncelikle insanlar ekranda az önce olanlarla ilgili şaka yapmak istiyorlardı. "Kiss cam'de iyi iş çıkardın Cunningham" gibi alaycı sözler söyleyen en az on kişinin yanından geçtim, bu da zihnimi onun pembe yanaklarına ve gülen gözlerine odaklamaya devam ettirdi.

Onunla ilgili mantıksız romantik düşüncelerimden kurtulamıyordum.

Oysa bana benimle çıkmak istemediğini çoktan söylemişti, bu yüzden bu düşüncelerim saçmalıktı.

Sonra Brian'dan bir mesaj aldım.

Bu sabah neden Duffy Distefano ile şehirde dolaşp bir kediye kucakladığını bilmiyorum ama sen HARİKASIN dostum. İnsanlar bu saçmalığı yutuyor.

Midem düğümlendi. İşte yine, yaptığım şeyin bir başka hatırlatması. İşini ve beni kolladığını, kariyerim için ne istediğimi bildiğini takdir ediyordum

, ama yorumu kendimi bir araçmışım gibi hissettirdi.

Sanki *onu* "etki" için kullanıyormuşum gibi.

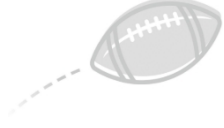
Ama gerçek şu ki, onu tekrar görmek için can atıyordum ve kulaklıklarını bulduğumda sevinçten havaya zıplamak istemiştım. Kahretsin, Dale Earnhardt Junior'a kendi ellerimle bir pençe masajı bile yapardım, eğer bu onu kahve dükkanında benimle buluşmaya ikna edecek olsaydı.

Ama biralarımızı alıp yerlerimize geri dönerken kendimi toparlamıştım. Kendime, onun sadece medyada iyi bir görüntü elde etmek amacıyla benimle gelmeyi seve seve kabul ettiğini hatırlattım; karşılığında da bu geceyi onu benimle gerçekten çıkmaya ikna etmek için kullanacaktım.

Onu görünce aşık olsam da fark etmezdi, çünkü hiçbir şey değişmemişti.

O, benim "arkadaşım" olarak bu maceraya katılmıştı ve ben de onun daha fazlasını istemesini sağlamak için buradaydım.

Bu lanet olası meydan okumayı kabul ettim.

13

DUFFY

"Buna gerek yok."

"Elbette gerekli," dedi Connor, şehir caddesinde yanımda yürürken. "Ayrıca eve gitmeden önce kafamdaki sarhoşluğu atmam için bana bir fırsat veriyor."

"Peki, teşekkürler." İşten çıkıp doğrudan maça gelip Connor'la buluştuğum için, arabamın bulunduğu otoparka geri dönmem gerekiyordu. Biraz içki içtiğim için eve Uber ile gidecektim, ama gitmeden önce arka koltuktan dizüstü bilgisayarımı ve çantamı almam gerekiyordu.

Ve görünüşe göre Connor benim güvenlik görevlim olmaya kararlıydı.

"Bu arada, bir arkadaşım maç sırasında bana mesaj attı, görünüşe göre bu sabah çekilmiş bizim ve Dale'in fotoğrafları internette ortaya çıkmış," dedi, tepkimi ölçmeye çalışır gibi bana bakarak.

"Gerçekten mi?" Hayatı o kadar gerçeküstüydü ki. "Telefonunu çıkaran kimseyi görmedim, sen gördün mü?"

"Hayır, ama bakmıyordum," dedi. "Senin kedine o kadar dalmıştım ki başka hiçbir şeyi görmedim."

"Dale sana bu kadar iyi davrandığı için tam bir pislik," dedim gözlerimi devirerek. "Ne zaman yataktan kalkıp yemeğini hazırlamam uzun sürse sırtımı tırmalıyor — ve ben bunu her gün affediyorum — ama sen tek yaptığın kocaman kışını bir sandalyeye oturtmak ve o sana koşulsuz sevgi gösteriyor."

"Az önce kışına büyük mü dedin?" dedi, bana aşırı dramatik bir incinmiş bakış atarak. "Sence büyük bir kışım mı var?"

"Lütfen o kelimeyi kullanma."

"Benim kışına bir şeyler atıyor musun, atmıyor musun, Duffy?"

"*Değilim,*" dedim, onunla birlikte olmanın bu kadar aptalca kolay olmasına takılmıştım. "'Koca kış' terimini talihsiz bir şekilde kullanmam, sadece genel beden ölçülerine atıfta bulunmaktı; mesela, 'O dev, koca kışını arabaya doğru sürükleyip bindi.' Bunun senin, şey, *poponla* hiçbir ilgisi yoktu."

"Oh. İyi," dedi. "Ve Dale beni koşulsuz sevmekte haklı, çünkü benim koca kışım harikadır."

"Biliyor musun, TikTok'ta görünüşüne takıntılı olanlar senin ne kadar ciddiyetsiz olduğunu bilselerdi, bu onlar için her şeyi mahvedebilirdi."

"Yani şimdi de kişiliğimin beni çirkin yaptığını söylüyorsun. *Ne kadar* da acımasısın."

"Evet, öyleyim, seni gözleri tırmalayan trol," dedim kuru bir şekilde.

Yürüyüşün geri kalanı rahat ve eğlenceliydi ve otoparka vardığımızda hayal kırıklığına uğradım. Beni arabama kadar götürmekte ısrar etti ve sonra Uber'im gelene kadar beklemekte ısrar etti.

O kadar centilmen davrandığı ve birdenbire bu durum biraz randevu gibi hissettirdiği için kendimi gergin hissettim. Bu iyi bir şeydi, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, geçmişte her arkadaşlık bölgesine atıldığımda, bu beni çok şok etmişti ve kesinlikle bunu *hiç* beklemiyordum.

Yani neler olup bittiğini anlama yeteneğime güvenilmezdi.

"Artık sadece birkaç dakika kaldı," dedi ben uygulamayı kontrol edip şoförümün dört dakika uzaklıkta olduğunu gördüğümde, "sormak zorundayım. Bu gece, seninle gerçek bir randevuya çıkma şansımı artırdı mı?"

Gözlerimi telefonumdan kaldırıp onun yüzüne baktım ve *Tanrım*, bana bakış şekli...

Bana nasıl *böyle* bakabiliyordu?

Arabama yaslanmıştım, sırtım yolcu kapısına dayanmıştı; o ise sanki benden *hoşlanıyormuş gibi*, sanki gerçekten fikrimi değiştirmemi istiyormuş gibi bana bakıyordu.

"Oh, kesinlikle acıtmadı," dedim, boğazım birdenbire inanılmaz derecede kurumuştu.

Henüz havamda değildim, şükürler olsun.

"O seksi öpücük kamerası hareketi yüzünden, değil mi? Seni baştan çıkardım, itiraf et."

"Dürüst olmak gerekirse, hızlı düşünmeni gerçekten takdir ettim," diye itiraf ettim, onu gerçekten öpmek nasıl bir şey olurdu diye merak ederek.

"Oh, tamamen bencilceydi," dedi, biraz daha yaklaşarak.

Aniden yüzü çok yaklaştı, tam benimkinin üstüne, ve nefes almakta zorlandım. Uzun, koyu kirpikler, düşündüğümde daha açık mavi gözler; Tanrım, benden sadece birkaç santim uzakta daha da güzeldi.

"Bencil mi?" diye sordum, sesim utanç verici derecede yumuşaktı. "Bencil miyim çünkü ilk öpücüğümüzü herkesin önünde vermek istemedim", dedi, sesi derin ve sessizdi, kolonyasının hafif kokusu beni sarhoş ediyordu. "En ufak bir ihtimal bile varsa olmaz."

"Oh," dedim, sanki su altında gibi hissederek.

"Yani bu, ilk sorumla biraz bağlantılı," dedi, ağzı benimkine *çok* yakın olacak şekilde çok az hareket etti. Elleri arabamın tavanına kaydı, böylece beni araçla vücudu arasında neredeyse hapsetmişti ve o daha da yaklaştığında ve kulağımın dibinde "Şansım hakkında ne düşünüyorsun?" dediğinde, ihanet eden vücudum bir heyecan hissetti.

"İyi, bence çok iyi," diye fısıldadım, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum çünkü ağzı boynuma çok yakındı ve kokusu başımı döndürüyordu. "Çok büyük bir potansiyel var."

"Ne konusunda?" diye sordu ve sesi daha da kalınlaşırken nefesinin boynumu gıdıklaması yüzünden ayak parmaklarım ayakkabımın içinde kıvrıldı.

Boynumu öpecek mi acaba?

"İkisi de," dedim, elim ne zaman boynunun arkasına kondu, ya da başım nasıl o kadar hafifçe yana eğildi ki ona yol açtı, emin değildim. "Kesinlikle ikisi de."

"İşte bunu duymak istiyordum," dedi sessizce.

Sonra tekrar dikleşti.

Ve bana seksi, meydan okuyan bir gülümseme attı.

Bir şey kaçırmışım gibi sersemlemiş hissederek gözlerimi kırptım. Sanki bir şeyi kanıtlamış gibi bana gülümsüyordu. Bir sayı kazanmış gibi.

Eski haline dön, şu boyun meselesi!

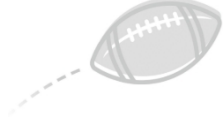
"Yani, bu *gerçek* bir randevu olmadığı için, şu anda, bu gece seni öpemem," dedi, gözleri parıldayarak. "O yüzden, devam edebilmemiz için bunu yakında planlamalıyız, sence de öyle değil mi?"

Connor Cunningham, seni lanet olası alaycı.

Başımı salladım, bunun
xm

onu tekrar görmek istediğim konusunda dürüstçe cevap verememenden sonra bile, bana arkadaşlıktan çok daha öte bir randevuya çıkmayı teklif ediyordu.

"Sanırım bir Şeylerin peşindesin."

14

DUFFY

“Neyin var senin?”

Hastanenin otoparkına girerken babama bir göz attım, sileceklerim ön cama yağan soğuk sonbahar yağmurunun damlalarını silip atıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

“Yani, radyoya eşlik edip gülümsüyorsun. Neredeyse neşeli görünüyorsun. Bu da neyin nesi?”

Öyle miyim? Omuz silktim. “Harika bir sonbahar günü ve keyfim yerinde, hepsi bu.”

Hepsi bu değildi.

Tam bir yalancıydım.

Neşeli *hissediyordum* ve neşeliydim, çünkü önceki gece Connor'la geçirdiğim harika zamanın yanı sıra, hafta sonu için planlarımız vardı.

Bir randevu için.

Dün gece eve döndükten sonra bana mesaj atmış, resmen randevuya çıkmayı teklif etmişti ve sanki bu yeterince heyecan verici değilmiş gibi — yani, bana söylemediği bir sürü plan yapmıştı — sonunda uyumak için ayrılmak zorunda kalana kadar birkaç saat boyunca saçma sapan şeyler hakkında mesajlaştık.

Tabii ki, çok neşeliydim.

İki kez takılmıştık ve ben hâlâ o aşamaya gelmemiştim. CT'ye vardığımızda, kardeşlerim çoktan oradaydı, bizi bekliyorlardı.

"Ne, Duff yolda sana kahve almadı mı?" Joey babama sarılırken ona sordu. "Ben sürseydim sana kahve alırdım."

"İstemedi," dedim, Joey'e ters ters bakarak.

"Kız kardeşini bilirsin, hep aceleci," dedi babam, beni tamamen satarak.

Ona somurtarak baktım. "Durmamı istemediğini söylemiştin." "Çünkü beni korkutuyorsun," dedi ciddi bir yüzle,

Bu söz üzerine gözlerimi devirdim ve resepsiyona gidip babamın kayıt işlemlerini hallettim.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, sigorta kartını uzattım ve formları imzaladım. Bir gün bu konuyu araştırmam gerekecekti, çünkü babamın her şeyi hallettiği varsayımı muhtemelen doğru bir yaklaşım değildi.

Ama ben ne bilirdim ki? İşim sayesinde birkaç aydır sigortam vardı ve ek ödemeler ve ağ içindeki doktorlar hakkında hiçbir bilgim yoktu.

Tanrım, artık yetişkin gibi davranmam gerekiyordu.

Joey'nin babamla güldüğünü duydum ve biraz daha iyi hissettim — en azından yalnız değildim. Kardeşlerim başımın belası olsalar da, her randevuya geliyorlardı. Aptal şakalar ve spor sohbetleriyle babamın dikkatini dağıtırlar ve her şeyi olduğundan daha az ciddi hissettirirlerdi.

Ama durum ciddiydi.

Babamın akciğerleri berbat durumdaydı. Babam yıllarca

nefes darlığı yaşadığında elini sallayıp 80'lerde çok sigara içtiğini söyleyip geçiştirmesinin ardından pulmonologun koyduğu teşhis buydu. Son birkaç yıla kadar bununla başa çıkabilmişti, ama artık ek oksijen (ki bundan nefret ederdi) ve denediğimiz bir sürü ilaç devreye girmişti.

Ancak akciğer hasarı geri dönüşsüzdü ve bunun uzun vadede ne anlama geldiğini hiçbirimiz tam olarak bilmiyorduk.

Sanki hepimiz "ne kadar sürecek" sorusunu sormaya çok korkuyorduk

ne kadar süreceği sorusunu sormaya çok korkuyorduk.

Ama babamı göğüs tomografisi için odaya götürdükleri anda, birdenbire mercek altına alındım.

Ve konu babamın sağlığı değildi.

"Geçen gece Cunningham'la ne oldu?" diye sordu Matty, hepimiz bekleme salonunda otururken.

Ty, "Babam bana bunun tek seferlik bir şey olduğunu söyledi, ama aynı zamanda birdenbire sinir bozucu derecede neşeli görüldüğünü de söyledi ve internette Dale ile birlikte onunla kahve içtiğinizi gördüm. Peki, ne oldu?" dedi.

"Sinir bozucu derecede neşeli değilim," dedim ve babamın bunun *tek seferlik* bir şey olduğunu varsayması beni biraz kırdı.

"Nasıl geçti? Akşam yemeği randevusu," diye sordu Joey. "Fotoğrafları gördüm ve görünüşe göre düşmemiş ya da garsonları devirmemişsin, bu iyi bir şey."

"Güzeldi," dedim. "Gerçekten çok havalı biri."

Ty gözlerini kısarak baktı. "Bu ne anlama geliyor lan?"

"Yani ona bir daha çıkma teklif etmedi," dedi Matty.

"Evet, sordu," diye savunmacı bir tavırla karşılık verdim.

"Ama ben reddettim."

"Tabii ki reddettin," dedi Ty.

"Gerçekten reddettim, ahmak," dedim. "Ve bilmek istiyorsan, dün gece Wild maçına gittik."

"Az önce onu reddettiğini söyledin," dedi Ty.

"Randevuyu reddettim," dedim, neden mükemmel bir gecenin ardından bana tekrar çıkma teklif ettiği uzun versiyonu onlarla paylaşmak istemediğimi bilmeden. Bu, onların bilgisine açmak için fazla... *büyülü* geliyordu. Bunu biraz daha kendime saklamak istedim. "Maça arkadaş olarak gittik."

"Tamam, şimdi bu kısım mantıklı geliyor," dedi Matty başını sallayarak. "Onu da kulübe ekle."

"Siktir git," dedim el hareketiyle, çünkü kardeşlerim, ikisiyle birlikte bir kitap kulübüne üye *olduğumu* öğrendikten sonra, şimdiye kadar çıktığım herkesi "kitap kulübü üyeleri" olarak adlandırmamı çok komik bulmuşlardı.

Bu sözler — ve orta parmağım — hâlâ havada asılı dururken hemşire dışarı çıktı ve CT cihazlarında bir sorun olduğu için işlemin normalden biraz daha uzun sürdüğünü açıkladı.

"Ama Tony hikayeleriyle ekibi eğlendiriyor," dedi gülümseyerek. "Yani herkes mutlu."

"Söylediği hiçbir şey doğru değil," dedi Joey.

"İyi bir şeyse ve benimle ilgiliyse hariç," diye ekledi Matty.

"Şu anda her şey Duffy'nin futbolcu erkek arkadaş hakkında," dedi.

"Ne?" dedim, nefes nefese.

Birdenbire tüm gözler bana çevrildi.

"Senden bunu sakladığını ama gayri resmi olarak bir ilişkiniz olduğunu söylüyor," diye açıkladı.

"Hayır, değiliz," dedim, geveze babama inanamadan.

"Bunu söyleyeceğini söylemişti," dedi gülerek.

"Ama bu doğru değil," diye tekrarladım, ama o CT odasına geri dönerken bana hâlâ "*Tabii ki değil*" der gibi bir gülümseme atıyordu.

"Biraz sakın ol," dedi Joey, "ve babanın haklı olduğunu düşünmesine izin ver."

"Ünlü bir sporcunun erkek arkadaşım olduğunu mu söylemeliyim? Bunu yapamam," dedim.

"Neden olmasın?" diye sordu Ty. "Babamızın mutluluğu için ufak bir fedakarlık yapamaz mısın?"

"Siz kendi başınıza yaşarken ben çocukluk odamda yaşıyorum, beni yargılamayın," dedim. İnsanların bizi birlikte görmesi ve kendi varsayımlarını yapması bir şeydi, ama yalan söyleyip Connor Cunningham'ın *erkek arkadaşım* olduğunu söylemek tamamen başka bir şeydi.

Bir sonraki randevumuzun sözü olsa bile, o kesinlikle "hayat arkadaşım" statüsüne yakın bile değildi. Onun kız arkadaşı olduğum konusunda yalan söylediğimi öğrenirse, utançtan yerin dibine girerdim. Yani, ne *cüret*!

"Sadece, babama bunun herkesin bildiği bir şey olmadığını söylersen—Cunningham'ın gizli kalmasını istediği gibi—o mutlu olur ve kimse incinmez diye düşünüyorum."

"Sen hayal görüyorsun," dedim inanamadan. "Peki ne olacak... Ne zamana kadar onun sevgilisi olduğumu söyleyeceğim... sonsuza kadar mı? Nişanlıymışız gibi mi davranacağım?"

"Tamam, bu biraz çılgınca," dedi Ty.

"Teşekkürler."

"Ama mutlaka en kötü fikir de değil," diye ekledi. "Haftaya bir yıl dönümü var ve babamın akciğerleriyle ilgili kötü haberler almak üzereyiz. En azından bir iki hafta boyunca, tüm bu berbat durumdan dikkatini dağıtmak için rol yap."

Sanki gelecek haftanın yıldönümü olduğunu bilmiyormuşum gibi.

Her gün onu düşündüm, özledim ve o sabahın anılarını nefret ettim.

Bir yıl geçtiğini unutmak imkansızdı.

Kardeşıme cevap veremedim, cebimden FaceTime araması geldi ve telefonum çalmaya başladı.

O olamaz.

Kardeşlerim, telefonumu çıkardığım sırada bana bakıyorlardı ve vay canına—arayan Connor'dı.

"Vay canına, bu harika," dedi Joey sırtarak. "Cevap ver."

"İstemiyorum."

"Kaldır şunu, evlat," dedi Ty gülerek. "Cevap vermek istediğini biliyorsun."

Ayağa kalktım. "Sizler en kötüsünüz."

Bekleme odasının diğer tarafına yürüdüm ve telefonu açtım.

"Selam," dedi, bir insanın nefesini kesebilecek bir gülümsemeyle. Bu adam, seni gördüğüne o kadar mutlu görünüyordu ki, başım dönüyordu.

"Selam," dedim, havalı davranmaya çalışıyordum ama ona gülümsediğimin farkındaydım.

"Önce mesaj atmadan FaceTime'a bağlandığım için özür dilerim, ama biletleri almadan önce gözlerime bakmanı ve bu hafta sonu geleceğini teyit etmeni istedim."

Tanrım, o kadar sevimli ki.

"Selam Connor," diye bir ses duydum arkamdan ve hızla döndüğümde, üç kardeşim de *tam* oradaydı, sanki can sıkıcı bir fotoğraf bombacıları üçlüsü gibi.

"Çocuklar, gidin buradan," dişlerimin arasından söyledim.

"Connor," dedi Joey, o aptal kocaman elini uzatıp telefonu parmaklarımdan kaparak. "Ben Joe, Duffy'nin kardeşi. Onu dışarı çıkardığında tanışmıştık. Bir saniye konuşabilir miyiz?"

"HAYIR," dedim, telefona uzanırken, ama o boş elini yüzüme kapattı.

"Kes şunu," diye tısladım, Connor'ın kahkahalarını duyarken eline vurarak.

"Onları dinleme," diye bağırdım, üç aptal 'a doğru yürürken diğer taraf bekleme odası benimle

onları yakalamak için çabalarken.

Tüm çocukluğum bir anda gözümün önüne geldi.

"Şöyle ki, babamızın durumu iyi değil," dedi Joey. "Detaylara girmeyeceğim, ama şunu söyleyeyim, sağlığı kötüye gidiyor ve gelecek hafta annemizin ölüm yıldönümü."

"Vay canına," dedi Connor. "Tony çok... harika görünüyor. Yani.

Bu çok kötü, üzuldüm."

"Evet, az önce Duff'a biraz bencil davranmamayı ve adama biraz mutluluk vermesi gerektiğini söylüyorduk, ama o biraz pisliğin teki. Senin daha istekli olacağını umuyoruz."

"Sadece hayır de, Cunningham," dedim, telefonu kapmaya çalışırken Ty ve Matty tarafından kenara itildim. "Bu aptalca bir plan."

Onun yine güldüğünü ve "Konuşmaya devam et," dediğini duydum.

"Yaşlı adam bunun gayri resmi ve kayıt dışı olduğunu sanıyor, ama senin kızının erkek arkadaşı olduğuna kendini ikna etmiş."

Yüzüm, boynum, tüm vücudum... O utanç verici sözleri söylediklerinde her yerim utançtan kızardı.

"Öyle mi?" Connor'ın eğlenceli bir ses tonuyla söylediğini duydum. " onunla tanıştın— sonunda telefonumdan Connor'ı görebildim.

Kocaman sırtıyordu, bu da içimi rahatlattı. Aslında biraz gariplik ve dehşetin karışımını bekliyordum.

"Duff'a da tam bunu söylüyorduk işte; neden onun böyle düşünmesine izin verip, şu anda yaşadığı sağlık sorunlarından dikkatini başka yöne çekmesine yardımcı olmayalım ki? Babamıza bunun bir sır olduğunu söylersek – yani bu ilişkinin kamuoyuna sızmasını istemediğimizi – o zaman ne senden ne de Duff'tan *bir şey* istenmez. Tek yapman gereken, babamızın o hayali düşüncelerini sürdürmesine izin vermek."

"Sadece hayır de, Connor," dedim, yerin dibine girmek istercesine.

“Buraya gel, Duffy,” diye cevapladı ve kardeşlerim güldüğünde gözlerimi devirdim.

"Sanki denemiyormuşum gibi," dedim, onları kenara itip telefonumu geri aldım.

Ama sonunda telefonu elime aldığımda, Connor’ın bana attığı bakış, karnımda kelebeklerin çılgınca uçmasına neden oldu.

Çünkü odaklanmış görünüyordu.

Eğleniyor gibiydi.

Hevesli.

"Bir dakika yalnız kalabilir miyiz?" dedi, telefonun arkasından bana gülümserken gözleri gülünç derecede mavi görünüyordu.

"Tabii ki," diye cevapladım, kardeşlerime bir yüz ifadesi yapıp bekleme odasındaki sandalyelerin hemen ötesindeki lobi alanına doğru yürüdüm.

"Eğer bunu yapmak istemiyorsan, buna saygı duyarım ve kardeşlerine hayır derim," dedi. "Ama benim ne düşündüğümünden endişeleniyorsan, lütfen şunu bil ki gerçekten umurumda değil. Tony'yi severim ve bizim bir ilişkimiz olduğuna inanması onu bazı acı gerçeklerden uzaklaştırıyorsa, neden olmasın derim. Zaten ben aktif olarak seninle çıkmaya çalışıyorum ve sen de bu kamuoyunun seni affetmesi kampanyasına bir nevi katılıyorsun, bu da işe yarıyor, değil mi? Bizim, şey... olduğumuzdan *daha* ileri *bir aşamada* olduğumuzu iddia etmekte hiçbir sorunum yok."

“Cidden mi?” Bu fikir beni hâlâ şaşkına çevirmişti, bu yüzden Connor’ın ve "daha ileride" sözünün umut verici havası biraz akıl almaz gelmişti. "Ama..."

"Senin iyi bir adam olduğunu biliyordum," diye Joey sözümü kesti ve arkamı döndüğümde, evet—geri dönmüşlerdi. "Çok teşekkürler dostum."

"Gerçekten," diye ekledi Ty.

"Yani yalan söylememiş. Cidden ona çıkma teklif ettin ve o da seni reddetti mi?" dedi Matty, beni kırmayacak kadar şok olmuş bir ifadeyle.

"Kesinlikle," dedi kardeşim, başını sallayarak ve yarı gülümsemeyle. "Ama dün gece bana bir şans daha verene kadar ona bira içirdim."

"Buds işini görür," dedi Matty başını sallayarak. "Bu da bugün neden bu kadar neşeli olduğunu açıklıyor."

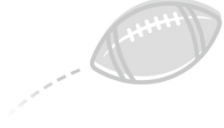
"Neşeli neşeli derken, daha fazla sinir bozucu olamaz mısın?" diye sordum, yine gözlerimi devirerek.

Ama Connor'ın telefonumun ekranından bana gülümseme şekli, gerçekten sinirlenmemi imkansız kılıyordu.

Birdenbire olumsuz duygulara yer kalmayacak kadar *neşeliydim*.

Zıplamak, ıslık çalmak, hatta belki de içimden mırıldanmak istedim.

Tanrı yardımcım olsun, diye düşündüm. *Connor Cunningham beni neşeli yapıyor.*

15

CONNOR

Ne harika bir hediye.

Dürüst olmak gerekirse, bu saçma planın bana düşmesi çok çılgınca bir şeydi.

Çünkü sonuçta söylediğim şeyin tam olarak arkasında duruyordum — bunu yapmak benim için gerçekten hiç zor değildi. Tony harika bir insan ve daha da harika bir baba gibi görünüyordu ve Distefano çocuklarının babalarına bizim hakkımızda ne inandırdıkları umurumda değildi.

Lanet olsun, sevgimden dolayı her gün dedeme yalan söylüyordum, ama bu tamamen başka bir şeydi.

Ancak birdenbire, Duffy'ye ne kadar harika bir erkek arkadaş olabileceğimi gösterme fırsatı yakaladım. Temelde, bu şekilde düşünmemin aptalca olduğunu biliyordum. Onu neredeyse hiç tanıımıyordum, bu yüzden bu... kur yapma sürecinde aşırıya kaçıyordum. Kendime "ilişkisi var" etiketi yapıştırmam kesinlikle *gerekmiyordu*, ama diğer yandan, gerçekten ilgilendiğin bir rol için seçmelere katılma şansı her gün eline geçmez.

Ve bu zorlu görevi başarmak için her şeyimi ortaya koymuştum.

Stadyuma giderken bir çiçekçiyi aradım. Çiçekler her zaman kesin bir başarıdır, değil mi?

Ama telefonu kapattığım anda (delice pahalı bir aranjman sipariş ettikten sonra), Duffy'nin pek çiçek seven bir kız olmayabileceğini fark ettim.

Aslında, "çiçek seven bir kız değil" havası çok güçlüydü.

Bu yüzden, bir park yerine girer girmez, arabadan inmek yerine, internette kişiye özel butik bira buketleri yapan bir yer buldum. Bu, onun hoşuna gidebilecek bir şey gibi göründü, bu yüzden bukete fıstık ve kurutulmuş et dokunmuş devasa bir Schell's aranjmanı sipariş ettim.

Daha iyi, diye düşündüm.

Sonra eğlenmek için bir sipariş daha verdim; bu seferki, Dale Earnhardt Junior için kedi nanesi ve oyuncaklarla dolu bir hediye kutusuydu. Aşırıya kaçmış ve biraz acınası bir durumdu, ama kayıtlara geçsin diye, bir saat içinde bu gelişmekte olan —her ne kadar sahte de olsa— ilişkiye zaten kendimi kaptırmış olduğumu göstermek istedim.

Ancak stadyuma girip toplantı odasında yerime oturduğumda, hepsini geride bıraktım. Çarşambalar, maç haftasının ilk resmi günü gibiydi; temel taktikler belirlenir, her iki taraf için de birinci ve ikinci haklar odak noktası olurdu.

Antrenmanlar, toplantılar, saha üzerinde taktik çalışması ve antrenmanlar; çarşambalar açık ara en uzun günlerimizdi ve yaşadığımız baskı dolu durumlar nedeniyle bana en önemli günler gibi geliyordu.

Önemli maçları kazanmaya başlayacaksak, bu işi halletmemiz gerekiyordu.

Ve Tanrım, önemli maçları kazanmaya başlamamız gerekiyor.

Çünkü sadece Minnesota'da kalmak istemiyordum, aynı zamanda o dönemde kadromuzdaki oyuncularını da seviyordum. Josh harika bir oyun kurucu ve genel olarak takımın lideriydi; ikimiz sahada birbirimizle çok iyi *uyum sağlıyorduk*; sanki her zaman aynı frekansta gibiydik.

Bana hayalperest deyin, ama bir şekilde sağlam bir sezon geirebilirsek, belki de yönetim "acil satış" yeniden yapılanmasını erteleyebilir diye ummaktan kendimi alamıyordum.

Daha garip şeyler de olmuştu, değil mi?

Arabama geri dönüp telefonumu kontrol ettiğimde saat altı geçmişti ve bitkin ve yorgun olduğum halde Duffy'den gelen bir sürü mesajın beni bekliyor olması, hoşuma gitmeyen bir şey değildi.

Duffy: ekler için teşekkürler ama bunu yapmak zorunda değildin! Babam için uydurduğum bu yalan, senden hiçbir çaba veya masraf gerektirmiyor, Connor.

Duffy: BU BİRA BUKETİ, VAY ANASINI! Sahte erkek arkadaşıma aşık olmamı sağlayacak bir yol varsa, işte bu olmalı lol! ! Ve karta yazdığın şiir? şiir hakkında konuşmamız lazım ve belki de bir daha asla şiir yazmamalısn.

Arabamın sessiz karanlığında kendimi yüksek sesle gülerken duydum.

Duffy: Seni ve Dale'e verdiğin bu hediye yi siktir et. Artık benimle evlenmek zorundasın çünkü babam resmen sana aşık oldu. ÇOK UZAKLARA GİTTİN, CUNNINGHAM. ÇOK AMA ÇOK UZAKLARA.

Duffy: Ayrıca bu, The Cattastical Giftery için nasıl işleyen bir iş modeli olabilir (ayrıca onları nasıl buldun)? Bu yer, kedi esrarlı sepetler teslim ederek geçimini sağlayacak kadar trafik alıyor mu? Sen zaten sadık bir müşteri misin?? Daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

Arabamı çalıştırdım, sonra mesaj attım: Mesajlarını şimdi görüyorum.
. Günün nasıl geçti, canım?

Hemen cevap beklemiyordum ama bir cevap aldım.

Duffy: Tahmin edilemeyen erkek arkadaşımdan pek çok beklenmedik hediye. Gndm iyiydi.

Mesaj attım: Tony bizim numaramıza mı kandı?

Duffy: Evet, yuttu ve kesinlikle çılgına döndü.  arkadaşını aradı, onlara sır saklamaları için yemin ettirdi, sonra sanki O'na teslim edilmiş gibi eklerin ve biraların fotoğraflarını mesaj attı.

Tony'nin heyecanını gözümde canlandırırdım ve ne kadar harika bir erkek arkadaş olduğumu gösterip onu çılgına çevirmek için aklıma başka bir fikir geldi. Duffy'ye mesajımı gönderir göndermez, bir telefon etmem gerekiyordu.

Ben: Bu arada, randevusunun geri kalanı nasıl geçti?

Duffy: Beklediğimiz gibi geçti. Ne kadar nefret etse de, sonsuza kadar oksijen tedavisi göreceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda.

Kafasına takılmak istemedim ama mesaj attım: KOAH mı? Büyükanнем de bundan muzdaripti.

Duffy: Benzer bir şey. Zor olan, akciğerlerindeki hasarın onarılamayacağını bilmek, bu yüzden sadece onun için en iyi yaşam kalitesini sağlayacak yolları bulmaya çalışmak.

Prognozun ne olduğunu merak ettim. Ne kadar ömrü kaldığına dair bir fikirleri var mıydı? Büyükanнем için böyle bir şey yoktu, sadece durumunun kötüye gideceğini biliyorduk.

Ensemdeki gerginliği gidermek için enseme ovuşturdım ve bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. Büyükanنemi düşünmek, büyükbabamı da aklıma getirdi ve bu kadar yorgunken onun durumuyla ilgili tüm suçluluk ve stresi kaldıramazdım.

Duffy: Antrenman nasıldı?

Konunun değişmesine minnettar oldum.

Mesaj attım: Aklımı karıştırdın ve şimdi pasları düşürmekten çok korkuyorum çünkü

kız arkadaşım bana nutuk atabilir.

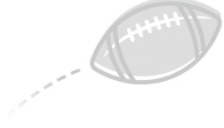
Duffy: Düşüreceksin çünkü ellerin 24,4 cm. Hiçbir şeyi düşürmemelisin.

Ben: Bilgin olsun, ellerim topu yakalayacak kadar büyük diye pasın her zaman mükemmel olacağı anlamına gelmez.

Duffy: Sızlanan ne diyor?

Ben: Kötü adamsın.

Duffy: Tam da bir mızızlananın söyleyeceği şey.

16

DUFFY

Bu iş giderek saçmalamaya başlamıştı.

"Yine mi çiçek? Bu adam," dedi babam, ön kapıyı kapatırken sırtarak. "Başı dertte."

"Oh, değil," dedim, elinden muhteşem aranjmanı alırken. "Zaten ben çiçek seven biri değilim, bu yüzden israf olur."

Bana göre çiçekler aptalca bir para israfıydı. Zaten solmuş ve giderek daha da solmaya devam eden çiçeklerin fiyatına yeni bir gömlek ya da birkaç kitap alabilirdim. Bununla birlikte, Connor'ın gönderip durduğu çiçekler—tek devasa büyük dün, bu insan boyunda bir aranjman — muhteşemdi. Bunlar, tanıdıklarımın marketten aldıkları tipik karanfil ve gül kombinasyonları değildi. Hayır, bunlar, adlarını bile bilmediğim çok renkli zambaklar ve çiçeklerden oluşan büyük aranjmanlardı ve Bütün evi muhteşem bir kokuya bürüdü.

Eğer bu Connor'ın benim erkek arkadaşımış gibi davranmasıysa, gerçekte nasıl biri olduğunu hayal bile edemiyordum.

Aslında bu durum, bunun nasıl bir şey olabileceği düşüncesiyle beni tamamen sardı.

O kadar ki, dün gece Ellie'nin bana gönderdiği o aptal makaleyi açtım.

"Arkadaşlık Bölgesinden Nasıl Kaçınılır."

Bu makale absürt, aptalca bir tıklama tuzağıydı ve gerçek bir psikoloji sitesinde yayınlandığına inanamıyordum.

Yani, maddelerden biri gerçekten de "Çekici Olun"du.

Vay canına, bu gerçekten çok bilimsel.

Onların mantığı şuydu: Eğer görünüşüne özen göstermezsen, karşı taraf seni sadece bir arkadaş olarak gördüğü için romantik bir seçenek olarak görmeyebilir.

Bu çok kötüydü, çünkü bana göre mükemmel bir ilişki, makyaj ve saç şekillendirme gibi şeyleri tamamen unutabilmen anlamına geliyordu.

Ama sanırım flört hayatımın aynasına baktığımda, her şey makyajsız yüz ve kapüşonluydu.

Vay canına, gerçekten benim hatam mıydı? *Hayır.* Eski kafalı bir derginin beni kandırıp bunun benim hatam olduğunu düşünmeme izin vermeyecektim.

Bir başka madde ise "Onları bunun için çaba sarf ettirin" idi.

Hikayeye göre, fazla nazik olmak, arkadaşlık bölgesine düşmenin garantili bir yoluydu. Verilen tavsiyenin "utangaç" ve "anlaşılmaz" olmak olması bana saçma geldi — yani, biz bundan daha ilerici değil miydik? İletişim, bir oyun oynamaktan daha seksi değil miydi?

Ama aynı zamanda, kazanma oranım sıfırdı, yani ben ne bilirdim ki?

"Annen bunları çok severdi," dedi babam, beni çiçeklere geri döndürerek.

"Evet, severdi," dedim, içime hüznün dolarken. Annem marketten alınan en basit karanfilleri bile çok severdi.

Connor'ın çiçek göndermesi yeterli olurdu. Babam bunu çok beğenmişti. Ama *sonra... sonra*. Tam işe gitmek üzereyken, başka bir mesaj gönderdi.

Connor: Son dakika olduğunu biliyorum, ama sen ve baban bu akşam maçı locadan izlemek ister misiniz? Bu, sahte erkek arkadaşın yapacağı mükemmel bir şey gibi görünüyor, değil mi?

Ne?! Coyotes'un bu akşam, Perşembe gecesi bir iç saha maçı vardı ve sezonluk biletlerimiz olmasına rağmen, hafta içi bir gecede o trafiğe katlanmak istemediğimiz için babamı evde kalmaya ikna etmiştim.

Ama maçı lüks bir locadan izlemek mi?
Bu, yaşlı bir adamın hayali gibiydi.

Ben: Ciddi misin sen?

Connor: Evet

Ben: Babam çılgına döner. Ama bu sahte erkek arkadaş için fazla büyük bir teklif gibi görünüyor. Bunu yapmak zorunda değilsin.

Connor: Kız kardeşim gelecekti ama şimdi gelemiyor, yani yer zaten ayrılmış durumda. Bana bir iyilik yapmış olursun, birinin kullanması lazım. Kardeşlerin de gelebilir.

"Aman Tanrım," dedim yüksek sesle, çünkü bu gerçekten çok fazlaydı.

Coyotes'un sıkı bir hayranı olarak, bir oyuncunun locasından maçı izleme fikri kesinlikle gerçek dışıydı.

Buna bir de beni davet edenin... her neyse o... olması eklenince, bu durum muazzam bir şekilde efsanevi hale geldi.

"Ne oldu?" dedi babam, banyodan koşarak çıkarken. Sanki cinayet işlenmiş gibi çılgınlık atmışım gibi endişeyle bana baktı.
"Ne oldu?"

"Bir saniye," dedim babama, sonra bir mesaj daha attım.

Ben: Babama söylemek üzereyim, yani o tamamen çıldırmadan önce teklifini geri çekmek için son şansın bu.

Connor: SÖYLE ONA. Ve erkek arkadaşının müthiş bir adam olduğunu hatırlat.

"Ne var, Duff?" diye bağırdı babam. "Tanrı aşkına, işe gitmem lazım."

"Connor, bu akşam maçı bir locadan izlemek isteyip istemediğimizi soruyor," dedim, sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi.

Babamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve tam anlamıyla olduğu yerde donakaldı.

Adam donakaldı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, evlat?" dedi, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Sakın benimle dalga geçmeye kalkma, seni küçük pislik."

"Dalga geçmiyorum!" diye gülerek, yüzünde anında kocaman bir gülümseme belirlediği için kıkırdadım. "Çocuklar da gelebilirmiş."

"Johnny ve Machado ne olacak?" diye sordu, arkadaşlarını kastederek. "Onlar da orada gol atabilir mi?"

Sormadan bu konuyu kapatmayacağını bildiğim için iç geçirdim.

Mesaj attım: Orada birkaç koltuk daha yer var mı? Yoksa sorun değil, ama babam

üç arkadaşını davet etmek istiyor.

Bu bir yalandı; iki arkadaşı vardı, ama ben Ellie'ye sormak istiyordum.

Ama suçu babama atmak daha eğlenceliydi.

Connor: Evet, sorun değil. Yani baban, kardeşlerin ve üç kişi daha mı?

Ben: Evet

Connor: Hepsinin isimlerini bana mesajla gönder, listeye ekleyeyim.

Onun bu kadar cömert olduğuna inanamıyordum.

Babam ve ben, telefonlarımızı kulağımıza dayamış halde işe doğru yola çıktık; ikimiz de Perşembe gecesi için aniden ortaya çıkan planlar yüzünden panikle miştik.

Babam Machado ile telefonda konuşuyordu — “*Harika, değil mi? Cunningham’ın süitinde olacağız*” — ben de Ellie’ye benimle gelmesi için yalvarıyordum.

"Futbolu sevmediğini biliyorum, ama bu gece benimle gelmek zorundasın," dedim arabama binip motoru çalıştırırken. "Televizyona çıkabilirsin."

O hemen kabul etti ve öğle yemeğini iptal edip Macy's'e koşarak giyecek bir şeyler bulmamı sağladı. Kendine bir saniyede harika bir kombin buldu — deri şort ve botlarla muhteşem duran kırmızı bir kazak — ama ben biraz zorlandım.

Çünkü onun güzel bulduğu her şey bana çok... *gösterişli* geliyordu.

Ben sadece kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolon giymek istiyordum. Tanrı aşkına, bu bir futbol maçıydı.

“Lanet olsun, Duff,” dedi, kot pantolon ve askılı bluzla stiletto giyme önerisini reddettikten sonra. “Arkadaşlık bölgesi makalesini okumadın mı? Onun çıkmak isteyeceği biri gibi *görünmelisin*. Seni gördüğünde, kalbini *kazanmak* için bir istek duymalı. Kot pantolon ve tişörtle gidersen, rahatlık, samimiyet ve istikrarı simgelerisin. Ama *seksi*, bir meydan okuma gibi görünürsen, daha çok ilgisini çeker ve senin de ondan hoşlandığını düşünür.”

Söylediği her kelimedenden nefret etsem de, söylediklerinde mantık olduğu için içimden bir inilti çıktı. “Bu aptalca, yanılmıyor olabilirsin ama o kadar kısa bir tişörtle o kadar yüksek topuklu ayakkabı giyemem. Elbette bir uzlaşma yolu bulabiliriz, değil mi? Beni battaniyenin altına saklanmak istemeyeceğim kadar seksi olmayan bir şey bulabiliriz, değil mi...?”

“Evet, hadi o sözde yakışıklıyı bulalım,” dedi, başını sallayarak kolumu tuttu. “Bu arada, o aptal kardeşlerin bu gece orada olmayacak, değil mi?”

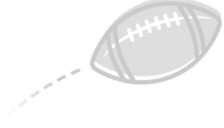
Ellie onlarla her zaman bir aşk-nefret ilişkisi içindeydi; birbirlerini acımasızca alay ettikleri ama aslında ciddi olmadıkları türden bir arkadaşlık.

"Sanki kaçıracaklarmış gibi, hadi ama," dedim.

"Matty kıyafetim hakkında tek kelime bile ederse boğazına yumruk atarım."

Diğerlerinden daha çok Matty ile tartıştırdı, çünkü Matty her zaman onu sinirlendirmekten zevk alıyor gibiydi. İlkokuldayken bile onu kızdırmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

"Sadece kamera önünde yapma," dedim, o bana siyah deri bir pantolon uzattığında. "Futbol taraftarları saldırı konusunda çok hassastır."

17

Connor

Duffy: Hâlâ süitteyiz.

Mesajı okurken güldüm, çünkü elbette oradaydılar.

Maç çoktan bitmişti, basınla konuşmuştuk, ama Distefanos'lar bir şekilde hala süitte parti yapıyorlardı.

Mesaj attım: Seni dışarı atmadıklarına inanamıyorum.

Duffy: Babam güvenlik görevlilerini tanıyor.

Bu da mantıklıydı.

Enseni ovuşturarak o anda en doğru hamleyi bulmaya çalıştım. Yorgundum ve eve gitmek istiyordum, ama Duffy'nin yakın çevresini tanımak bana altın bir fırsat gibi geldi.

Mesaj attım: Yoldayım.

Oraya vardığımda, ilk başta onu görmedim bile.

Tony'yi ve birkaç yaşlı adamı, ellerinde tabaklarla atıştırmalık masasının etrafında durmuş, hayatlarının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi gülüşürken gördüm. Duffy'nin iki kardeşini barmenin yanında gördüm, dördüncü çeyrekte alkol servisini kesmeleri gerektiğini bilmeme rağmen

Duffy'nin kardeşlerinden birinin yanında, kızgın görünümlü bir sarışın gördüm ve tam "O nerede?" diye düşünürken, Duffy diğer kapıdan içeri girdi.

Duffy'nin kardeşlerinden birinin yanında duran, sinirli görünen bir sarışın gördüm ve tam "*O nerede?*" diye düşünürken, Duffy diğer kapıdan içeri girdi.

Vay *canına*.

Siyah deri pantolon ve çok yumuşak ve vücuda yapışan beyaz bir kazak giymişti, ama nefesimi kesen şey kırmızı rujuydu.

"Oh, selam. Güzel maçı," dedi hafif bir gülümsemeye, beni gördüğüne şaşırmış gibi görünüyordu.

"Teşekkürler," dedim, boğazımı temizleyerek. "Kazakını beğendim."

"Ben de seninkini beğendim," dedi, gömleğini işaret ederek.

"Connor," diye bağırdı Tony ve arkamı döndüğümde onu ve arkadaşlarının buraya doğru geldiğini gördüm. "O hileli oyun kimin fikriydi? Senin mi?"

"Oh, Tanrım," dedi Duffy sessizce. "İşte geliyorlar. Kaçış yok."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama hepsi koçun fikriydi," dedim, Duffy'den gözlerimi ayırmadan, çünkü o dudaklara hayran kalmıştım. "O bu tür şeyleri sever."

"Sence..."

"Dur biraz Tony, üzgünüm," diye sözünü kestim ve Duffy'ye bir adım daha yaklaştım, "ama henüz kızına düzgün bir şekilde merhaba demedim."

Yaşlı adamlar kıkırdadı, Duffy ise gözlerini kısarak başını eğdi ve beni anlamaya çalıştı.

"Düzgün bir şekilde mi?" diye tekrarladı.

"Hadi ama tatlım," dedim, gözlerini daha da kısarken gülümsememi engelleyemedim. "Ne istediğimi biliyorsun."

Gözlerini bana o kadar sıkı kırmışken görebiliyor olması bile şaşırtıcıydı.

Siktir, onunla dalga geçmeyi seviyorum.

"Sana bunların bir şey olduğunu söylemiştim," diye mırıldandı Tony arkadaşlarından birine. "Ben demiştim."

Onu yakından izlemiyor olsaydım, onun sözleri üzerine dudaklarının seğirmesini fark edemezdim. Sahte flört numarasının babası üzerinde işe yaramasına seviniyordu ve onun mutlu olması *beni* de mutlu ediyordu.

"Hadi ama, bana bir öpücük ver," dedim, ama sözlerim gülüşümün arasında kayboldu. Gözlerini devirdi ve başını salladı.

"Bir kutu gazozu çalkalayıp yüzüne açmalıyım," diye cevapladı sırtıtarak. "İşte hak ettiğin öpücük bu." "Tanrı aşkına, erkek arkadaşını öp de onunla şu lanet olası maçı konuşabilelim," dedi yaşlı adamlardan biri . "Dudaklarını büz ve bitir şunu, Duff."

Öpüşmek istemiyordum — ilk öpücüğümüzün baş başa olmasını istediğimi söylerken ciddiydim.

Sadece o "şeker" saçmalığıyla ona sataşıyordum. Neyse ki, Duffy hemen anladı.

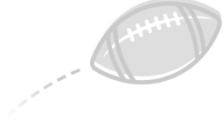
"Peki," dedi, elini uzatıp gömleğimi kavrayarak beni kendine çekti. "Biraz şeker al."

Parmak uçlarına yükselerek kasıtlı olarak sinir bozucu davranıyordu, ama o kiraz kırmızısı dudaklar yanağıma değdiği ve parmak uçlarının göğsümde kasıldığını hissettiğim anda, sanki elektrik çarpmış gibi oldum. Kısa bir öpücüktü, ama vanilya kokusu burnumu doldurup oksijenim haline geldiğinde, sanki içimden bir akım geçiyormuş gibi hissettim.

"İşte," dedi, geri adım atıp gömleğimi bıraktı. "Şimdi lütfen Bay Machado sinirlenmeden önce onunla maçı konuş."

Bana attığı bakış, o kendini beğenmiş sırıtış, içimde uyandırdığı heyecanı dindirmek için hiçbir işe yaramadı.

Ne kadın ama.

18

DUFFY

Ertesi gece, işten eve dönerken Connor'dan "Akşam yemeği için bir şey pişirme" diye bir mesaj aldım.

Ben: Bu ne demek?

Perşembe Gecesi Futbolu'nun etkisinden hâlâ kurtulamamıştım, bu yüzden daha fazla sürpriz fikri beni biraz bunaltıyordu.

Maç muhteşem geçmişti, harika bir futbol sergilemişti, ama maçtan sonra Connor'ın locaya gelmesi en güzel kısmı olmuştu. Babamı dünyadaki en mutlu adam yapmıştı – gerçekten – ve bunun için minnettardım, ama aklımdan bir türlü çıkmayan şey, bana karşı sergilediği o küçük şakacı tavırdı.

Kızına henüz düzgün bir şekilde merhaba demedim.

Tanrım, adam sahte olsa bile insanı mest ediyordu.

Bana bir öpücük ver.

O tam bir pislikti ve bunu düşünmeden kıkırdamadan ve lanet ayaklarımla tekmelemeden duramıyordum.

Connor: Erkek arkadaşın düşünceli bir adam. Kardeşlerin akşam yemeği için eve gelecek mi, yoksa sadece sen ve baban mı olacaksınız?

Ben: Sadece ben ve babam.

Connor: Harika. İyi geceler.

Ben: Sen ne yapacaksın?

Connor: Sadece çeneni kapat ve keyfini çıkar.

Arabayı garaj yoluna çektiğim anda, DoorDash teslimatçısı verandamızda durmuş, en sevdiğimiz İtalyan restoranı Carson's'tan tam bir yemek seti bırakıyordu.

Arabamdan inerken babam kaşlarını çatarak "Bunu sen mi sipariş ettin, Duff?" diye sordu. "Yemeğe harcanacak çok para."

"Bu ben değilim," dedim gülerek, çünkü elinde tuttuğu çanta kocaman bir çantaydı. "Sanırım bunu Connor gönderdi."

"Ne?"

"Akşam yemeği yapamayacağına dair bir mesaj attı," dedim ve onu takip ederek evin içine girdim.

Ve tabii ki, ne zaman onları onu paket paket servis kaplarını aldığımızda, üstünde bir not vardı.

Duff—

Bu akşam yemek yapma.

—C

"Tamam, ben bu adamın büyük hayranıyım," dedi babam. "Carson's'tan akşam yemeği gönderen herkes iyi bir çocuktur."

"Zaten onun büyük hayranıydın, beni rahat bırak," dedim, elimdeki notu incelerken başımı sallayarak.

Onun notlarının büyük hayranıyım.

Geçen gün, bira sepetiyle birlikte saçma sapan küçük bir not göndermişti.

Distefano,

Bu altın rengi şerbetçiotu, senin dolgun ve coşkulu güzelliğinin yanında sönük kalır. Seninle sarhoş olmak istiyorum.

Sevgilin,
Connor

Not: Şiirlerin kafiyeli olması gerekmediğini duydum; bu iyi oldu, çünkü “full-bodied” ya da “effervescent” kelimeleriyle kafiyeli hiçbir kelime yok. Ayrıca, sanırım iki cümle şiir sayılmaz herhalde. Üniversitede aldığım bir Shakespeare dersinden “ARISE FAIR SUN AND KILL THE ENVIOUS MOON” dizesini hatırlıyorum — bunu alıntılarla bir şey ifade eder mi?

P. P. S. Ama ne demek istediğimi anladın, değil mi?
Seni bu biradan daha çok seviyorum. ;)

“O iyi bir çocuk,” dedi babam, yemeğe saldırırken gülümsüyordu.

"Fena değil," dedim, bruschetta'nın bulunduğu kutuyu açarken kendimi biraz halsiz hissederek.

Bu sahte, bu sahte, bu sahte. Bunu biliyordum, ama kendime hatırlatmak istedim, çünkü bir kız bu muameleye alışabilirdi. Bu muhtemelen yeni bir ilişkide (sahte olmayan) normal bir romantik davranıştı (NFL oyuncusu ölçeğinde), ama ben genellikle programın hediye verme kısmı başlamadan önce bir arkadaşla indirgenmişim.

Ve inanamıyordum, ama babamla birlikte lezzetli İtalyan yemeklerini tıkınırken, kardeşlerimin haklı olduğunu fark ettim. Connor'ın durumuna babamın aniden eğlenmesi, oksijenle ilgili şikayetlerini durdurdu. "Lanet olası burun ipi" ve bunun hayatındaki normal her şeyi nasıl mahvedeceği hakkında homurdanmak yerine,

yeni "erkek arkadaşım"dan ve onu çevreleyen tüm o muhteşem şeylerden bahsediyordu.

Onu rahatlamış ve eski haline dönmüş gibi görmek güzeldi. Rahatlatıcıydı. Yatağıma girdiğimde aslında yalanımdan dolayı kendimi iyi hissettim, çünkü babam biraz neşeye layıktı.

—

Ama ertesi gün berbat geçti, elbette.

Çünkü gözlerimi açtığım andan itibaren, bir yıl öncesini düşünmeden edemedim.

O hala bizimleydi.

Geçen yıl bugün, öğle arasında onunla telefonda konuşmuştum ve bana denemek istediği yeni saç renginden bahsetmişti. Geçen yıl bu gece, izlediği *Real Housewives* dizisinin bölümünden bahseden bir mesaj atmıştı.

Bir yıl önce, onun sesini bir daha asla duyamayacağımı bilmiyordum.

Birdenbire tüm bu düşüncelerle uyandım ve mutfığa girdiğimde babamın da aynı şeyleri düşündüğünü fark ettim. Elbette bunu asla dile getirmezdi, ama mutfığa girdiğim andan işe gitmek için çıktığım ana kadar tek kelime etmedi (ikimiz de cumartesi günü birkaç saat fazla mesaiye gidiyorduk). Hava durumundan bahsetmedi, futboldan bahsetmedi, yaptığım yumurtaların ne kadar akışkan olduğundan bahsetmedi; zihni benden çok uzaktaydı.

Bu da o gece onu yalnız bırakamayacağımı fark etmemi sağladı.

Onun ölüm yıldönümü yarın olmasına rağmen, bugünün onun hayatının son gününün yıldönümü olduğunu tamamen gözden kaçırmıştım.

Connor'a mesaj attım, iptal etmekten dolayı hayal kırıklığına uğramıştım çünkü nedense o "resmi" ikinci randevuyu ayarlamak, arkadaşlık sınırını aşmak için zorunlu gibi geliyordu. Ellie bunu *temel* bir *hedef* olarak nitelendirmiş ve randevunun bir an önce gerçekleşmesi için cinayet hariç her şeyi yapmam gerektiğini ısrarla söylemişti.

Lütfen kızma ama bu geceki randevuyu iptal etmek zorundayım; sanırım babamın bana ihtiyacı olacak. Yarın annemin vefatının birinci yıldönümü.

Connor: İyi misin?

Tanrım.

İyi miydim? İyi *miydim*?

Bu soruda, bana sorması, nasıl hissettiğimi kontrol etmesi, bir şey beni ağlamak istememe neden oldu. O basit sorunun durduramayacağım bir ağlama krizine yol açmasını istemediğim için kendimi toparlamaya çalışarak hızlıca gözlerimi kırptım.

Ama aynı zamanda, sanki çok uzun zamandır kimse bana bunu sormamış gibi hissettim. Kaos ve hüznü dolu bir yıl geçmişti, ama tüm bu süreç boyunca, o soruyu herkese soran hep benmişim gibi gelmişti.

Ben: Evet, ama bu gece yalnız kalmasını istemiyorum.

Connor: İyi dedin. Bu arada, sen gerçekten çok iyi bir evlatsın.

Ben: Tanrı aşkına, nazik olma. Duygularımı kontrol altında tutmamı zorlaştırıyorsun.

Connor: Pislik mi olmalıyım?

Ben: Evet, lütfen.

Connor: Tamam, o zaman sen berbat birisin ve benimle çıkamayacağına sevindim çünkü seni bir daha görmek zorunda kalsaydım yüzüme çatal saplamak zorunda kalacaktım.

Onu nasıl bu kadar çok sevdim?

Mesaj attım: Abarttın, artık yalan söylediğini biliyorum. Belli ki beni tekrar görmek için can atıyorsun.

Connor: Belki.

İç geçirdim ve keşke bütün gün onunla konuşabilseydim diye düşündüm. Mesaj attım: Şimdi işe gitmem gerek, ama anlayışın için teşekkürler.

"Lütfen, lütfen, lütfen, bir dahaki sefere!" diye eklemek istedim ama kendimi tuttum.

Çaresiz görünmek istemedim, özellikle de "utangaç" ve "ulaşılmaz" olmak için çabaladığım sıfatlar bu iken.

Connor: Tabii ki. Ben harika bir erkeğim.

Ben: Belki de öylesindir.

"Çıkıyorum," dedim ceketimi giyerken. Babam *Good Morning America*'yı izliyordu — işe gitmeden önce her sabah izlerdi — ama aslında izlemediğini biliyordum. "Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yok. Dikkatli sür, evlat."

Ona sarılmak, onu kendinden çıkarmak için bir şeyler söylemek istedim, ama annemden bahsetmenin onu ağlatacağından emindim ve benim ağlamamın ona yardımcı olmayacağını biliyordum. Bunun yerine işe gittim ve babam birkaç saat sonra arayana kadar kendimi hesap tablolarına verdim.

"Alo?"

"Hey, bu gece gidiyor musun?" diye sordu.

"Nereye gidiyorum?"

"Connor'ın partisine. Kardeşlerin hepsi gideceklerini söylediler ve karanlık çöktükten sonra araba kullanamadığım için içlerinden biri beni götürebilirse, ben de gideyim diye düşünüyorum. Ama Connor senin de gidecek misin yoksa sadece erkekler arası bir parti mi olacak, bundan bahsetmedi."

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım," dedim, gerçekten kafam karışmıştı.

"Cunningham aradı, görünüşe göre o eski İkinci Dünya Savaşı *COD* oyununun beta sürümüne sahipmiş ve sen ona eskiden oynadığımızı söylediğin için, erişim hakkı yarın sona ereceği için bizi bu gece davet etti."

"Dur. Ne?"

Eski bir oyunun *beta* sürümü mü?

"Evet, bilmiyorum, ayrıntıları tam olarak anlamadım ama sanırım elinde kodu olan özel bir sürüm falan."

"Şunu bir netleştirelim." Connor'la tanıştığımdan beri bininci kez, tamamen kafam karışmıştı. "Sen, Matty, Ty ve Joey, Connor'ın evine gidiyorsunuz. Bu akşam. *COD* oynamak için."

"Evet, neyi anlamadın Duff?" Babamın sesi biraz eğlenmiş gibiydi.

"Bilmiyorum," dedim, çünkü gerçekten bilmiyordum.

"Şunu dinle: Takım arkadaşlarından gelip gelmeyeceklerini sordum, o da boş olup olmadıklarını bir bakacağını söyledi."

Ne oluyor be?

"Evet, sanırım davet edilmedim," dedim, durumu anlamaya çalışarak. Connor'ın bu akşam babamın dikkatini başka yöne çekmek için çok hoş bir şey yaptığı hissine kapıldım, ama bunu doğru anlayamıyordum; çünkü bir grup neredeyse yabancıyı evine davet edip video oyunu oynatarak onların üzülmemesini sağlamak, onun için fazla özverili bir davranıştı.

İnsanlar... o kadar da iyi değildi.

"Yani bizi davet etti, seni değil... Bu çok komik," dedi, beni davet etmemesine inanılmaz derecede mutlu gibi görünüyordu.

"Evet," dedim, hâlâ olan bitenin şokunu atlatamamıştım. "Çok komik."

"Evde tek başına kalabilir misin? Ben..."

"İşine dön, ihtiyar; ben idare ederim," diye alay ettim, onu rahatlatmak için.

"Gideceğim, seni küçük ukala," diye cevapladı ve sesinin bu kadar neşeli olması kalbimi mutlu etti.

Şok içinde telefonu kapattım ve ne yapacağımı bilemedim. Bir yanım Connor'ı aramak istiyordu, ama diğer yanım her şeyi açığa çıkarmak istemiyordu.

Çünkü bana önce sormalıydı diye düşünüyordum. Eğer normal bir erkek olsaydı, tek bir randevu ve bir hokey maçından sonra ailemle planlar yapması tuhaf olurdu, özellikle de beni hiç dahil etmemişken. Hele de o kadar önemli bir gün için.

Ama aynı zamanda o normal bir erkek değildi.

Ayrıca—artık babamın önünde rol yapma meselesi de eklenmişken ve geçen gece süitte hepimizi eğlendirmek için o kadar zahmete girmişken, durumumuz hiç de normal değildi.

Ve babamın buna ihtiyacı vardı, lanet olsun.

Bu yüzden hiçbir şey yapmadım. Olayı olduğu gibi bırakıp ne olacağını görmeye karar verdim.

Ama olan tek şey, Connor'ın öğle yemeği sırasında bana mesaj atmasıydı.

Mesajını aldığımda, kalan peynirli quesadillanın yarısını yemiştim.

Connor: Distefano. Bugün idare edebiliyor musun? Bir şeye ihtiyacın var mı?

Tortillayı masaya bıraktım, gülmek mi ağlamak mı istediğimi bilemiyordum. Onun bu sıradan düşünceli davranışı beni nasıl bu kadar zayıf hissettirmişti?

Sanırım birinin beni kontrol etmesi gerçekten çok hoştu.

Yani, Ellie bana öğle yemeği ve tatlı bir şeyler getirmişti çünkü o en iyisiydi, ama bu ondan gelince farklıydı.

Mesajla cevap verdim: İyiyim ama teşekkürler. Cidden.

Connor: Fikrini değiştirirsen haber ver. Ayrıca, bazen konuşmadan önce düşünemediğim için babanı video oyunu oynamaya davet ettim, ama bu seni rahatsız ediyorsa iptal edebilirim.

Bu adam, yemin ederim. Video oyunu davetinin tam olarak ne anlama geldiğini hâlâ anlamamıştım, ama ne olursa olsun şaşırtıcı bir şekilde sorunum yoktu.

Mesaj attım: Tony'yi istiyorsan, o senin.

Connor: Harika.

Ve günün sonunda işten eve geldiğimde, ev boştu.

Joey'e mesaj attım. Babamla mı birliktesin?

Joey: Evet, Cunningham's'tayız. Ne istiyorsun?

Ben: Hiçbir şey, sadece babamın iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim.

Joey: Evet, hayatının en güzel anlarını yaşıyor. Josh Reed ve Justin Teeders uğradılar, babam da onlarla bira almaya gitti.

Coyotes'un oyun kurucusu Josh Reed ve Hall of Fame'e girmiş olan tight end Justin Teeders, babamla birlikte bira almaya gitmişlerdi.

Onun için berbat olması gereken bir gecede.

Ne oluyor lan?

Connor *bu kadar* nazik olamazdı, değil mi? Bu kadar cömert davranması mantıklı gelmiyordu, ama bunun nasıl olduğunu açıklayacak başka bir seçenek bulamıyordum.

Onun için. O anda bana ilgi duyuyor gibi görünüyordu — buna hâlâ inanamıyordum ve muhtemelen hep öyle kalacaktım — ama normal bir düzeyde.

"O kadar dengesiz ve sapıkçayım ki ailenin içine kadar gireceğim" gibi bir hava yoktu, bu yüzden ne düşüneceğimi bilemedim.

Odama gidip rahat kıyafetler giydim, ne yapacağımı tam olarak bilemiyordum. Zamanımı ya ders çalışarak —ki bugün beynim şu anda kalamadığı için bunun bir anlamı yoktu— ya da babam için ayak işleri yaparak geçirmeye o kadar alışmışım ki, birkaç saat boş vaktim olması neredeyse başımı döndürüyordu.

Çok fazla seçenek vardı. Televizyon, film, şekerleme, kitap... Seçenekler sınırsızdı.

Ama sonra onu görmeye gitmeye karar verdim.

Ertesi gün babam ve kardeşlerimle mezarlığa gitmeyi planlıyordum, ama aniden onunla biraz baş başa kalmak istedim. Oak Hill'e vardığımda, mezar taşına ulaşana kadar karanlıkta yürüdüm.

Nedense, karanlık çöktükten sonra orada olmaktan hiç korkmazdım. Şehrin başka herhangi bir yerinde biber gazımı sıkıca tutar ve şok tabancamın el altında olduğundan emin olurum, ama mezarlıkta kendimi garip bir şekilde huzurlu hissederdim, sanki orada yaşayan herkes tarafından korunuyormuşum gibi.

"Merhaba," dedim, yanına çömelip bacak bacak üstüne atarak oturdum. "Yarın görüşeceğimizi biliyorum, ama babamı ekledim, bu yüzden ikimiz için bir kızlar gecesi düzenlemenin eğlenceli olacağını düşündüm."

Gözlerimi devirdim, çünkü annemle yüksek sesle konuştuğumda hep aptalca davranırdım. Onunla mezarının ötesinden bağlantı kurmak istediğimde, adeta genç halime dönüşüyordum.

Annem ölmüştü, bu yüzden mezarlıkta onunla iletişim kurmanın bir tür bağlantı kapısına ulaştığı fikri biraz saçma geliyordu, ama umursamıyordum.

Burada ona daha yakın hissediyordum.

“Tam bir yıl önce bu saatlerde saçma sapan televizyon programları izlediğine inanamıyorum. Belki de seni öldüren şey budur; beynine o saçmalıkları fazla soktun,” dedim, bu kara mizahı beğeneceğini bilerek.

“Tanrım. Sensiz gerçekten çok tuhaf bir yıl oldu. Bir yandan, babamla hayatım boyunca hiç olmadığım kadar yakınlık, o yüzden bunun için teşekkür ederim sanırım,” dedim. “Seni o kadar çok özleyorum ki bana ihtiyacı var. Dünyanın en yetenekli adamı, sana sahip olmadığı için bana ihtiyaç duyuyor, bu da hem en büyük lütuf hem de en büyük lanet gibi,” dedim, yutkunmak zorlaşsa da gülümsemeye devam ettim.

Gözlerimi kapattım ve onun gülümsemesini, yüzünün nasıl aydınlandığını hayal ettim.

"Seni çok özleyorum," dedim boğuk bir hıçkırıyla, artık gözyaşlarımı tutamıyordum. "Sadece sesini duymak, parfümünün kokusunu almak ve yüzünü görmek istiyorum."

Göğsüm acıyordu, kalbim acıyordu ve bir anda, her şeyi ona anlatmam gerekti.

“Ve lanet olsun anne, büyüdüğümde senden almam gereken tüm bilgeliği istiyorum. Sen öldüğünde ben hâlâ genç ve aptaldım, zihinsel olarak hâlâ bir üniversite öğrencisi gibiydim. Yetişkin olmakla ilgili bana öğretmen gereken her şey, örneğin insanların neden süpürgelik temizliğine önem verdikleri ve bunu nasıl yapacağını gibi şeyler... Hâlâ tüm bunlara senden ihtiyacım var. Sen elimi tutmadan nasıl çocuk sahibi olacağım?”

Göğsümdeki boşluk konuşmamı zorlaştırıyordu, ya da belki de hıçkırıklar yüzündendi.

“Sen olmadan nasıl yaşayacağımı nereden bileyim? Şimdi kimi arayacağım? Babamın ne kadar yaşayacağını bilmiyorum. Bu akciğer sorunu, önümüzdeki yirmi yıl boyunca akciğerlerinin berbat olacağı anlamına mı geliyor, yoksa sadece beş yılı kaldığı anlamına mı geliyor, bilmiyorum. Doktora sormaya çok korkuyorum ve erkekler de aynı şekilde hissediyor gibi geliyor bana. Ve babamın bunu bilip bilmediğini de bilmiyorum. Babama, doktorların söylediklerini anlıyor mu, bilmek istiyor mu ya da *benim* bilmek istememi istiyor mu diye nasıl soracağımı bilmiyorum. Bir de lanet olası CPA sınavlarım var,” dedim hıçkırarak; sanki asırlık bir baraj açılmış gibiydi. “Her şey çok zor—hepsi çok fazla, sen buradayken böyle değildi. Sadece senin varlığın her şeyi daha iyi hale getiriyordu.”

Ceketimin koluyla gözlerimi sildim.

“Sanırım buraya sana sızlanmak için gelmedim — bu bencilce, değil mi? Seni ve anını onurlandırmam gerekiyor, yokluğundan şikayet etmemem.”

Boğazımı temizledim — yani, denedim, ama bir işe yaramadı.

“Dünyanın en komik insanı olan bir anneye sahip olacak kadar nasıl bu kadar şanslı olduğumu asla anlayamayacağım ve beş dakika daha kazanmak için her şeyi verirdim. Gerçekten. Bunun mümkün olmadığını biliyorum, ama şunu bil ki o beş dakikayı kazanmak için *her şeyi* verirdim çünkü seni o kadar çok seviyordum.”

Ağlayarak perişan bir haldeydim ve umurumda bile değildi, çünkü sanki kan kaybediyormuşum gibiydim. O anda onu ne kadar özlediğime kıyasla dünyadaki hiçbir şeyin önemi yoktu.

Orada uzun süre oturdum, karanlıkta sadece ağlayarak.

Yapabileceğim tek şey bu gibi geliyordu.

Tek yapmak *istediğim* de buydu.

Tanrı bilir ne kadar zaman geçtikten sonra, gözyaşlarım azaldı, mezarlığın ötesindeki vahşi doğanın sesleri beni gerçeğe geri döndürdü.

"Üzgünüm, gitmem gerek anne. Babam eve gelmeden yüzümün şişkinliğinin inmesi için zamana ihtiyacım var." Annemin mezar taşına kıvrıldım, annemin ruhundan bir parça bile olsa emmek istedim. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bence bu çok kötü bir fikirdi. Buraya geldikten sonra kendimi hiç iyi hissetmiyorum ve senin de bunu bildiğini biliyorum. Bir bakıma sana daha yakın hissediyorum, sadece seninle konuşmak bile, ama anne, hala çok kaybolmuş hissediyorum, çünkü sen hala yoktun. Seni seviyorum ve keşke ölmemiş olsaydın."

Kolumun arkasına burnumu sildim ve yorgun ve boş bir ruh haliyle ayağa kalkıp arabama doğru yürüdüm.

Emniyet kemerimi takarken telefonum titredi.

Baba: Bizi almaya gelebilir misin?

Yine burnumu çekip gözlerimi kırptım; gözlerim hâlâ hafifçe yanıyordu. Ne oluyor be?

Mesaj attım: Neden? Oraya nasıl gittiniz?

Baba: Joey bizi götürdü ama erken ayrılmak zorunda kaldı. Connor şoförünü teklif etti ama ben karşı çıktım. Yeterince yük oldum zaten. Ona kural koymak zorunda kaldım.

Özellikle bu haldeyken şehre gidip Connor Cunningham'ın dairesine gitmem *mümkün* değildi.

Ben: Uber'e binemez misin?

Bununla uğraşacak kadar yorgundum.

Babam: Şu anda fiyatlar çılgın gibi, gelip yaşlı babanı alamaz mısın?

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve mesaj attım: Adresi gönder. Ama oraya vardığımda sana mesaj atacağım, o zaman dışarı çıkabilirsin çünkü resmen pijamalarımla geliyorum.

Babam: Kendini biraz toparlayıp yukarı gelemez misin?

Bayanlar ve baylar, karşınızda babam.

Ben: Hayır, yapamam.

Ona ters davranmak için çok kötü bir gece olduğunu biliyordum, ama arabadan çıkamazdım. *Yapamazdım*. Otobana çıktım ve haritaya göre Target Center'ın hemen yanında gibi görünen Connor'ın evine doğru yola çıktım. Kötü ruh halimden kurtulmak için otobanda hızla ilerlerken Blue Stones'u son ses açtım.

Çıkıştan çıktığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Babamı ve kardeşlerimi, duygusal olarak çökmüş olduğumu fark etmeden alabileceğime oldukça emindim.

Ama binanın önündeki park metreli yere park edip babama mesaj attığımda, cevap vermedi. Matty ve Ty de cevap vermedi. Connor'a mesaj attım ama o *da* cevap vermedi.

İç geçirdim ve babamı aradım.

"Ben Tony," dedi, sanki çok sosyal biriymiş gibi.

"Baba, binanın önündeyim." "Ah, yukarı gelmen gerekiyor," dedi.

"Hayır, sana bunu yapmayacağımı söyledim. Hazır olduğunda aşağı in."

"Yukarı gelmelisin, bu önemli," dedi. "Şifre 9281. Kapı paneline gir, sonra asansöre gir. Seni doğrudan onun dairesine götürür, harika değil mi?"

"Ayakkabım bile yok," diye yalan söyledim, kıpırdamadan durdum çünkü şu anki halimle Connor'ın evine çıkmaktansa gerçek kurtlar tarafından yenilmeyi tercih ederdim.

"Cunningham bu lanet binanın sahibi, ayakkabı giyip giymediğin umurunda bile değil..."

“Eminim binanın sahibi değildir, baba...”

“Kahretsin, hemen buraya gelmelisin...”

Ve sonra telefon kesildi.

İç geçirdim ve alnımı direksiyona dayadım. Babam tam bir pislikti. Benimle oyun oynayan bir pislik. Onu yeterince iyi tanıyordum, “oraya çıkmam” için hiçbir neden olmadığını biliyordum.

Connor'la ilgilenmemi istiyordu ve bana başka bir seçenek sunmuyordu.

Başka bir gece olsaydı, inatla arabada oturup, babam pes etmek zorunda kalana kadar beklerdim.

Ama özverili olmam gerekiyordu.

Annem, her ne kadar başımın belası olsa da, bu gece babama göz kulak olmamı isterdi. Arabamdan indim, o şık gökdelenin şık kapılarına doğru ağır adımlarla yürüdüm ve şifreyi tuşladım. Beklediğim gibi, kapılar kayarak açıldı ve içeri girdim.

Tanrıya şükür lobide kimse yoktu, çünkü o şık, modern binada yaşayan herhangi bir insan bana bir bakışta, görür görmez kovulması gereken dağınık bir davetsiz misafir olduğumu düşünürdü.

Asansöre doğru sürünerek gittim, tuş takımına kodu girdim ve etrafımda bir *ding* sesi yankılanırken parlak kapılar açıldı. İçeri girdim ve aynalı duvardaki yansımama bakıp yüksek sesle inledim. Aslında düşündüğümünden daha kötü görünüyordum, bu yüzden parmağımı yaladım ve gözlerimin altına yerleşmiş siyah makyaj izlerini silmek için uğraştım ve saçlarımı düzelttim.

Otuz birinci kata çıkarken hayatımda ne halatlar döndüğünü bir kez daha merak ettim.

Maaşımla maaşımı idare ediyordum ve şu anda kredi kartı limitimde sadece yaklaşık üç yüz dolar kalmıştı, ama yine de bir NFL yıldızının dairesine çıkan özel bir asansördeydim.

apartman dairesi. Benim böyle bir yere ait olmadığım belliydi ve bu durumun hiçbir yanı mantıklı gelmiyordu.

Asansör kapıları açıldığında bu düşünce kafamın içinde daha da yüksek sesle yankılandı, çünkü Connor'ın dairesi (ya da apartman dairesi – finansal portföyünün ayrıntılarını bilmiyordum) Bravo emlak programlarından çıkmış gibi görünüyordu.

"Merhaba...?" dedim, çünkü asansörün doğrudan birinin dairesine çıkması nasıl bir şeydi, emin değildim. Gitmem ve kapıyı çalmam gereken başka bir kapı mı vardı? Şık ve bej renkli, bir nevi küçük bir antreye çıktım ve koridorun sonundan gelen her türlü gürültüyü duyabiliyordum.

Ayrıca üç tane tüylü kedi de görebiliyordum — ikisi gri, biri turuncu

—bir yığın kediyi taşımak için tasarlanmış gibi görünmeyen şık bir koltuğun üzerinde üst üste yatıyordu.

Koridorun sonunda Matty'nin kahkahalarını, babamın konuşmasını ve tanımadığım diğer sesleri duyabiliyordum; tam bir parti havası vardı. O yöne doğru yavaşça yürüdüm, boya lekeleri olan yıpranmış Coyotes formamı ve dizinde delik olan eşofman altımı giydiğimin çok farkındaydım. Saçlarım dağınık bir topuz halindeydi ve mezarlıkta yaşadığım duygusal çöküntüden dolayı gözlerimin altında hâlâ birkaç siyah maskara izi olduğunu *biliyordum*, yani evet, lütfen — beni bir parti ortamına zorla sokun.

Ama koridorun sonuna geldiğimde, zihnim iki şey karşısında hayrete düştüm.

İlki, oturma odasıydı. Aman

Tanrım.

Gördüğüm kadarıyla, tüm daireyi çevreleyen tavandan tabana pencereler vardı ve tüm mobilyalar ile süslemeler açık renklerde ve sıcak ahşaptan yapılmıştı.

Olağanüstü güzeldi, *Architectural Digest*'te "temiz çizgiler" ve "sade zarafet" hakkında yazılacak bir makaleye konu olacak türden bir yerdi. Tasarım estetiği hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama böyle bir yerde yaşamak muhteşem olurdu.

Minnesota Twins'in oynadığı sahayı tam anlamıyla aşağıdan görebiliyordunuz, ki bu, açıkçası, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar etkileyiciydi.

Mükemmellikten bahsetmişken.

Ama beni hayran bırakan ikinci şey, keder ve kızgınlığıma rağmen gülümsememi sağladı, çünkü babam elinde bir oyun kumandasıyla orada duruyordu ve Josh Reed ve Justin Teeders ile sanki en iyi arkadaşlarıymış gibi gülüyordu.

O kadar mutlu görünüyordu ki, yine ağlamak istedim. "İşte orada," diye bir ses duydum ve arkamı döndüğümde Connor'ın mutfak gibi görünen bir yerden bana doğru geldiğini gördüm.

"Kaç yaşındasın?" diye patladım, çünkü üniversiteden arkadaşlarımdan pek de farklı davranmıyordu, ama burası gerçek dışı bir yerdi ve benim yaşımdaki birinin sahip olabileceği bir yere hiç benzemiyordu. "Yirmi dört, değil mi?"

"Neden bilmek istiyorsun?" dedi, kaşlarını çatarak.

"Merak ettim. Geçen yıl draft edildiğini biliyorum ama emin değilim..."

"Evet, yirmi dört," dedi.

Yirmi dört, vay canına. İmkansız.

"Benim yaşımda olup da *buraya* sahip olduğuna inanamıyorum."

Aman Tanrım. Hemen, "Bekle... Para hakkında konuşmadığımı anlıyorsun, değil mi? Sadece demek istediğim..."

"Hayır, hayır, anlıyorum," dedi komik bir gülümsemeyle.

"Her eve geldiğimde aynı şeyi hissediyorum. İki yıl önce,

bira kokan berbat bir evde yaşıyordum ve üç ev arkadaşım haftada iki kez çılgın partiler veriyordu. Peki bu nasıl oldu da benim oldu? Üstelik bundan hoşlandığımdan bile emin değilim."

"Ne?" diye sordum inanamadan, sesimi alçaltarak çünkü az önce en kişisel soru konularından bahsetmiştim ve etrafım insanlarla doluydu. *Aptal*. Tanrıya şükür ortalık kaotik ve gürültülüydü. "Burası çok güzel. Nasıl sevmezsın?"

"Yani, *seviyorum*. Kız kardeşim dekoratörle çok uğraştı ve ne zaman eve gitsem çok rahatlatıcı oluyor, benim olduğuna bile inanamıyorum. Ama aynı zamanda mülk sahibi olmaya hazır hissetmiyorum, anlarsın ya. Gayrimenkul hakkında ne bileyim ki? Son yaşadığım yerde futonda uyuyan adamdım ben."

Buna gülümsedim, çünkü benim gibi bir yoksul için bile bu tamamen mantıklıydı.

"Üniversitede hem hocaların hem de ailen tarafından tam bir ergen gibi muamele görmem, ama sonra birdenbire mezun olup sihirli bir şekilde işlevsel bir yetişkin olman gerekmesi tuhaf değil mi? Artık yetişkinlere yakışır bir işim var ve babamın doktor randevularını ayarlamaya, emlak vergilerini ödemeye çalışıyorum ama, yani, ne yaptığımı hiç bilmiyorum. Bunun için eğitim nerede? Lüks bir gökdelende nasıl yaşanacağına dair hiçbir eğitimin yok, benim de annemin süpürgesindeki dairesel aparatın ne işe yaradığını anlamaya dair hiçbir bilgim yok. Yani, dünyaya atılmadan önce almamız gereken bir tür yetişkinlik dersi olması gerekmez mi?"

"Vay canına, ben de sürekli böyle hissediyorum," dedi, ensesini ovuşturup gülerek.

"Öyle mi?" İnanamıyordum. "Bu şok edici. Benim böyle hissetmem mantıklı çünkü üniversiteden yeni mezun oldum ve henüz hiçbir konuda başarılı değilim. Sanırım ilk on draft seçimi olan ve

alanında en iyisi olan birinin dünyadaki yerini biraz daha iyi kavrayacağını düşünmüştüm.”

"Evet, ben de öyle düşünürdüm," dedi, ses tonu benim hoşuma gittiğinden biraz daha ciddiye.

Connor’ın omzunun üzerinden baktığımda, henüz beni fark etmemiş olan babamı gördüm ve aniden buraya neden geldiğimi hatırladım. Ama aslında buraya neden geldiğimi de tam olarak bilmiyordum.

“Bu ne?” diye sessizce sordum.

“Ne demek istiyorsun?” diye karşılık verdi, şaşkınlıkla gözlerini yüzümde gezdirerek.

"Yani, onları buraya davet etmenin anlamı ne?"

Nasıl davranacağını bilemiyormuş gibi gözlerini kısarak, "Bugün baban için, belki de senin için de iyi olacağını düşündüm, böylece her şeyi tek başına üstlenmek zorunda kalmazsın. Onu davet eder etmez, önce sana sormalıydım diye fark ettim, ama o çoktan harekete geçmişti, onu durduramadım. Özür dilerim."

“Ama neden? Neden bunu yaptın?”

Sanki tam olarak neyi anlamaya çalıştığımı anlamaya çalışıyormuş gibi, uzun bir dakika boyunca bana baktı.

“Çünkü o senin baban,” dedi çaresizce omuz silkerek.

Çünkü o *benim* babamdı.

“*Lanet* olsun,” diye mırıldandım, sinirlenerek başımı salladım. Bu durumla nasıl başa çıkacaktım? Erkek arkadaşım gibi davranan NFL yıldızı benim için sürekli en güzel şeyleri yaparken, nasıl gerçekçi kalabilirdim ki?

Duygusal olarak bu durumdan zarar görmeden kurtulma ihtimalim pek yoktu.

"Balkona çıkmak ister misin?" diye sordu Connor sessizce.

"Ne?"

"Bana bağıırken biraz mahremiyet istersin diye düşündüm," dedi sakın bir sesle. "Ayrıca bu dairenin manzarası harika."

"Sana bağırmayacağım," diye cevapladım, ona dokunup kesinlikle ona kızgın olmadığımı temin etme konusundaki tuhaf dürtüye direnerek. Bunun yerine, başımı salladım ve dönüp balkona doğru yürüdüm çünkü gerçekten mahremiyet istiyordum. "Ama aslında biraz zamana ihtiyacım var."

Onun beni dışarıya kadar takip ettiğini hissettim ve aşağıda uzanan nefes kesici manzara – tüm şehri görebiliyordunuz – yüzüme çarptıktan sonra derin bir nefes alıp ona döndüm.

"Ne oldu?" diye sordu endişeli bir ifadeyle. Sonbahar esintisi kalın saçlarının uçlarını dalgalandırdı ve serin akşam havası yüzümü soğuturken, söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim.

O samimi mavi gözler görebildiğim tek şey haline geldiği için, ifade edebileceğim hiçbir şey yoktu.

Ben de onu öptüm.

Duygularla dolu bir aptaldım, ama ona ne kadar minnettar olduğumu, nezaketine ne kadar değer verdiğimi göstermekten başka bir şey yapamazdım. Kollarını bana doladı ve beni sıkıca, o kadar sıkı kucakladı ki, beni yerden biraz havaya kaldırdı.

Kollarını vücuduma o kadar sıkı sarmıştı ki nefes alamıyordum ve bunu çok seviyordum. *Daha fazlasını*. O anda o büyük kollara ihtiyaç duyduğumdan daha fazla fiziksel bir bağlantıya hiç ihtiyaç duymamıştım.

Ve o adama iki kez söylememe gerek *kalmadı*, Tanrım.

Sanki daha önce binlerce kez öpüşmüşüz gibi, sanki dudaklarımız daha önce hiç buluşmamış olsa da, ağzı benimkine çok aşina gibiydi.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim — ve hiç böyle öpmemişim. Bir an önce dudaklarım onunkilere dokunmaya cesaret ediyordu, peki ya bir sonraki an? Tanrım, o saldırıya geçmişti; eski

Yılın Çaylağı, her zaman hücumda olduğunu kanıtlıyordu. Dilini derinlemesine sokmadan önce dişleri alt dudağımı sıyırdı, başını eğip ağzımı *yalayıp yutarken* boğazının derinliklerinden bir ses çıktı.

Vay *canına*.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim, beni kendine doğru çekerken tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı çünkü aniden, her bir çıkıntısını ve kasını vücuduma bastırıldığını hissedebiliyordum. Beni kendine doğru tutarken alev alev yanıyordum, ama aynı zamanda boğuluyordum, her damarımdan elektrik akarken, iki durum arasında sıkışıp kalmış bir tutsak gibiydim.

"Bu ne böyle?" dedi ağzıma doğru, biraz geri çekilip beni bırakmadan. "Hoşuma gitmediğinden değil tabii."

"Şey, bu, ah," diye kekeledim; bana bakarken mavi gözlerindeki o sıcaklık ve parfümünün duyularımı sarması dikkatimi dağıttı, beni tamamen onun etkisi altına aldı. "Bu sadece, şey, teşekkür etmek için sanırım."

"Şey, bunu bir teşekkür olarak kabul etmiyorum," dedi, hafifçe kaşlarını çatarak. "Tanrım."

"Ne? Bu ne demek?"

"Bu, daha fazlasını istiyorum demek, ama şükranla bağlantılı değil." Sanki kırılmış gibi söyledi.

"Yani, bu *sadece* minnettarlık değil," dedim, yanaklarımın ısındığını hissederek, çünkü ona ne kadar ilgi duyduğumu yüzümden anlamaması imkansızdı.

"O zaman bana ayrıntıları anlat, Duff," dedi, kaşlarını çatması başka bir şeye dönüştü. Merak. Beklenti. "Ne kadarı minnettarlık, ne kadarı beni öpmek istemen?"

"Bir rakam mı istiyorsun?" diye sordum sessizce, ellerimi indirip sert göğsüne koyarken kendimi flörtöz hissediyordum.

"Bir rakam alayım," dedi, parmakları belimin alt kısmında kıvrılırken yüzü şakacı ama yine de seksi bir ifadeye büründü.

"Duffy!" diye bağırdı babam içeriden. "Nereye gittin sen?"

"Ben... ben balkondayım," dedim, Connor'dan uzaklaşarak ağzımı sildim. Babama bağırمامı izlerken eğlenmiş görünüyordu, "Gitmeye hazır mısın?"

Babam dışarı çıktı ve lekeli formam görünce yüzünü buruşturdu. "*Bunu* mu giydin?"

"Sana söylemiştim," dedim, Connor'ın sırtışını görmezden gelerek, "Giyinmeyecektim ve sen de aşağı inmeliydin."

"Bence harika görünüyor," dedi Connor.

"Vay canına, sana ne *oldu* böyle?" dedi Ty, babamla birlikte dışarı çıkarken. "Bu kıyafetle bir bahsi mi kaybettin?"

"Arabaya iniyorum," dedim, ona orta parmağımı göstererek. "Eve gitmek isteyenlerin beş dakikası var."

"Joey'nin bizi eve bırakacağını sanıyordum," dedi Ty.

"Joey'nin gittiğini sanıyordum," dedim, babamın telefonunu hatırlayarak. "Daha fazla bira almaya gittim," dedi Joey.

"Ama hâlâ sürüşü ben yapacağım."

Gözlerim, kendine babam diyen o küçük pislige kaydı. "Baba?"

"Sadece bir B planı olsun istedim," dedi savunmacı bir tavırla, ne yaptığını saklamaya bile çalışmadan.

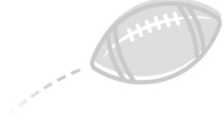
"Tamam, çok komiksin, bu harika, ben eve gidiyorum," dedim. "İyi geceler, Connor. Deli ailemle iyi eğlenmeler."

"Oh, eğleneceğim," dedi göz kırparak.

Eve giderken, başımı sallayıp gülmekten kendimi alamadım.

Bu kesinlikle bir yıllık ölüm yıldönümü bingo kartımda yazan bir şey değildi.

Connor beni çok etkilemişti, ona ne olduğu konusunda gerçekten kafam karışıkta, ama bu adam beni gülümsetmekte inanılmaz derecede başarılıydı.

19

CONNOR

Duffy: Bu gece babam için yaptıkların için tekrar teşekkür ederim.

Kanepede oturup, daha önce ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışırken, dalgın dalgın televizyona bakıyordum.

Şeyden beri ilk kez... aslında, *hayatımda ilk kez*, lanet olası hayatımın ezici... eziciliğini anlayan biriyle gerçekten sohbet etmiştim. Çünkü her gün, sürdürmeye çalıştığım hayat için kendimi çok deneyimsiz hissediyordum.

Takımda uzun süredir birlikte oynayan yaşlı oyuncular, taraftarlar, para, sponsorluklar; bunların hepsi benim hiç deneyimim olmayan şeylerdi. Buna bir de Minnesota eyaletinde takım arkadaşlarım dışında kimseyi tanımadığım gerçeğini ekleyin, durumum oldukça acınasıydı.

Hayatım, temelde "başarana kadar numara yapmaya çalışmak" ya da her ne haltsa o deyimden ibaretti.

Ama Duffy bu konuda o kadar havalıydı ki, onunla konuşmak dünyadaki en kolay şeydi.

Connor: Tabii ki. Çok eğlenceliydi.

Duffy: Ayrıca, ailem adına Josh ve Justin'den özür diler misin lütfen?

Connor: Aslında onları çok sevdiler, o yüzden boş ver.

Bu yüzde yüz doğruydı. Josh, Justin ve birkaç arkadaş, iş dışında takıldığım tek insanlardı sayılırdı, ama yine de birbirimize pek yakın değildik.

Birlikte vakit geçirdiğimiz zamanları kelimenin tam anlamıyla bir elin parmaklarıyla sayabilirdim.

Ama onlar Duffy'nin ailesiyle çok eğlenmişlerdi ve bu yüzden ilerleme kaydetmişim gibi hissetmem garipti, sanki Distefano klanıyla takıldığımız için takım arkadaşlarımı artık biraz daha iyi tanıyormuşum gibi.

Ve *COD*'un beta sürümü tam bir saçmalıktı, Tony'nin sorgulamadığı bir saçmalık.

Gerçek şu ki, babasını tek bir basit nedenden dolayı davet etmiştim.

Bana dedemi hatırlatıyordu. Öyle ki, bu biraz canımı yakıyordu.

Çünkü her sabah dedemle FaceTime'da görüşsem de, her sabah aynıydı.

Hafıza bakım merkezindeki hemşire bizi birbirimize bağladı ve teknik olarak beni hala *hatırlıyor* olsa da, iki yönlü bir sohbeti başarıyla sürdüremiyordu.

Genellikle ona günümün nasıl geçtiğini ya da kahvaltıda ne yediğimi anlatırdım, o da genellikle gülümser ve önemsiz bir yorum yapardı, ama sonra hayatında bir zamanlar biriyle başına gelen rastgele bir olaydan bahsetmeye başladı.

Bir anı canlı bir şekilde hatırladığı belliydi, ancak anıları birbiriyle pek bağlantılı olmayan kesik kesik parçalar halinde ortaya çıkıyordu. Bu sabah, ne kadar soğuk olursa olsun, okula gitmeden önce okulun dışında sıraya girmek zorunda kalmasıyla ilgili bir şeydi

ve annesinin, şapkasını sürekli kaybettiği için her zaman kızdıyla ilgili bir şeydi.

"Takip edemiyordun, ha?" diye alay ettim. "Kafandayken bile mi?"

"Tekneyi nereye park ettiklerini bilmiyordum," dedi omuz silkerek. "Sordum ama hiçbir fikri olmadığını söyledi."

Her geçen gün, onu takip etmek daha da imkansız hale geliyordu.

Sorular sorup anlamaya çalışmaktan, sadece gülümsemeye ve başımı sallamaya geçmiştim. Aslında neyden bahsettiğini hiç anlamasam da, sohbeti sürdürmek için yorum yapıyordum.

Ve *lanet olsun*, onu özlediğim için bundan çok nefret ediyordum.

Bencilce, gözlerindeki ışıltıyı, aramızdaki bağı özliyordum. Onun benim dedem, benim de onun en sevdiği torunu olduğumuz ve aynı anı birlikte yaşadığımız bir sohbeti özliyordum.

Yani evet, tamamen bencil nedenlerden dolayı Duffy'nin babasının arkadaşlığından muhtemelen çok fazla keyif alan duygusal bir pislik olduğumu söylemek yanlış olmazdı.

Ama Tony'yi davet ettiğimde hayal ettiğim son şey o öpücük olmuştu.

Tanrım.

Tony bana onun yukarı çıktığını söylediğinde çok şaşırmıştım ve ben bu gerçeği sindiremeden, o daireme *girmiş*, beni otoriter bir tavırla balkona çekip deli gibi öpmeye başlamıştı.

Tanrım, o öpücükle neredeyse adımları bile unutturacaktı bana.

Ve bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyordum. Şükranla ilgili bir sürü saçmalık uydurmuştu, ama o öpücüğün görgü kurallarıyla hiçbir ilgisi yoktu. O

Tony'yi dışarı çıkardığım için minnettar olabilirdi, ama o öpücük tamamen kimyadan kaynaklanıyordu, yemin ederim.

Duffy: Yine de teşekkür ederim.

Bunu zorlamamalıydım, biliyorum, ama kendimi durduramadım. Mesaj attım: Bana o numarayı hiç vermedin, Distefano.

Duffy: Gerçekten veri ve istatistiklere boğulmak istiyor muyuz, Cunningham?

Cevap verdim: Tabii ki evet

Duffy: Tamam, peki. Şey... %40'ı minnettarlık, %60'ı diğer şeydi

Ben: "DİĞERİ" DİYEMEZSİN, SENİ KORKAK

Duffy: Hepsi büyük harf. Tamam, anladım, Patron.

Ben: Söyle

Duffy: Peki. %60'ı senin pası kaçırarak mısın yoksa golü atabilecek misin diye merak etmemdi.

“Aşk” kelimesini hafife almadım, ama Duffy Distefano’nun *benimle konuşma tarzını*

Duffy Distefano'nun benimle konuşma şeklini gerçekten çok sevdim.

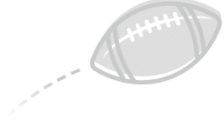
Mesaj attım: Ee...?

Duffy: Ve iltifat dilenmeyi bırak, utanç verici.

Karanlık oturma odasında tek başıma gülmeye başladım, çünkü bu kız gerçekten çok fazlaydı. Mesaj attım: Utanç verici olan şey, bunu kafamda tekrar tekrar canlandırmayı bırakamamam. O lanet ağzınla beynimi karıştırdın, Distefano.

Duffy: O zaman kafanı karıştırdığımı bilerek mutlu bir şekilde yatabilirim. İyi geceler, Connor.

İç geçirdim ve başımı salladım. İyi geceler, Duff.

20

DUFFY

Babam Katolikliği konusunda tuhaftı. Her hafta hiç aksatmadan ayine giderdi, ama bunun dışında bir denizci gibi küfür ederdi ve canı ne isterse onu yapardı.

Sanırım o, her şeyden çok bu ritüelde bir rahatlık buluyordu.

Bu yüzden mezarlığa vardığımızda Peder Gordy'nin orada olması beni şaşırtmamalıydı, ama şaşırdım. Ben, babam ve kardeşlerimin mezarına çiçek bırakıp onu anarak sessizce vakit geçireceğimizi düşünmüştüm.

Bir rahibin bize katılıp birkaç söz söyleyeceğini tahmin etmemiştim.

Bununla bir sorunum yoktu, ama bu, anma törenini daha hüzünlü, daha anıtsal hale getirdi.

Bana cenazeyi fazlasıyla hatırlattı.

O konuşurken ceketimin cebinde telefonumun titrediğini hissettim ve yapmamam gerektiğini bilsem de, hızlıca bir göz attım.

Connor: Selam, Duff. Baban, sana destek olmak için mezarlığa gelmemi istedi. Yeni geldim ama bunu tek başına halletmek istiyorsan seni rahatsız etmek istemem. Fırsatın olduğunda ne düşündüğünü bana bildir; haber almazsam, uzak dururum ve Tony'ye daha sonra bir bahane uydururum.

İnanılmaz. Rahibi dinlerken derin düşüncelere dalmış olan babama bir göz attım ve benim için Connor'a ulaşacak kadar endişelendiği için çok duygulandım.

Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, o benim gerçek erkek arkadaşım olmasa da ve aramızdaki her şey kafa karıştırıcı olsa da, onu görmek istedim. Onu görmek beni biraz daha iyi hissettireceğini biliyordum. Daha az yalnız hissettirecekti. Her nasılsa, o kısa sürede benim için bir nevi dayanağım, babam için güçlü kalmaya çalıştığım o uzun, zorlu yıl boyunca başka kimsede bulamadığım güvenli liman haline gelmişti.

Bu biraz korkutucu bir farkındalıktı, çünkü bu kadar erken bir aşamada birine bu kadar çok ihtiyaç duymak kesinlikle iyi bir fikir değildi, ama şu anda bunu düşünmek istemiyordum. Sadece Connor'ın yanımda olmasını istiyordum. Yani, bunun muhtemelen bencilce olduğunu biliyordum; birbirimizi tanıdığımız nispeten kısa sürede, o zaten pek çok şekilde ailemin yanında olmuştu. Sanki tek yaptığım şey almakmış gibi hissediyordum, ama sadece bugün için, kendime biraz daha fazla izin veremez miydim?

Bir an tereddüt ettikten sonra, fikrimi değiştirmeden hemen bir mesaj attım: Kendini mecbur hissetme, çünkü mezarlıklar korkunç yerlerdir, ama gelmenle kimseyi rahatsız etmezsin.

Telefonumu cebime koyup odaklanmaya çalıştım, ama sadece bir dakika sürdü, sonra gözümün ucunda bir hareket gördüm. Sağıma baktım ve işte oradaydı. 1,95 boyunda, takım elbise giymiş, üzerine güzel bir yün palto takmış, sanki sabahın erken saatlerinde Lizzie'ye ulaşmak için çayırdaki yürüyen Darcy gibi mezarlığın içinden geçiyordu. Değişen akçaağaçların arasında hareket ettiğini izlerken kalbim gırtlığıma kadar çıkmıştı; altın ve turuncu yaprakları, yakışıklı yüzüne mükemmel bir sonbahar fonu oluştuyordu. Onun orada olduğunu bilmek, her şeyin birdenbire biraz daha az acı verici hissettirdi.

Bu çok garipti.

Bir buçuk kez çıkmıştık, *iki kez* bile değil, ve çok ateşli bir öpücük paylaşmıştık; hepsi bu. Ondan *hoşlanmam* mantıklıydı, ama onun yanımda olması bana rahatlık verecekti, değil mi?

Mezarlığa vardığında, tek kelime etmeden bir buket çiçeği mezar taşının yanına bıraktı ve sonra yanıma geldi. Parmaklarının benimkilerin arasına kayışını hissettiğimde göğsümde bir sıcaklık yayıldı. Başımı kaldırıp gözlerim onunkilerle buluştuğunda, bana üzülmememi isteyen tatlı bir gülümsemeye karşılık verdiğinde, göğsümdeki o sıcaklık tüm vücuduma yayılan bir ateşe dönüştü.

Peder Gordy konuşmasını bitirir bitirmez babam hemen, "Hey Gordy, Connor Cunningham'la tanıştın mı?" dedi.

Kalbi kırık babam, az önce otuz dakika boyunca ölümlerin bizim için asla gerçekten kaybolmadığını hatırlatan rahibe heyecanla "erkek arkadaşımı" tanıtırken, ben gülmekten kendimi alamadım.

"Geldiğin için teşekkürler, Cunningham," dedi Matty, el sıkışmak için uzanırken, benim asla anlayamayacağım o hareketi yaparak, havalı bir "yarım sırt vuruşlu erkek arkadaş el sıkışması" yaptılar.

Bu hareketleri nereden biliyorlardı? Soyunma odalarında mı öğretiliyorlardı? Asla anlayamayacaktım ama Ty ve Joey'nin Connor'la da aynı şeyi yaptığını izledim.

"Hey, Corrine's Diner'da erken bir akşam yemeği yiyeceğiz, orası annemizin en sevdiği restorandı," dedi Ty. "Bize katılmak ister misin?"

Connor bana baktı, sanki gelip gelemeyeceğini soruyormuş gibi.

"Kendini mecbur hissetme, eminim ' ' maçı için hazırlıklarla meşgulsündür," I dedi, merak ederek yine ne a tipik

iş günü onun için nasıldı. Cumartesi günleri yoğun antrenman günleri miydi yoksa sakın film çalışmaları mı?

Hiçbir fikrim yoktu.

Ayrıca bizim için bu kadar yolu gelmişken kendini istenmeyen biri gibi hissetmesini istemedim, bu yüzden ekledim: “Ama vaktin varsa, menüleri gerçekten çok güzel.”

“Cumartesi günleri sadece sabahın erken saatlerinde evimizdeyiz, o yüzden daha sonra otele gitmem gerekene kadar bir sorun yok,” dedi.

NFL takımlarının çoğunun, herkesin konsantre olmasını ve uslu durmasını sağlamak için ev sahibi oldukları maçlardan önceki gece otellerde kaldığını okuduğumu hatırladım.

Görünüşe göre bu doğrudu.

Hava kasvetliydi ve babamın gözlerindeki ısıltı kesinlikle kaybolmuştu, ama akşam yemeğinin ne kadar rahat geçtiğine şaşırdım. Connor'ın orada olması güzeldi çünkü o bir nevi alıcı görevi görüyordu, ona annemle ilgili hikayelerimizi anlatabileceğimiz bir yerdi.

Connor onu tanımadığı için babam, herkesin zaten bildiği, en çok anlatmayı sevdiği komik hikayeleri anlatabildi; mesela bir futbol maçında anneme nasıl evlenme teklif ettiğini.

Connor kahkahalarla gülüp her hikayeyi dinlerken, biz de birlikte gülerek elimi sıktı ve hepimiz karnımıza ağırlar girecek kadar güldük. Akşam yemeğinden sonra hepimiz eve gittik ve babam televizyon izlemek için bodruma indi. Onu oyalayıp korumaya devam etmek istedim, ama önceki gece mezarlıkta benim başıma gelen gibi, onun da muhtemelen kendine ait zamana ihtiyacı olduğunu fark ettim.

Odama gidip birkaç saat ders çalıştım, sonra Connor'a bir mesaj attım.

Dün gece ve bugün babam ve hepimiz için yaptığın her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Yarın iyi şanslar.

Connor: Maça gelecek misin?

Başımı yatağın başlığına yaslayıp düşündüm.

Aniden, koltuklarımıza geri dönmek o kadar da korkutucu gelmedi.

Suç mahalline geri dönmeyi hayal ederken, artık korkmadığımı fark ettim. Belki de hayalperest bir aptaldım, ama Connor'la oynadığımız hokey maçı ve aldığımız olumlu tepkilerden sonra, nihayet mağaramdan çıkmanın güvenli olduğunu hissettim.

Mesaj attım: Sanırım gelebilirim.

Connor: O zaman pasları düşürmemeye çalışırım.

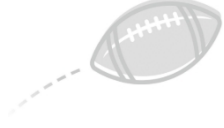
Ben: CUNNINGHAM, PASLARI ASLA DÜŞÜRMEEMEYE ÇALIŞMALISIN, ÇÜNKÜ ONLARI YAKALAMAK SENİN İŞİN.

Connor: Beni azarladığında ne kadar hoşuma gittiğini sana söylemiş miydim?

Onun mesajını okuduğumda ağzımdan çıkan o sinir bozucu ıglığı hiç sevmedim, ama *tanrım*. Ondan gerçekten, gerçekten, gerçekten hoşlanıyordum.

Bu yüzden utangaç bir şekilde mesaj attım: Yarın işleri batırmamak için git biraz uyu.

Connor: Oh, sen tam bir FLÖRTsün, Distefano. Tatlı rüyalar.

21

CONNOR

"Vay canına, Big Tony stadyuma geri dönmüş."

Kickoff'u beklerken saha kenarında dururken Josh'un bakışlarını takip ederek büyük ekrana baktım ve işte oradaydılar. Duffy ve babası, kameranın üzerlerine çevrildiğinin farkında olmadan derin bir sohbete dalmışlardı. Konuşurken elleri çılgınca hareket ediyordu, sanki bir konuda bir noktaya değinmek için son derece kararlı görünüyordu.

Gözlerimi onlardan ayıramıyordum.

"Duffy sonunda pes etti," dedim, hâlâ ona bakarken. Babası ona gözlerini devirip gülmesine neden olacak bir şey söylediğinde, Coyotes beyzbol şapkasıyla çok sevimli görünüyordu.

"Uh-oh," dedi Josh gülerek, başını salladı. "Diğer ekranda seni açıkça ona bakarken yakaladılar."

O tarafa baktım ve stadyumun batı tarafındaki diğer büyük ekranda, aşık bir aptal gibi sırtarak Josh'a ondan bahsettiğim halim vardı.

"Kimsenin fark etmemesi ihtimali ne kadar?" diye sordum.

Tam bunu söylerken, dev ekranı yöneten kişi gözlerimin üzerine o lanet olası kalp emojiyelerinden bir çift koydu.

Ve kalabalık da bunu beğenmiş gibiydi.

"Harika değil," dedi Josh gülerek, ama sonra Norton'un ayağı topa değdi ve oyun başladı. Savunmamız onları durdurunca Duffy ile ilgili tüm düşüncelerim kayboldu; üç oyun sonra topu kaybettiler ve saatte iki dakika bile geçmeden punt atmak zorunda kaldılar.

Ve şükürler olsun ki, bir daha geriye bakmadık.

Hücum hattımız tam gaz çalışıyordu, rakibin hücum hattını ezip geçiyordu ve Josh'a topu gitmesi gereken yere atması için gereken tüm zamanı tanıyordu. Josh iki touchdown yaptı, birini Teeders'a, birini bana attı ve özel takımdaki JJ, iki dakika uyarısından hemen önce bir touchdown yaptı.

Bizim için harika bir galibiyetti.

Soyunma odasında herkes rahat ve mutluydu, atmosfer geçen yıldan çok farklıydı. Sezonun henüz başındaydık ve tüm takım yönetimin olası planlarına dair söylentileri biliyordu, ama o anlar için bu konuların önemi yok gibiydi.

Sezon birdenbire umut verici hale geldi, sanki hepimiz başımızı eğip inanmaya başlayacakmışız gibi.

Soru alma sırası bana geldiğinde, mala ilgili sadece iki soru aldım — *iki* — sonra Duffy ile ilgili üç soru geldi. İlişkimiz "resmi" miydi? Maçın başlangıcında Josh'a onun hakkında ne demiştim? Ve en komik olanı — kedilerim onun kedisiyle iyi geçiniyor muydu?

"Dale aslında babasının kedisi ve kadınlardan pek hoşlanmaz," dedim, böyle saçma bir cevabı seveceklerini bilerek, "o yüzden henüz kızlarla tanışmaya gelmedi."

Bunun, olduğumuzdan daha fazlasıymışız gibi göstereceğini biliyordum, ama zaten ailesi için rol yapıyorduk, bu yüzden basına birkaç zararsız cümle söylemek zor olmadı

. Ama takımın sezonu gibi, kesinlikle bir olasılık varmış gibi hissettim.

Sadece bu konuda ne *yapacağım*dan emin değildim.

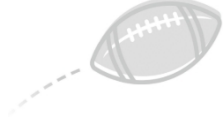
Sahte olan her şeyin gerçeğe dönüşmesini istiyordum, ama işler bu kadar yolunda giderken fazla ısrar ederek ortalığı karıştırmak istemedim. Hata yapma lüksüm olmadığı için acele etmemem gerekiyordu.

Basın odasının arkasına bakıp, basın mensupları cevaplarıma gülümseyip kıkırdayarken Bethany'nin başını sallayıp gülümsediğini gördüğümde, bunu daha da derinden hissettim.

Hata yapma lüksüm *yoktu*.

Çünkü bu sezonun ardından Minnesota'da kalma ihtimali ile Duffy ile olan *her şeyin* ihtimali arasında, işleri mahvetme korkusuyla neredeyse felç olmuşum.

Her şey çok yakın geliyordu ve bu biraz ürkütücüydü.

22

DUFFY

Maçtan sonra eve girdim ve anahtarlarımı masaya bırakır bırakmaz telefonum titredi.

Connor: Bilgin olsun, kalp gözleri senin için değil, baban içindi, o yüzden kendini beğenme.

Kıkırdadım, çünkü ilk çeyreğin bitmeden önce Ellie ve üç kardeşim de bana, Connor'ın büyük ekranda beni ve babamı izler gibi görünürken o kadar sevimli bir şekilde aşık aşık bakışlarını gösteren videoyu mesajla göndermişlerdi. İlk başta, yüzündeki ifade o kadar utanç vericiydi ki, benimle ilgisi olmayan bir şeyden bahsediyor olmalıydı, mesela tutsülenmiş etler ya da single malt viski gibi, ama videoyu birkaç kez izledikten sonra, hayal dünyasına dalmış bir deliye dönüştüm ve eve kadar lanet bir Disney prensesi gibi mırıldandım.

Mesaj attım: Tabii. Bu arada, güzel maçı.

Connor: Performansımı beğendin mi?

Ben: Yani, birkaç eleştirim var ama genel olarak beğendim.

Connor: Ne kadar büyük bir destek. Hak ettiğimden emin değilim.

Ben: Oh, hak etmediğinden eminim ama ben ömür boyu Coyotes hayranıyım, o yüzden iyi olanı iyi olarak kabul ederim.

Connor: Her şey takıma olan bağlılığıyla ilgili. Yakışıklı tight end ile bir ilgisi yok mu...?

Ben: Teeders çekici, elbette, ama gerçekten benim tipim mi bilmiyorum.

Connor: Beni kıskandırmaya çalışma. Bu arada, şapka sana çok yakışmış.

Demek beni görmüş, diye düşündüm ve yüzümde mutlu bir gülümseme *belirdi*.

Ben: Teşekkürler. Sen kaskla idare edersin.

Connor: Saçmalık. Kaskla ıslıl ıslıl oluyorum ve bunu sen de biliyorsun.

Ben cevap veremedi, bana tekrar mesaj attı. Cuma gecesi
Cuma gecesi? "Resmi" ikinci randevumuzu ayarlamak istiyorum.

Buzdolabını açıp bir dilim peynir alırken ağzımdan cıvıltılı bir ses çıktı.

Ben: Çünkü "resmi" ikinci randevumuza çıkana kadar sadece arkadaşız, değil mi?

Bu öpücük, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, arkadaşlığın tam tersiydi.

Connor: Doğru.

Onunla vakit geçirmek bana bir şekilde... rahatlatıcı geliyordu. *Rahatlatıcı*. Connor'a anlamsız şakalar içeren mesajlar atmak ve bu sayede ona daha da yakınlaşmak, bir Nora Ephron filmini yeniden izlemek gibiydi.

Bu beni korkuttu, çünkü bu, birbirimize o kadar alışmışız ki, sonunda beni sadece bir arkadaş olarak görecektik mi demekti?

Bu konuda çok fazla takıntılı davranıyordum.

Mesaj attım: Beni nereye götüreceksin?

Connor: New Ulm.

Ben: Oktoberfest mi?

Connor: Biliyor musun?

New Ulm'daki Oktoberfest *muazzamdı*. Tam bir parti havası vardı. Ben birkaç kez gitmişim, kardeşlerim de öyle, ama Connor'ın bunu duymuş olmama şaşırması, neye bulaştığının farkında olmadığı anlamına geliyordu.

Ve ben de ona bunu açıklamaya niyetim yoktu. O, uğraşmaya degecek kadar eğlenceli biriydi.

Ben: Bir şeyler duydum ve kesinlikle varım.

Connor: Josh bana lederhosen giymem gerektiğini söyledi.

Birçok kişi bu etkinlik için kostüm giyyordu, ama ben hiç onlardan biri olmamıştım. Ben daha çok bira içip insanları izleyen türden bir eğlence severdim.

Ben: Haklı. Eminim o kocaman kıçın, askılı şortlu kıyafetle muhteşem görünür.

Connor: Bu, benim popomdan değil, genel bedenimden bahsettiğin zamanlardan biri, değil mi?

Yine kıkırdadım, çünkü o küçük saçmalığı hatırlaması bana çok komik gelmişti.

Ben: Tabii. Öyle diyelim.

Cuma günü Oktoberfest için plan yaptık, ama ondan önce başka plan yapmadık çünkü ikimizin de haftası inanılmaz derecede yoğundu. Birbirimizi göremesek de, sürekli mesajlaşmayı başardık. Her gün, gün boyu mesajlaşıyorduk ve her zaman kaldığımız yerden devam ediyorduk. Hiçbir şey ve her şey hakkında.

Connor: Kedim az önce yatağıma kustu.

Ben: Bu çok kötü. Hangi kedi?

Connor: Bir tahmin et.

Ben: Onun tarzını gerçekten çok seviyorum.

Birkaç gün içinde, kedilerinden hangisinin baş belası olduğunu (Sammy), hangi diziyi takıntılı bir şekilde izlediğini (şu anda *The Last of Us*, çünkü yayınlandığında kaçırmış) ve çocukken kaç kemiğini kırdığını (sekiz) öğrendim.

Çok saçma sapan şeylerdi, ama daha ciddi konuları da paylaştık. Nedense, mesajlaşırken kendimi savunmasız hissetmek sorun değildi. Bunun birbirimize bakmadığımız için mi, yoksa en stresli ve savunmasız olduğum günde beni zaten görmüş olması nedeniyle mi olduğunu bilmiyorum. Annemden ve onu ne kadar özlediğimden, tüm bunların ortasında babamla ilgili endişelerimden bahsettim, o da bana ailesinden bahsetti.

Nedenini detaylı olarak anlatmadı ama büyükbabası ve büyükannesi tarafından büyütüldüğünü söyledi. Büyükannesi birkaç yıl önce vefat etmiş, büyükbabası ise demans hastası olduğu için bir hafıza bakım merkezinde kalıyordu. Connor her gün FaceTime ile görüşüyordu ve sezon dışında her hafta ziyaret ediyordu. Bu konuda çok rahat davranıyordu, hatta biraz şaka bile yapıyordu ama büyükbabasının onun için çok önemli olduğunu ve durumun zor olduğunu hissettim.

Kız kardeşi hâlâ Kaliforniya'da yaşıyordu, bu da onun suçluluk duygusunu hafifletmeye yardımcı oluyor gibiydi. Sanki benim kardeşlerimle olduğum gibi birbirlerine çok yakındılar, birbirlerini çılgına çeviriyorlardı ama birbirlerinin yanındaydılar ve ben hâlâ bu adamın kötü bir tarafı olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Mesajlaşmamızdan anlaşıldığı kadarıyla, sanki hayatımız boyunca arkadaşmışız gibiydik.

Connor: Onu gerçekten yemedin, değil mi?

Ben: Tabii ki yedim — yumurtaların son kullanma tarihleri sadece öneridir, kanun değildir.

Connor: Son kullanma tarihinden bir ay geçmiş mi?!

Ben: Son kullanma tarihi geçmiş yumurtaları pişirip yediğimde hiç hastalanmadım.

Connor: Ne tuhaf bir övünme.

Cuma günü geldiğinde, randevumuz için inanılmaz heyecanlıydım.

Bir kez daha, kıyafetimi Ellie'nin seçmesine izin vermiştim ve yine yüzümü baştan aşağı makyajlamıştım.

Öğleden sonra izin aldım ve Connor saat birde tam zamanında evimin önüne geldi.

"Vay canına," dedim, yolcu koltuğuna otururken gözlerimi kostümünde gezdirerek. Vücudu atletik mükemmelliğin somut örneği idi, kemiklerin üzerinde gergin kaslar, ama yine de kıyafeti saçmaydı. Lederhosen şortuyla üç metre boyunda görünüyordu.

"Sanki... o dikişlerin dayanıklılığını test ediyormuşsun gibi görünüyorsun," dedim, onun delice kaslı bacaklarına bakmamaya çalışarak.

"Teşekkürler, ama bu kadar takıntılı olman biraz endişe verici," dedi sırtarak.

"Sanırım ses tonumu yanlış anlıyorsun," diye cevap verdim.

New Ulm, Twin Cities'ten bir buçuk saatten biraz fazla uzaklıktaydı ve arabasına bindiğimde, bu yolculuğu ne kadar çok dört gözle beklediğimi fark ettim. Normal bir ikinci randevuda, bu süreyi sohbetle doldurmak için çok uzun bir zaman olabilir, ama mesajlaşmamız

ve onunla her şeyin bu kadar kolay gitmesi nedeniyle, aslında bu ekstra zamanı birlikte geçireceğimiz için heyecanlıydım.

"Biliyor musun," dedim, "sürüşü devralmaktan çok memnun olurum."

"Bu arabayı sana sürmeme izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu; yüzündeki ifade, ne yapmaya çalıştığımı gayet iyi bildiğini gösteriyordu.

"Ben *harika* bir sürücüyüm," dedim savunmacı bir tavırla.

"Öncelikle, bundan çok şüpheliyim," dedi. "Bana çok yetenekli biri gibi görünüyorsun ama aynı zamanda kendi iyiliğin için fazla kontrol delisi birisin."

"Açıkla lütfen," dedim, her ne kadar bu sözler aslında tam da doğru gelse de.

"Bu, muhtemelen çok etkili bir sürücü olduğunu düşünüyorum, ama aynı zamanda trafikte öfkeye kapılıp aşırı rekabetçi olabileceğini de düşünüyorum."

"Tamam, ama herkes öyledir," dedim, bu da onu güldürdü.

"Sanırım o kadar çok içmenizi sağlayacağım ki, eve ben sürmek zorunda kalacağım," diye cevap verdim.

"İyi deneme, ama yarın öğleden sonra seyahate çıkacağım, o yüzden aşırı içmeyeceğim. Planın bugün işe yaramayacak, Distefano."

"O zaman bir dahaki sefere yakalarım seni," diye karşılık verdim.

Connor 169 numaralı yola girdi, ama arabada sadece beş dakika geçmişti ki Matty'den bir telefon geldi.

"Dostum, cevap vermek bile istemiyorum," dedim iç çekerek. "Neden, kim arıyor?" diye sordu Connor.

"Kardeşlerimden biri, yani eminim ki bana bir şey hakkında sataşmak ya da genel olarak canımı sıkmak için arıyor."

"Kız kardeşim gibi," dedi Connor gülerek. Bana bir göz attı. "Ama cevaplarsan da hiç sorun değil."

Yeşil düğmeye bastım. "Şu anda biraz meşgulüm, Matt—"

"Neredesin?" diye sordu. "Oktoberfest'e gittin mi?"

"Evet, arabadayız. Ne oldu? Bu arada, sana bira getirmeyeceğim, çünkü bana hala borcun var..."

"Babamla ilgili," diye sözünü kesti Matty.

"Ne?" diye sordum, bir anda dehşete kapıldım. "Babam ne oldu?"

"İş yerinde nefes almakta zorlanıyordu, bu yüzden ambulans çağırdılar," dedi. "Onlarla hastanede buluşmak için yola çıktım."

"Aman Tanrım," dedim, babamın nefes almakta zorlandığını hayal edince midem düğümlendi. "Ona inhalerini ya da solunum tedavisi uyguladılar mı? Göğüs hastalıkları uzmanını aradılar mı? Onunla konuştun mu?"

"Bu soruların hiçbirine cevap vermeme izin verecek misin?" diye tersledi.

"*Matty—*"

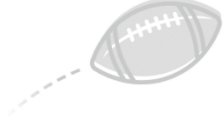
"İnhalatörünü kullandı ama hâlâ nefes almakta zorlanıyordu. Evet, onunla konuştum ve bana iyi olduğunu söyledi, ama nefes alırken zorlandığını duyabiliyordum. Evet, göğüs hastalıkları uzmanını aradım ve o da hastaneye geliyor."

"Hangi hastane?" diye sordu Connor, bizi şehre geri götürecek bir çıkışa girmişken.

"Hangi hastane, Matty?"

"United," dedi.

"Yola çıktık," dedi Connor, Matty'nin duyabileceği kadar yüksek sesle. "On dakika içinde orada oluruz."

23

CONNOR

Duffy'yi acil servis girişinde indirdikten sonra arabamı otoparka sürdüm. Brian aradığında makineden bilet alıyordum.

"Ne oldu?" diye cevap verdim, kol kalktığında bileti torpido gözüne bırakıp boş bir yer aramaya başladım.

"Sadece bir kontrol ediyordum," dedi menajerimin sesi arabanın hoparlörlerinden. "Soyunma odasından yeni bir haber var mı?"

"Hayır," dedim, arabamı dar park yerine sığdırabilecek miyim diye düşünürken. "Hiçbir şey yok."

"Şu anda ne yapıyorsun? Bir bira içmek için buluşmak ister misin?"

"Olmaz," dedim. "Duffy'nin babasının sağlık sorunu var ve az önce hastaneye geldik."

"Kahretsin. Durumu iyi mi?" diye sordu.

"Evet, muhtemelen," dedim, ayrıntıları bilmesem de. Bir sıra daha döndüm.

"Orada mı kalacaksın? Hastanede mi?"

"*Tabii ki,*" dedim, bunu sormasına biraz şaşırmıştım. "Sanki onu yalnız bırakıp bira içmeye gidermişim gibi."

"Evet, hayır, anlıyorum," dedi Brian. "Bunu istemem. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, ama gitmem gerek," dedim, içeri girip onu bulmak için sabırsızlanıyordum.

"Tamam, sonra konuşuruz," dedi ve telefonu kapattığında bir yer buldum.

Acil servis bekleme odasında Duffy ve kardeşlerinin yanına gittiğimde, Duffy çok daha iyi görünüyordu. Kötü haber, Tony'nin akciğerinin çökmüş olmasıydı, ama iyi haber, tedavinin kolay olmasıydı. Onu gözlem için bir iki gün hastanede tutacaklardı, ama doktor durum hakkında tamamen sakin görünüyordu.

"Alınma ama sana öyle bakamıyorum Cunningham," dedi Ty, tiksintiyle lederhosen'ime bakarak başını salladı. "Bacakların çok fazla görünüyor."

"Bence harika görünüyor," dedi Matty sırtarak. "Sanki Ricola reklamındaki adam gibisin."

"Kim?" diye sordu Joey.

"Pastil reklamındaki büyük boynuzlu çoban adam."

"Ah," dedi Joey başını sallayarak. "Anlıyorum." "Onu rahat bırakın..." dedi Duffy gözlerini kısarak. Hepimiz şaşkınlıkla ona baktık.

"...Yani, muhtemelen koyunlarını özlüyordur ve o deri bir yerlerini sürtüyor olmalı. Dağ adamına biraz rahat verin."

"İşte bu," dedi Ty gülerek.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bana içten bir gülümseme göndermesine rağmen, gözlerindeki küçük endişe kırılgılığı onu kollarıma sarıp tüm kötü şeylerden korumak istememe neden oldu.

Birkaç dakika sonra Tony'yi görmeye gittik, o da tabii ki her zamanki Tony'ydi.

"Neden böyle giyinmişsin?" diye sordu bana yatağından.

"New Ulm'a gidiyorduk," diye Duffy benim yerime cevap verdi. "Oktoberfest için mi? O zaman neden buradasınız?" diye sordu.

"Oh, bilmiyorum, seni ambulansla buraya getirdiler, o yüzden olmam gereken yer burası gibi geldi," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Burada benim için ne yapacaksınız?" diye tersledi. "Doktor musunuz? Beni iyileştirecek misiniz?"

Duffy sadece gözlerini devirdi.

"Tanrı aşkına, git biraz bira iç," dedi Tony tiksintiyle. "Ben iyiyim."

Duffy karşılık vermek için ağzını açtı, ama ben hemen kolumu omzuna doladım ve "Biraz hava almak ister misin?" diye sordum.

"Evet," dedi bana bakarak. "Çünkü burada kalırsam, babamı kendi ellerimle öldürebilirim."

"Bu hafta manikür yaptırdın, yani bu tamamen saçmalık," dedi Tony, eliyle onu uzaklaştırır gibi yaparak. "Salon bahşişlerini ödedikten sonra onları mahvedecek bir şey yapman imkansız. Bunun için fazla pratiksin."

"Teşekkürler...?" dedi alaycı bir tonla.

"Bu konuda annene benziyorsun," dedi omuz silkerek.

Duffy başını eğdi ve yutkundu. Kolunu sıkıp onu odadan çıkardım. Lobiye kadar olan yol boyunca hiç konuşmadı. İçten içe çıldırdığını biliyordum çünkü babası onun tüm dünyasıydı (bunu kabul etse de etmese de) ve dışarı çıktığımızda kendimi tutamadım. Kollarımı ona doladım, onu kendime çekip o kaş kırışıklığını yok etmek istedim.

Vücudunun bana doğru gevşediğini hissettim ve başının üstüne bir öpücük kondurdum.

"Beni buraya getirdiğin ve bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkürler," dedi ve sesinin titreşimini göğsümde hissedebiliyordum. "İkinci bir randevu denemesini yine mahvettiğim için üzgünüm."

"Evet, bu ne iş böyle?" diye takıldım. "Sanki evren bizi arkadaşlık bölgesinde tutmak için komplo kurmuş gibi."

Bunu söylerken, durumumuzun ne kadar tuhaf olduğunu fark ettim. Hastanedeydim, babası için endişelenen kız için endişeleniyordum — ki onunla defalarca vakit geçirmiştik — ama yine de ikinci bir randevuya çıkmamıştık.

Teknik olarak henüz... *hiçbir şey* değildik, o halde neden her şey varmış gibi hissediyordu?

Bir hareket gözüme çarptı ve sonra elinde kamera olan adamı gördüm. Ürkütücü bir paparazzi havası yoktu; çalıların arasında saklanmıyordu ve her şeyden çok profesyonel bir fotoğrafçıya benziyordu, ama park yerinde durmuş, Duffy ile benim fotoğrafımı çeken bir adam olduğu kesindi.

"Burada olmalarından nefret ediyorum," dedi, fotoğrafçının yönüne doğru somurtarak. "İnsanlar babamın hasta olduğunu öğrenirse babam bundan nefret eder. Seni nerede bulacaklarını nereden biliyorlar ki?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim, ama sonra *fark* ettim ki, Brian muhtemelen birini aramıştı. "Beni takip ettiklerini sanmıyorum, bence insanlar sadece şanslı oluyorlar."

"Eh, o kesinlikle şanslıymış," dedi, sinirlenmesine rağmen eğlenmiş gibi konuşuyordu. "Sadece Connor Cunningham'ın bir fotoğrafını çekmekle kalmadı, Connor Cunningham'ın seksi deri şort giydiği bir fotoğrafını da çekti. Bu fotoğrafla ödülü kazanabilir."

"Sence seksi mi?" diye sordum.

"Öyle olduklarını biliyorsun," dedi sırtarak.

Kardeşleri işe dönmek zorundaydı, bu yüzden Duffy ve ben, babasını üst kata yerleştirmelerine kadar hastanede kaldık. Tam ayrılmak üzereyken, yaşlı adam ona bir bomba attı.

"Sabah antrenmanı benim yerime sen yönetmelisin." "Ne?

Ben mi?" diye sordu, öfkeli bir sesle. "Neden bunu yapamıyor?"

"Hepsi meşgul ve çocuklar zaten seni daha çok seviyor," dedi.

"Hayır, sevmiyorlar," diye itiraz etti. "Peki neyle meşguller?"

"Sadece bir saat, Duff," dedi Tony. "Babanı yardım etmek için bir saatini ayıramaz mısın? Birkaç çocuğa karşı nazik davranmak için?"

"Bana böyle davranma," dedi kız. "Ty hayır dediğinde bunu söylemediğine eminim."

"Hadi ama, evlat," dedi. "Her şeyin hallolduğunu bilerek dinlenmeme izin ver. Huzur bulmamı istemiyor musun?"

Tanrım, Tony çok iyiydi.

"Peki," dedi Duffy iç çekerek. "Yapacağım."

"Ne uslu bir kız," dedi.

"Bana patronluk taslama," dedi kız, başını sallayarak.

"Sadece iyi ayakkabılar giydiğinden emin ol," dedi Tony. "Gece yağmur yağacak ve o tarlanın ne kadar berbat olduğunu biliyorsun."

"Aman Tanrım," dedi. "Yine mi?"

"Bu neyle ilgili?" diye sordum.

"Arkadaşlarım yapamadığı zamanlarda, ayda bir hafta sonu bayraklı futbol takımına koçluk yapıyorum. Bazen Duff bana yardım eder."

"Öyle mi?" dedim gülümseyerek. Nedense onu küçük çocukların futbol takımına koçluk yaparken gözümün önüne getirebiliyordum. Muhtemelen onları da fena halde çalıştırıyordu.

“Onların saçmalıklarına hiç tahammülü yok, ama yine de onu seviyorlar.”

“Antrenman saat kaçta?” diye sordum, bu durumun her şeyini severek.

"Sabah sekizde, çünkü babam bir sadist."

“Yarın öğleden sonra uçağa bineceğim, istersen yardım edebilirim.”

Tony, Duffy’ye sırtarak, “Bunca yıldır bekar kalarak zamanını boşa harcamanın bir nedeni olduğunu biliyordum. İyi birini bekliyordun.” dedi.

“Aman Tanrım, sen ciddi misin?” dedi Duffy, babasına yüzünü buruşturarak. “Connor antrenman sırasında yanımda durmayı teklif ediyor ve sen sanki o suyu şaraba çeviriyormuş gibi davranıyorsun. Bildiğin kadarıyla o dünyanın en kötü erkek arkadaşı bile olabilir.”

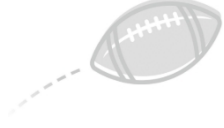
"Ama değil," dedi Tony. "Bunu anlayabiliyorum."

“Ah, belli ki,” dedi gözlerini devirerek.

"Çiçek gönderdi, bize akşam yemeği sipariş etti, seni hastaneye getirdi ve antrenmana yardım etmek için gönüllü oldu. Bizi süitte konaklattıktan sonra. Söyle bana, bunların hangisi iyi bir erkek arkadaş değil?"

Bana baktı ve cevap vermek için ağzını açtı, ama iyi bir cevabı olmadığı için durakladı.

Ona zafer dolu bir gülümseme attım. Puan Cunningham'a gitti.

24

DUFFY

“Çamura atlayan bir sonraki kişi tur atacak,” dedim, yüzümdeki çamuru silerek.

"Cidden anaokulu çocuklarını koşturacak mısın?" diye sordu Connor, kaşlarını kaldırarak.

"Yüzünde hiç çamur yokken bana bunu mu soruyorsun?"

O kadar uzundu ki, isteseler bile ona yüzüne tüküremezlerdi, ama çocuklar sahte erkek arkadaşına deli gibi aşık olmuşlardı ve onun yanında küçük melekler gibi davranıyorlardı.

Onların savunması olarak, o sabah onu sevmek oldukça kolaydı.

Bol bir eşofman, bir düdük, bir beyzbol şapkası ve kucağına tırmanıp bütçemi dengelememe yardım etmesini istemek istememe neden olan şık bir gözlük takıyordu.

Ya da... başka bir şey.

Sonuç olarak: Gözlükleriyle yüzüme çatal saplayacak kadar yakışıklı görünüyordu.

Ve çocuklarla inanılmaz, absürt, akıl almaz derecede harikaydı.

Geçmişte babamın yerine geçtiğimde, oyun başlamadan önce "Bayraklarınızı sıkıca tutun" gibi genel talimatları tüm gruba bağıırdım.

Ama Connor tam da öyle biriydi. Her oyuncuyla konuştu, küçük ipuçları verirken onların göz hizasına gelmek için çömeldi; bu hem çok sevimli hem de mükemmeldi, insanı adeta mest ediyordu. Connor'ın o sabah sergilediği performansın gölgesinde hep sönük kalacağımızdan, ebeveynlerin babamı –ya da onun yerine geçmek zorunda kaldığımda beni– bir daha asla kabul etmeyeceklerinden emindim.

"Zoey, sıraya girmelisin," dedi, iki eşit olmayan at kuyruğu olan kız, tamamen yanlışı yöne bakarak scrimmage çizgisinde dururken.

Yani, sırtı oyuna dönüktü.

"O tarafa bakmak için rüzgar çok fazla," dedi, başını sallayarak ama ona dönmeden. "Rüzgar çok fazla, Bay Cunningham. O tarafa doğru uçup gideceğim."

"Ama yerinde durmazsan oyunun başladığını nasıl bileceksin?" diye sordu, inanılmaz derecede tatlı bir sesle. Ben olsaydım, Zoey yerine geçene kadar başlayamayacağımızı bağıırdım.

"Bunu üç kez daha yapıp bitirir bitirmez işimiz biter," dedi, onun boyuna yaklaşmak için çömelerek. "Yani sıcak arabaya binmeye *bu* kadar az kaldı, ufaklık. Sadece arkanı dön—söz veriyorum rüzgârda uçmayacaksın—ve bana en sağlam duruşunu göster."

O, tek kelime etmeden arkasını dönüp pozisyona geçtiğinde, ben tam anlamıyla "*Bu asla işe yaramayacak*" diye düşünüyordum.

"Aferin sana, Z," dedi gülümseyerek ve o an antrenmandaki herkesin – ben dahil – ona deli gibi aşık olduğundan emindim.

Antrenmana beş dakika kala, gökyüzü açıldı ve sonbaharın en soğuk yağmuru yağmaya başladı. Herkes sıırılsıklam oldu, ama çocuklar sadece çığlık atıp kıkırdayarak su birikintilerinde zıpladılar, ta ki ebeveynleri onları yakalayıp dağıttıktan sonra.

Connor da hiç sarsılmadı. Arabasının bagajını açtı, her şeyi yükledi, sonra koltuklarını ıslatmamam ve çamurlamamam için oturmam için bir battaniye aldı.

“Tanrım, sanki bayraklı futbol koçu olmak için doğmuşsun,” dedim emniyet kemerimi takarken. Emniyet kemeri soğuk, ıslak giysilerimi tenime yapıştırdı ve titredim; kendimi içine sarabilmek için battaniyenin biraz daha büyük olmasını diledim.

"Hayır, kesinlikle değilim," dedi o, park yerinden çıkarken. "Sanırım sadece sana kıyasla çok sabırlı görünüyorum."

"Sabırsız olduğumu mu söylüyorsun?" diye gülerek sordum, o da arabanın kaloriferini açtı, çünkü kesinlikle öyleydim. Çocukları severdim, ama onların şikayetlerine, dikkatsizliklerine ve koç olarak ne kadar başarısız olduğum konusunda bana dürüst geri bildirim verme eğilimlerine pek tahammülüm yoktu.

Koç Tony böyle yapmaz.

Bundan emin misin, Koç Duñi? Bence bu doğru değil.

"Biraz," dedi, ama bunun bir iğneleme olmadığını anlayabiliyordum. "Dinle, titrediğini fark etmeden edemedim," dedi

. "Evim çok yakın; ben eşyalarımı toplarken orada sıcak bir duş almak ister misin?"

“Ah, hay aksi—havaalanına gitmen için ne kadar zamanın var?” Deplasman maçına gitmesi gerektiğini unutmuşum. “Ben eve Uber ile dönerim, sen de eşyalarını toplayabilirsin.”

Beni antrenmana giderken almıştı.

"Aslında," dedi, bir fikir üzerinde kafa yoruyormuş gibi görünüyordu, "eğer benim evimde sıcak bir duş almak istersen, sen temizlenirken ben de eşyalarımı toplayabilirim — bir taşla iki kuş vurmuş oluruz — ve havaalanına giderken seni bırakmak için hala bolca vaktim olur."

"Oh. Tamam." Sakin konuşuyordum ama içimden çıldırıyordum. Cidden evinde duş almamı mı öneriyordu... yani o yan odadayken *çıplak* kalmamı mı? Sanki bu çok normal bir şeymiş gibi?

Bir an tereddüt etti. "İstersen, baban hastanedeyken yalnız kalmaman için benim evimde kalabilirsin," dedi. "Ama zorlama yok."

Aman Tanrım.

Neler oluyordu?

Bana o lüks daireesinde kalmamı mı teklif ediyordu? Bunu o kadar çok istiyordum ki, inanılmaz derecede çok istiyordum, vay canına,

ama o makale yine aklıma geldi. Her gün kafamı kurcalayan, kanıtlara dayanmayan o aptal makale.

Özellikle de şu madde: "Anlaşılmaz ol."

Onun yatağında yatma teklifini kabul etmek, ulaşılmaz olmanın tam tersi değil miydi?

"Bu gerçekten çok nazık," dedim, reddettiğim lüks daireyi şimdiden özlemiş bir halde. "Ama Dale Earnhardt'ın bana ihtiyacı var."

"Bunu, arkadaşlarımdan hiçbirinin söylemesini beklemeyeceğim şeyler listesine ekle," diye mırıldandı sırtarak.

Ama ben sadece küfür kelimesini duydum.

Arkadaş.

Az önce bana arkadaşı demişti.

Bu bağlamda mantıklıydı, zira o sadece kedinin saçma ismiyle ilgili şaka yapıyordu, ama yine de içim bir anda burkuldu.

Bir anda, teklifinden dolayı heyecanlanmam sona erdi, çünkü bu ne anlama geliyordu? Artık aramızdaki ilişkiyi ilerletmeye çalışmadığı için, kendisi orada olmayacakken bile evinde kalmamı önerdiği, dostane bir noktaya mı gelmiştik?

Aynı yerde mi sayıyorduk?

Göğsümde rahatsız edici bir ağırlık hissettim.

Dairesine vardığımızda, tüm sorularım ve güvensizliklerimle ne yapacağımı bilemediğim için biraz utandım.

İlişkimizin ne durumda olduğunu bilmem gerekiyordu, ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Neyse ki kedileri tam o anda bana doğru koşmaya karar verdi; lüks asansörden çıkar çıkmaz yarattıkları kargaşayla dikkatimi dağıttılar. Şişman turuncu olan Sammy kanepeye atladı ve hemen bir tüy yumağı kusarken, diğer kedilerden biri sanki benim gelmemi bekliyormuş gibi bacağıma sürtündü.

Bu yüzden onu kucağıma almak zorunda *kaldım*.

Connor tüy yumağını temizlerken, lüks zeminlerine su damlattığım için bana sataştı, bu sayede bir anlığına çözemediğim şeyler hakkında endişelenmeyi bırakabildim.

"Hadi, sana vereceklerim var," dedi ve diğer odaya doğru yürüdü. Onu takip ettim, onun yatak odası gibi görünen odadan geçerken midem takla attı. *Bu kocaman bir yatak*, diye düşündüm, bakmamaya çalışıyordum ama başarısız oldum ve Connor Cunningham'ın her gece uyuduğu o devasa yatağa hayretle baktım.

Ahem.

Sakin ol, Dufiy.

Ana banyoya varana kadar durmadı, ama o oraya gidip duşu açtığında, bu benim hızlanan nabzımı hiç de sakinleştirmede.

Su akmaya başladı ve o, sanki benim için duşu hazırlamak onun için normal bir davranışmış gibi sakin bir şekilde konuşurken ben yutkundum.

"Kız kardeşim en son şehre geldiğinde, ona pro shop'tan bir eşofman aldım ama beğenmedi, bu yüzden hiç giyilmedi ama ıslak kıyafetlerini tekrar giymek istemiyorsan sana olur," dedi.

"Tanrı seni ve eşofmanlardan nefret eden kız kardeşini korusun," dedim, o eşofmanları almaya giderken.

Düzgünce katlanmış eşofmanla geri döndüğünde, dolabı açtı ve bana iki adet yumuşacık beyaz havlu uzattı. "Sıcak su akması için birkaç dakika beklemelisin."

"Tamam," dedim başımı sallayarak, havluları elinden alırken, o duş hakkında konuşurken gözlerine bakamıyordum.

"Ben eşyaları toplarken sen duş alabilirsin. Eğer senin için de uygunsa, yaklaşık otuz dakika sonra çıkmalıyız."

"Uygun," dedim, beynim ikimiz, büyük yatak odaları ve akan duşlar hakkında taklalar atarken bile. "Teşekkür ederim. Şey, her şey için. Dün gece beni babamı görmeye götürdüğün için, randevuyu iptal etmeyi sorun etmediğin için, bu sabah futbolda yardım ettiğin için; sanırım sen belki de fena bir adam değilsin."

"Vay canına, dikkat et, bana böyle konuşmaya devam edersen kafam şişecek," dedi, bana gülümserken sesi alçaktı.

Aniden, ne kadar yakınımda durduğunun farkına vardım.

Beni gölgede bırakışını.

Mavi gözlerinin benimkilere nasıl delip geçtiğinin.

“Zaten kocaman, hadi gerçekçi olalım,” diye alay ettim, dişlerim takır takır titriyordu.

Gözleri ağzıma indi ve *Tanrım*, onun beni öpmesini o kadar çok istiyordum ki. Birbirimize bakarken nefesim göğsümde sıkıştı ve tam bir kafa karışıklığı dalgası beni sardı, çünkü nasıl olur da sadece arkadaş olabilirdik ki? Connor'la olan ilişkimiz, geçmişte girip çıktığım *gerçek* ilişkilerden çok daha fazla bir ilişki gibi geliyordu.

“Şu anda seni öpmek istediğim gibi,” dedi sessizce, bakışlarının sıcaklığı beni yerinde tutuyordu. “Bir pisliğim, biliyorum, çünkü sıırıslıklamsın ve titriyorsun, ama yine de güzel ağzına bakmaktan ve hatırlamaktan kendimi alıkoyamıyorum. Lanet olsun, bunu tekrar yapmak istiyorum, hem de çok.”

"O zaman yap," dedim nefes nefese, sözleri içimi yakarken dizlerim titremeye başladı. Onu kıışkırtmak cesurca ve biraz fazla küstahça geldi ama yine de dedim ki, "Tabii korkak değilsen..."

Dudakları benimkilere değdiğinde, iri ve sıcak elleri yanaklarımı okşamak için yukarı doğru uzandı. Dilini dudaklarımın üzerinde gezdirirken başını hafıfçe eğdi, sonra da sanki bütün gün sabırsızlıkla beklemiş, nefesini tutarak benim iznimi vermesi için can atıyormuş gibi, bir anda daldı ve beni öptü. Sanki bir anda patlamış gibiydi, sanki alaycı sözlerim onun beklediği emirmiş gibi, ve artık her şey *başlamıştı*.

Tanrım, birdenbire duşa ihtiyacım kalmamıştı çünkü bir an önce soğuk olan vücudumun her yeri yanıyordu, sanki beni bir şeye ikna etmeye çalışır gibi, ağzı kendinden emin ve ateşli bir şekilde çalışırken vücudumdaki her hücre ısınmıştı.

Havluları bıraktım ve ona uzandım, ellerimi omuzlarına doladım, bu anın sonsuza kadar sürmesi için onu yerinde tutmam gerekiyordu.

Her şey çok mükemmeldi.

Ateşli ve açgözlüydü, sanki ikimiz de vahşi, kuduz ve daha fazlasını istiyormuşuz gibi, ama aynı zamanda, benim için kuru giysiler getirmiş ve küçük futbolcularla konuşurken gözlerine bakabilmek için çamurun içine diz çökmüş bu adama karşı tatlı duygularla sarılmıştım.

"Distefano," diye mırıldandı, alt dudağımı dişlerinin arasına alırken, bu hareket beni hem çığlık attırdı hem de eritti.

"Mmmm... Cunningham," diye cevap verebildim, o başını eğip ağzını boynumdaki hassas cilde bastırırken, iç çekerek adını mırıldandım.

"Bunu bir daha söyle," diye boğazıma doğru homurdandı, "aynı şekilde, Duff."

"Neden?" diye alay ettim, başımı yana eğip cildimdeki dilinin hissine kendimi kaptırmıştım.

"Sadece yap şunu, tatlım," dedi, boynumu en keyifli şekilde ısırarak. "Yalvarıyorum."

"Mmmm... Connor," dedim ve o da beni ödüllendirmek için ağzını tekrar ağzıma getirip, daha önce hiç öpülmediğim kadar derin ve ateşli bir şekilde öptü.

Tek yapabileceğim, sıkıca sarılmak ve ağzının beni mahvetmesine *izin* vermektir; güçlü elleri beni kaldırıp tezgahın üzerine koydu, orada bacaklarımı ona dolamaktan ve onu daha da yakına çekmekten başka seçeneğim yoktu.

Tanrım.

Bu adam, daha fazlasını alamazsam dünyanın sonu gelecekmış gibi hissettirdi bana.

Bana daha fazlasını ver.

Bip sesini neredeyse duymadım — ağzının benimkine yaptıklarının büyüüne o kadar kapılmışım ki — ama Connor duydu. Dudaklarıma küfretti, sonra geri çekilip saatinin alarmini kapattı.

"Lanet olsun, valizimi toplamak istemiyorum," dedi, bana bakarken gözleri hâlâ ateşli ve arzuyla parlıyordu. "Ama yapmak zorundayım."

"O zaman hadi toparlan," dedim, bana *öyle* bakarken, sanki benden uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi, ondan sarhoş olmuş gibi hissediyordum. "Uçağı kaçırmak istemezsin, ben de senin o şık düşunu kullanma fırsatını kaçırmak istemem. Hemen bu banyodan çık, Cunningham."

"Duff'ım," diye mırıldandı, ağzı tekrar alt dudağını ısırmaya geldi. "Ne kadar otoriter."

Benim Duff'im.

Onunla başa çıkmamın imkânı yoktu.

Hızlıca duş aldım, ki onun duşu benim yatak odam kadar büyüktü, bu yüzden bu oldukça zordu. Sıcak buharın altında oyalanmak, kendimi şımartmak istedim, ama zamanımız kısıtlıydı. Bana bıraktığı eşofmanı giydim ve oturma odasına girdiğimde, o gitmeye hazırdı.

Beni evime bıraktı — tabii yine uzun uzun öpüşmeden değil — ve ön kapıyı kapatır kapatmaz, sanki ortaokula geri dönmüşüm gibi, kendimden geçip gülmeye başladım. Dale'i besledikten sonra United'a gittim ve öğleden sonrasını babamın hastane odasında, onunla birlikte üniversite futbolu izleyerek geçirdim, ama aklım Connor'ın öpücüğünden başka bir şeye takılmıyordu.

Çünkü zaman sınırimız olmasaydı, durmayacağımızı biliyordum.

Hiç şüphe yok ki, sonunda onun kocaman yatağında birlikte olacaktık.

Ve her ne kadar hislerimden ve kendimi boşuna umutlandırmaktan çok korkuyor olsam da, randevu olsun ya da olmasın, aramızda gerçekten *bir şeyler* geliyor gibi geliyordu.

O gece bana mesaj atamayacağını söylemişti çünkü takım yemeği vardı ve ardından odasında maç kasetlerini izleyip müzik dinleyerek konsantrasyonunu koruduğu bir maç öncesi ritüeli vardı, bu yüzden ben de Dale ile takılıp ders çalıştım.

Pazar sabahı babam taburcu oldu, bu da bizim için evde birlikte maçı izlemek için mükemmel bir zamanlamaydı. Maç uzatmaya gittiği için, babamın sağlık durumuna rağmen ikimiz de avazımız çıktığı kadar bağırdık, ama takım bir kez daha işi başardı.

Savunma Connor'a çift markaj yaptı, bu yüzden gol atma şansı olmadı, ama galibiyet galibiyetti. Kendime onu rahatsız etmemem gerektiğini, çok hevesli görünmek istemediğim için ona ulaşmamam gerektiğini söyledim, bu yüzden maç bittikten bir saat sonra bana mesaj attığında inanılmaz derecede heyecanlandım.

Connor: Notlar?

Ben: Sana çift markaj yapmalarına izin verme.

Connor: Bunun nasıl olacağını bana tekrar hatırlatır mısın?

Mesajını okurken gülümsedim. **Ben:** Tamam, peki, sizler gerçekten çok iyisiniz. Boş kalamadığınızda deli oluyor musun?

Connor: Tabii ki, bu beni deliye çeviriyor.

Cevap yazmaya başladım ama telefonum çaldı. Connor arıyordu.

Ki bu genellikle yaptığı bir şey değildi.

Onunla telefonda sadece birkaç kez konuşmuştum; ilki, bana ilk kez çıkma teklif ettiği zaman ev telefonundan olmuştu. O günler şimdi sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

"Alo?" dedim, mutfaka girip buzdolabını aarken telefonu kulağıma göturdüm.

"Tamam, yani beni dengesiz biri olarak görmüyorsun, değil mi?" "Ooh, bu bir tuzak gibi geliyor," dedim et çekmeceyi aarken dedim.

"Tuzak değil, ama sana biraz... *sıra dışı* bir şey söylersem, aklımın başında olduğumu bilirsin, değil mi? Bunun sadece alışılmadık bir fikir olduğunu ve..."

"Söyle hadi Cunningham," diye sözünü kestim, bunun nereye varacağını çok merak ediyordum. "Ne var?"

"Yarın izinli olduğumuzu yeni öğrendim ve memleketimden çok uzak olmadığım için, günü dedemle geçireceğim ve yarın akşam geri döneceğim."

"Tamam," dedim. "Bunun arabarla bir ilgisi mi var? Gidip onu alıp sürmemi ister misin..."

"Şunu bil ki, arabamı sana asla sürdürmeyeceğim ve hayır, bunun seninle bir ilgisi yok," dedi, sözümü keserek. "Şimdi söyleyeceğim şey biraz çılgınca gelebilir. Henüz ikinci bir randevuya çıkmadığımızı biliyorum ve söz veriyorum bu çok önemli bir şey değil, ama acaba yarın buraya gelip benimle birkaç saat vakit geçirmek ister misin diye merak ediyordum."

Elim, uzanmak üzere olduğum sucuk paketinin üzerinde dondu.

Beni görmeye gelmemi mi istiyordu?

Neyi kaçıırıyordum?

"Vay canına, bu ikinci randevu denemen mi? Beni bir yere uçurmak... bu biraz abartılı," dedim, sakın ve eğlenceli görünmeye çalışarak, hiç de sinirli değilmişim gibi.

"Ama değil, söz veriyorum. Sadece büyükbabamın seninle tanışmasını istiyorum," dedi, sesinde her zamankinden farklı bir ton vardı—Acaba... gergin miydi?

Ve büyükbabasıyla tanışmamı mı istiyordu? Connor için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

“İkinci bir randevumuz olmasa ve sadece arkadaş kalsak bile, onun seni seveceğini hissediyorum ve neden bilmiyorum ama, artık tanıyamayacağı bir zamanda seninle tanışması fikrini seviyorum. Belki kafayı *yemişimdir*, bilmiyorum ama... Lanet olsun, sanırım durum bu. Ondan hoşlanıyorum, senden hoşlanıyorum ve... kahretsin, şimdi aptal gibi konuşuyorum, değil mi? Sanırım az önce en az beş kez ‘hoşlanıyorum’ dedim.”

“Hayır,” dedim, ne diyeceğimi bilemeden çünkü kafam allak bullaktı. Bu çok büyük ve anlamlı geliyordu ve kafayı yemiş gibi değildi, çünkü o ailemin yanındayken, onun onları tanınmasının doğru olduğunu hissediyordum.

İkinci bir randevuya hiç çıkmamış olsak da ve ilişkimizin gerçekte ne durumda olduğunu gerçekten bilmesem de, ailemi tanınmasını seviyordum. Kesinlikle garip bir bağımız vardı, sadece arkadaşlık düzeyinde olsa bile (*lütfen Tanrım, sadece arkadaşlık düzeyinde olmasın*), bu bağ, daha önce yaşadıklarımın çoğundan daha derin ve daha rahattı.

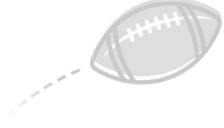
“Sanırım sadece şunu söylemek istedim: Eğer herhangi bir nedenle yarın sabah Kaliforniya’ya uçup, hiçbir mantıklı nedeni olmadan bir huzurevinde birkaç saat geçirmek istersen, sana ayarlamayı yaparım. Sonra sana bir yemek ısmarlarım ve dönüş yolunda Wisconsin’den gelen iki havuz satıcısının arasına sıkışmaman için koltuğunu yükseltirim.”

“Huzurevi dediğin anda beni ikna ettin,” dedim, bunun neden iyi bir fikir gibi geldiğini hiç anlamadan. İşi kaçırmam gerekmiyordu, babamı yalnız bırakmam gerekmiyordu ve Connor Cunningham’ın hasta büyükbabasını Kaliforniya’daki bir huzurevinde görmem için hiçbir neden yoktu.

Her şeyi bırakıp onunla birkaç saat geçirmek kesinlikle “anlaşılmaz” ya da “çekingen” bir davranış değildi.

Ama tüm bunlara rağmen, o anda yapmak istediğim tek şey buydu.

"Lojistik işleri halledebilirsiniz ve büyükbabanın benden nefret etme ihtimalini kabullenebilirsiniz, bu maceraya varım."

25

CONNOR

Duffy: Az önce indim ve bu koltuğun parasını sana geri ödüyorum.

Mesaj attım: Neden bunu yapasın ki?

Duffy: Çünkü birinci sınıfta o kadar geniş bacak mesafesiyle uçmak, kendimi dünyanın en büyük belası gibi hissettiriyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim çünkü dürüst olmak isterdim. Tanıdığım herkesten daha fazla param vardı, o kadar cömert davranıp bana zaman ayırırken, neden ona biraz daha rahatlık sağlamayayım ki?

Ama para ödemek zor bir konuydu. Tanıdığım insanlar — arkadaşlarım, kız kardeşim ve şimdi de Duffy — ödemeyi bana bırakmaktan suçluluk duyuyorlardı.

Ve benim için ısrar etmek garip geliyordu çünkü bu, param olduğunu gösteriş yapıyormuşum gibi hissettiriyordu. *Bırakın ben ödeyeyim çünkü ben son derece zenginin ve eksik parayı fark etmeyeceğim bile.* Gerçek olsa da iğrenç geliyordu. Yaşımın çok farkında olduğum için durum daha da kötüydü; üniversiteden yeni mezun olmuşum ve şimdiden çok şeyim vardı. Bunların hiçbirisi bana hala normal gelmiyordu

Ama onun yerinde olsaydım, onunla aynı şekilde hissedeceğimi biliyordum.

Mesaj attım: Gelip dedemle tanışarak bana bir iyilik yapıyorsun, bu yüzden en azından bunu yapabilirdim.

Duffy: İkimiz de bunun tam bir saçmalık olduğunu biliyoruz ama kabul edeceğim çünkü bardaktan Diet Coke içmekten ve sıcak havluları kabul etmekten, diğer aksesuarların yanı sıra, çok keyif aldım. Huzurevine Uber ile mi gideyim?

Büyükbabam sabahları her zaman daha iyi ve daha az sinirli olurdu, ya da en azından sezon başlamadan önce durum böyleydi.

Birkaç aydır ziyaret etmemiştim ve bundan nefret ediyordum.

Neyse ki kız kardeşim şehirde yaşıyordu ve onu neredeyse her gün görüyordu.

İronik bir şekilde, o gün iş için şehir dışındaydı, bu yüzden onu hiç göremeyecektim.

Mesaj attım: Bagaj alım yerindeyim, seni bekliyorum.

Duffy: Harika.

Ben: Harika.

Onu yürüyen merdivenden inerken gördüğümde göğsümde hissettiğim duyguya hazır değildim. Bu yolculuğa çıkmaya istekli olması mıydı, yoksa sadece ona o kadar kapılmış olmam mıydı bilmiyorum, ama lobide beni fark edip bana parlak bir gülümseme attığında, kafam allak bullak oldu.

Tek bir bakışla, bunun benim için çok *ciddi bir şey* olduğunu anladım.

Henüz ikinci randevumuza çıkmamıştık, ama o anda onunla her şeyi istiyordum. Elinde bir tabak kurabiyeyle bana doğru yürürken, onun gibi başka kimseyi tanımadığımı düşünmeden edemedim.

Ve bunu, onu "diğer kızlardan farklı" gibi aptalca bir şekilde demek istemedim, sanki onu

"daha aşağı" olan

Hayır, Duffy'nin durumunda bu sadece bir gerçektir. Onun gibi biriyle daha önce hiç tanışmamıştım.

O, tanıdığım en komik, en zeki, en yetenekli, en az bakım gerektiren ve en ayakları yere basan insandı.

O, kendi ligindeydi çünkü o tekti.

"Büyükbabana kurabiye yaptığım için yalakalık mı yapıyorum?" diye sordu, önümde durduğunda.

"Tabii ki evet, ve o da buna bayılacak," dedim, yüzüne bakarak ve biraz hayranlıkla. O kadar güzeldi ki, dikkatim en ufak bir şekilde dağılmadan saatlerce ona bakabilirdim. Gülümsediğinde gözlerinin kıvrılması, burnundaki çiller, yüzünden sürekli üflediği ince bebek kılları, düşünürken muhteşem alt dudağını ısırması; ona bakmaya izin verdiğim her an, detaylarında kayboluyordum.

Dışarı çıktık ve oraya gelmek için kullandığım Uber'e bindik. Tesise giderken dedem hakkında daha fazla açıklama yapmam gerekip gerekmediğini merak ettim.

Sanki aklımı okumuş gibi, "Bu kadar stresli görünme , her şey yoluna girecek."

Bir an gözlerimiz birbirine kilitlendi, sanki ikimiz de gerçekten birbirimizin aklını okuyup *okumadığımızı* anlamaya çalışıyorduk, sonra o sadece başını salladı.

Bu hareketin neredeyse besleyici bir yanı vardı.

O tek baş sallamanın uyandırdığı duygu karmaşasını sindiremeden, Duffy parmaklarını benimkilerin arasına kaydırđı. Hareket yumuşak ve sessizdi — tam tersi — ve göğsümde bir şeyin sıkışmasına neden oldu.

“Bana bu kadar takıntılı olman acınası bir durum, Distefano,” diye mırıldandım; bunu söylememin asıl nedeni, onun bu hareketinin bende yarattığı orantısız duygusal tepkiyi başka türlü gizleyemememdi.

"Hatırladığım kadarıyla, henüz ikinci randevumuza çıkmadık, yani şu anda elini tutmam, sadece bir arkadaşımın parmaklarını sıkmak anlamına geliyor, değil mi?" diye alay etti. "Belki de seninle başparmak savaşı yapmaya çalışıyorumdur."

"El boyutlarımızdaki farkı gördün mü? Başparmak savaşında hiç şansın olmaz, Duff," diye cevap verdim, bana ciddiyetsiz davranma lütfunda bulunduğu için minnettardım.

"Bu muhtemelen doğru, sadece olasılıkları sıralıyorum. Elim soğuk olabilir ve seni ısıtmak için kullanıyor olabilirim, ya da cüzdanını çalarken elini tutarak dikkatini dağıtmaya çalışıyor olabilirim."

"Ya da ikinci randevumuza çıkmam gerektiğini hatırlatmak için elimi tutuyorsun," dedim, çünkü randevumuzun suya düştüğünü düşünmesini istemedim. Tek düşünebildiğim şey, "resmi" bir ilişki kurduğumuzdan emin olmaktı.

İronik bir şekilde, bunu düşünen tek kişi ben değildim.

O haftanın başlarında, antrenmandan sonra Bethany'ye rastladım ve Duffy konusunda beni köşeye sıkıştırdı. Basında bizim fotoğrafımızı her gördüğünde ne kadar sevimli göründüğümüzü coşkuyla anlatıyordu – bu da kendimi tam bir pislik gibi hissettiriyordu – hatta bir randevu daha önermeye kadar gitti.

Sonbahar geldi Connor, onu kesinlikle Peterman's'a götürmelisin. Birlikte kabak toplayıp ateşin başında s'mores yapabileceğiniz bir randevudan daha romantik ne olabilir ki?

Onun hayalini görebiliyordum, ikimizin el ele tutuşup kabak tarlasında dolaştığımız görüntüyü, ama içimden bir ses bunun Duffy'nin tarzı olmadığını söylüyordu.

Onun için fazla... tatlı romantik görünüyordu.

Ve son son şey yapmak yapmak yapmak bir
randevu yönetimin yönetimin izlerini
taşıyan bir randevu.

Ama Bethany'nin fikri *bana* başka bir randevu fikri
vermişti, şu anda üzerinde çalıştığım bir fikir.

“Kadınsı cazibeni kullanıyorsun, değil mi?” diye alay ettim.

“Evet efendim, yakaladınız beni, kadınsı cazibemi
kullanıyorum
,” dedi Duffy gülümseyerek.

"Her neyse," dedim, sesim sessiz ve hoşuma gitmeyecek
kadar boğuktu. "Teşekkür ederim."

Gözleri gözlerime baktı. "Ne zaman istersen."

—

Kurabiyeler.

Dedem beşinci kurabiyesini ısıtırken gülümsemekten
kendimi alamadım.

En sevdiği Coyotes tişörtünü ve son beş yıldır her gün taktığı
eski balıkçı şapkasını giymişti. O şapkayı hep komik bulurdu
(üzerine yapıştırılmış yemler vardı), ama bana onunla gölde
geçirdiğimiz o kadar çok cumartesi sabahını hatırlatıyordu ki —
bir daha asla yaşayamayacağımız türden cumartesi sabahlarını.

“Bayan’a kuru üzüm sevmediğimi söyledim ama bana sürekli
kuru üzümlü kurabiye verdi,” dedi dedem, tiksiniş bir ifadeyle.
Bunu birkaç kez söylemişti ve ben kimin hakkında konuştuğunu
ya da hayatının hangi dönemini hatırladığını hiç bilmiyordum
ama Duffy, her şeyi çok iyi anlıyormuş gibi sırtıyordu.

“Ama sen sadece çikolata parçacıklı kurabiye istemiştin,
değil mi?” dedi.

"Doğru," dedi dedem başını sallayarak, alaycı gülümsemesi
bir gülümsemeye dönüştü.

Saat üçü geçmişti ve yorulmaya başladığını
anlayabiliyordum. Onu aşağıya öğle yemeğine götürmüş,

tekerlekli sandalyesini gül bahçelerinde gezdirmiş, kuşları beslemesine izin vermiştik ve şimdi muhtemelen gitme zamanı gelmişti.

Genelde gün ilerledikçe sinirli ve kafası daha da bulanıklaşırdı, bu yüzden her şey yolundayken ayrılmak en iyisiydi.

Ama gitmek istemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse bu bencillikti, çünkü gün lanet olasıca mükemmeldi. Gözlerinde hiçbir ışıltı, Duffy'nin kim olduğunu anladığını gösteren hiçbir işaret göremiyordum, ama yaşlı adam harika vakit geçiriyordu.

Ve onun kahkahasını duymayalı epey zaman olmuştu.

Son zamanlarda durumu hızla kötüleşiyordu, her gün biraz daha uzaklaşıyordu ve kaybedilen zamanın asla geri gelmeyeceğini bilmek ruhumu parçalıyordu.

“Artık gitsek iyi olur büyükbaba,” dedim, ayağa kalkarak. “Ama Duffy’nin çikolatalı kurabiyelerini sana bırakacağız.”

"Oh," dedi, Duffy'ye bir göz atarak. "Tamam."

Kucaklaştık ve ayrıldık, ben de kendimi tutmayı başardım. Onu her terk ettiğimde içim parçalanıyordu, çünkü bir dahaki sefere yüz yüze görüştüğümüzde onun daha az kalacağını biliyordum.

Bu, her seferinde biraz daha kaybedilen bir oyundu ve bugünün bir daha asla bu kadar iyi olmayacağını bilmekten nefret ediyordum.

Ama otele geri dönüp çıkış işlemlerimi yapıp birlikte uçağa binebilmemiz için, sanki hiçbir şey yokmuş gibi önemsiz ama hoş bir sohbet sürdürdüm. Kesinlikle sakın ve soğukkanlı bir görünüm sergiliyordum.

Bu yüzden o bunu yaptığında içimden bir sarsıntı geçti.

Asansör kapıları kapandığı anda, Duffy beni kocaman bir kucaklamaya boğdu. Kollarını bana doladı, parmak uçlarına yükselerek beni kendine doğru çekti ve

kulağıma yumuşak bir sesle, “Çok üzgünüm, Connor. Çok, çok üzgünüm,” dedi.

Ve hepsi bu kadardı. Bu kadarı yeterliydi. Onun, durumun ne kadar korkunç olduğunu, onun hızlı düşüşünün tüm şiddetini tam olarak bildiğini biliyordum ve sözlerinde beni mahveden bir şey vardı. Gözlerimi kapattım ve sertçe yutkundum, o beni kucaklarken *ben de* mecazi olarak kendimi tutmaya çalışıyordum.

Ama gözlerimi açtığımda, tek görebildiğim Duffy'ydi.

Ve bana bakışındaki bir şey, duygularımda bir düğmeyi çevirdi. Aniden tek görebildiğim, takıntılı olduğum kadın, beni o kadar çok istediğim ki başımı döndüren kızdı.

Başımı eğip dudaklarını öptüm; boğazının derinliklerinden bir ses çıkardığında ve parmak uçlarını omuzlarıma batırdığında, onun da benimle aynı şeyi hissettiğini anladım ve coşkuya kapıldım. Ona doğru eğildim; dudaklarını yalayıp yutarken, arkasındaki asansör duvarını hissedene kadar, vücudumun onun vücuduna yapıştığını fark etmeden ilerlemiştim.

"Duff," dedim, başımı eğip kulağının hemen altındaki cildi tatmak için, "burada ne istiyorsun?"

"Burada mı?" diye fısıldadı, tırnaklarının gömleğimi deldiğini hissederken sesi şaşkın geliyordu.

"Burada, şimdi, bugün," dedim boğazına doğru, bu ani arzusun şiddetinden neredeyse nefes nefese kalmıştım. *Arzu* beni ele geçirmişti. Beni beş saniyede sıfırdan yüze çıkarmıştı. "Aynı frekansta olduğumuzu bilmem gerek."

"Ah," diye nefes aldı, başını duvara yaslayarak bana daha iyi erişim sağladı, *şükürler* olsun. "Bana senin durumunu söyle, ben de sana benimkini söyleyeyim."

"Seni o kadar çok istiyorum ki bayılmak üzereyim, durumum bu," diye itiraf ettim, vücudunun bana baskı yapmasından dizlerim titriyordu. "Tarihler, resmi durumlar ya da sen ve ben dışında, bir odada baş başa, saatlerce vakit geçirmek dışında hiçbir şey umurumda değil."

tarihler, resmi statüler ya da sen ve ben dışında hiçbir şey umurumda değil, bir odada baş başa, saatlerce vakit geçirmek.”

"Evet, kesinlikle aynı sayfadayız," dedi, ve işte hepsi bu kadar.

Asansör kapıları sanki ben zamanlamışım gibi açıldı, ve başımı tekrar eğip dudaklarına dokundum. Onu daha da şiddetli bir şekilde öptüm; o da en az benim kadar, hatta belki de daha büyük bir coşkuyla karşılık verdi. Onun da bunu ne kadar çok istediği her zamankinden daha açıktı, *şükürler olsun*. Onu bedenime sıkıca sarıp, odama doğru koridorda sendeleyerek ilerledim.

Tanrıya şükür koridorda başka kimse yoktu, çünkü ikimiz de birbirimizden ayrılıp o ateşi kaybetmek istemiyorduk.

Bizi kapıma kadar götürmeyi başardım ve o, elimden anahtar kartını kapıp kapıyı açarken, ben de kulağının hemen arkasındaki yumuşak cildi keşfediyordum.

"Aman Tanrım, şu odaya bak," dedi nefes nefese, ben onu içeri sokarken. "Muhteşem."

"Odaya bakmayı kes, beni kışkandırırıyorsun," dedim ve yine dudaklarını öptüm. Onun öpücüklerine doyamıyordum; o çok iyi öpüyordu. Sanki ağzı benim ağzım için yaratılmıştı, sanki bir öpücüğü öpücükten daha fazlası gibi hissettirecek gizli tarifi biliyordu; yemin ederim ki her bir sinirim onun dokunuşuna, tadına yıldırım gibi tepki veriyordu.

Bağımlı olmuşum ve bir doz daha istiyordum.

"Sadece seni mi görmeliyim?" diye sordu dudaklarıma dokunarak, ağzımın köşesini yalayarak beni çılgına çevirdi.

"Tek görebildiğim sen olduğunda, her zaman, yalnızken bile, bu adil görünüyor," diye itiraf ettim, parmak uçları karnıma dokunduğunda ciğerlerimden havanın çekildiğini hissederek. "Beni takip ediyorsun, Distefano."

"Böyle şeyler söylediğinde beni öldürüyorsun," dedi sessizce, sanki endişeliymiş gibi. "Sen bu kelimeleri kullandığında nasıl aklımı başımda tutabilirim ki?"

"Yapma," dedim, o muhteşem kahverengi gözlerin içine bakabilmek ve onu bırakıp benimle aynı noktaya gelmesi için ikna edebilmek amacıyla geri çekildim. "Kendini kaybet. Seni, sana her baktığımda hissettiğim kadar akılsız ve çılgın görmek istiyorum."

"İstesen de istemesen de beni çılgın say," dedi yumuşak bir gülümsemeyle iç çekerek ve bununla birlikte ikna etmeye gerek kalmadı, endişelerim de ortadan kalktı. İkimiz de tamamen bu anın içindeydik.

O anda bana bakış şekli, sanki onun yanında hissettiğim her şeyi hissediyormuş gibi, beni çılgına çevirdi. Onu arzuladığım şekilde "ihtiyaç" kelimesi yeterince güçlü değildi ve aniden ellerim her yere yayıldı, ağzım tekrar onun ağzına yapıştı, vücudum bizi yatağa doğru itti.

Ondan sonra her şey ateşli bir rüyaya dönüştü, kıyafetlerimiz yere düşerken birbirimize düşerken her şey bulanıklaştı.

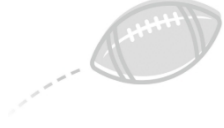
Yumuşak uzuvlar, beni lezzetli bir şekilde sarmaladı.

Keşif yapan eller, tenimi ateşe verdi.

Fısıldanan istekler, beni arzuyla çılgına çeviriyordu.

Ağır battaniyeler, tüy kadar hafif dokunuşlar.

Duffy'nin parmaklarının her hareketinde, her sesinde, terleten her dokunuşunda kendimi kaybedince, dünyanın geri kalanı sanki yok olmuş gibiydi. O benim merkezim haline geldi, benim için var olan dünyadaki tek şey; odamda kollarımda uykuya daldığında, uçuşlar çoktan ertesi sabaha kaydırılmıştı ve ben ona sıırılsıklam aşık olduğumdan endişeleniyordum.

26

DUFFY

Babamın ertesi hafta göğüs hastalıkları uzmanıyla kontrol randevusu vardı ve ben çok korkuyordum. Bir yanımda, babamın randevuya gelmemesini istiyordu çünkü ona sormak istemediğim zor soruları sormak istiyordum.

Kardeşlerimle hepimiz aynı anda oraya vardık — Joey babamı götürdü çünkü benim bitirmem gereken işlerim vardı — ve babam iyi görünüyordu. Yorgundu, ama bu giderek daha sık görülen bir durum haline geliyordu.

Oksijen de pek yardımcı olmuyordu.

Muayenehaneye geri döndük ve konsültasyon hiçbirimizin beklediği gibi geçmedi. Yara izlerinin kalıcı olduğunu ve bunun geri döndürülemez olduğunu biliyorduk, ama hiçbirimiz doktorun "akciğer nakli" kelimesini kullanacağını beklemiyorduk.

Henüz o aşamaya gelmemiştik ve Dr. Sanchez deneyebileceğimiz birçok ilaç olduğunu söyledi, ama durumun kendi kendine düzelmeyecek kadar ciddi olduğunu bize iyice anlatmak istediğini anlayabiliyordum.

"Tanrı aşkına, benim akciğerlerim ölü bir adamınkinden daha iyi," dedi babam, sinirli bir şekilde elini sallayarak.

Görünüşte hiç etkilenmemiş gibi şakalar yapıyordu, bu da sadece ağlamak isteyen beni çok şaşırttı. Yine de hepimiz onunla birlikte şakalaştık, çünkü başka ne yapabilirdik ki?

“Onu geri götürüyor musun?” Matty, ofisten çıkarken bana sordu. “Ben işime dönmem lazım.”

"Evet, sorun değil," dedim, babamın tuvaletten çıkmasını beklerken kollarımı kavuşturarak.

"Daha sonra bir araya gelip birer bira içerek bu durumun gerçekliğini konuşmak ister misiniz?" diye sordu Ty.

"Evet, lütfen," dedim.

"Saat yedide PNA'da mı?" dedi Joey. "Dr. Sanchez'i arayıp daha net cevaplar alabilecek miyim bir bakacağım." "Olur," dedim, o konuşmadan çekinerek. Ama bunu gerçekten yapmamız gerektiğini de biliyordum. İşlerin ne kadar kötüye gideceğinden hâlâ emin değildim.

Babamı bıraktıktan sonra işe geri döndüm, ama henüz arabamdan inecek gücü kendimde bulamadım. Bunun yerine Connor'ı aradım.

“Selam,” diye cevapladı.

"Selam," dedim, boğazımı temizleyerek. "Ben Duffy."

“Kim olduğunu biliyorum,” dedi ve sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. “Nasıl gitti?”

Kaliforniya'dan beri Connor ile aramız çılgınca iyi olmuştu.

Tesadüfen, otel odasında geçirdiğimiz o spontane gece, “*Biz neyiz?*” sorusunun tüm açık uçlarını bir araya getirmeyi başardı. Beynim, bitmek bilmeyen soru dizisini kesip attı, belirsiz arkadaşlık bölgesiyle ilgili endişeleri bir kenara bıraktı ve mutluluk dolu bir coşku haline büründü.

Çünkü — inanamıyordum — Connor ve ben gerçekten, içtenlikle birlikteydik.

'daki ilişkimizin arkadaşlık yönüyle ilgili her şey değişmeden kaldı. Birlikte olmadığımız zamanlarda sürekli mesajlaşıyorduk

, birbirimizi düzenli olarak taklit ediyorduk ve bu beni çok mutlu ediyordu.

Komikti, çekiciydi, tatlıydı — her şeydi.

Ama buna ek olarak, en iyi şekilde ilgiye muhtaçtı.

Her sabah aynı mesajı atardı:

Connor: Bu gece bize gelmelisin.

Ve ben de gittim.

O hafta her gün eve gidip babama akşam yemeği hazırladıktan sonra Connor'ın evine gidiyordum. Babamın hatırı için onun evinde kalmıyordum (ki bu çok saçmaydı çünkü ben bir yetişkindim, değil mi?), ama bu sadece teknik bir ayrıntıydı çünkü her gece onun evinde yatıp sabah dört civarında gizlice evime dönüyordum.

Babam aptal değildi, bu yüzden her şeyin farkında olma ihtimali yüksekti, ama başka türlü yapamazdım.

Connor'ın gizlice dolaşma gibi saçma bir planın arkasındaki beyin olması bana çok sevimli geldi. Babamı o kadar seviyordu ki onu kızdırmak istemiyordu ve bu durumun bir yanı kelimelerle anlatılamayacak kadar sevimliydi.

"Açıkçası hiçbir fikrim yok," dedim telefonda, içimden fışkırmak üzere olan duyguları zorla bastırarak. "Akciğer nakli ve durumun ne kadar ciddi olduğu gibi korkutucu şeylerle doluydu, ama doktor bize tedavisi için farklı yöntemler de anlattı, örneğin onu oksijen desteğinde tutmak ve deneyebileceğimiz bazı ilaçlar gibi. Bu yüzden bu akşam kardeşlerimle bir araya gelip durumun gerçekte ne kadar ciddi olduğunu ayrıntılı olarak konuşacağız. Doktor bize birçok kötü senaryo anlattı ama gerçek prognozu bilmiyorum. Joey

onu arayıp, babam artık aramızda olmadığına göre bize biraz daha bilgi verip vermeyeceğini soracak.”

“Tanrım, bu çok kötü,” dedi Connor, sesi ciddiye.

“Evet,” dedim, kendimi biraz uyuşmuş hissederek. Bu, sindirmek için çok fazlaydı. “Eğlenceli bir konuşma olmayacak, ama daha sonra benimle ve kardeşlerimle bir bira içmek istersen, saat yedide PNA’da olacağız.”

“PNA da neymiş?” diye sordu.

“Polonya Ulusal İttifakı. Basitçe bir bodrum katındaki bar,” dedim.

"Tamam," dedi, düşünmek için bir an bile durmadan. "Orada görüşürüz."

—

“Dr. Sanchez şöyle dedi. Geleceği bilmesinin imkanı yok ama tahmin etmek zorunda kalırsa, babama akciğer nakli gerekmeden önce beş yıl süre tanıyor.”

“Aman Tanrım,” dedim, şaşkın bir halde. “Beş yıl mı? Öyleyse, bekleme listelerine kaydolmak ve sigortasının neleri karşıladığı gibi konuları araştırmaya başlamamız mı gerekiyor? Fazla zamanımız yok.”

"Dur," dedi Joey, başını sallayarak. "Baba'nın bazı ilaçlara ve steroidlere çok iyi yanıt verebileceğini, bu sayede durumunun kötüleşmesinin önemli ölçüde yavaşlayabileceğini söyledi."

"Yani, ne... sadece akışına mı bırakacağız?"

Elime biramı aldım, kafamda “beş yıl” kelimesi durmadan yankılanıyordu.

“Sanırım öyle, çünkü şunu dinle: babam onu aramış. Babam prognoz için onu aramış ve o da tüm bunları biliyor.”

"Bugünden önce mi biliyordu?" diye sordum.

“Evet,” dedi Joey, başını sallayarak. “Bugünü *bizim* için ayarlamış.” “Kahretsin,” dedim. “Bu ne anlama geliyor?”

"Dr. Sanchez, babamın her şeye gayet razı olduğunu söyledi. Bir sürü sorusu vardı ama bu konuda çok sakın ve *'Bakalım önümüzdeki beş yıl nasıl geçecek'* diyor."

"‘Hiç sorun yok.’ Bu ne demek? Annemle buluşmaya hazır falan mı?"

Konuşurken sesim titriyordu çünkü bundan nefret ediyordum. Babamın, Joe Cool gibi davranması gerekmeyen bir konuda Joe Cool gibi davranmasını istemiyordum. Kışın yollarımızı temizlemesini, su kaynağındaki pH seviyelerinden bahsetmesini ve her fırsatta benimle dalga geçmesini istiyordum.

Onun hayatının geri kalanında hasta kalmasını istemedim.

Ve ben bencil, berbat bir kızdım, çünkü babamın gerçekliğinin ne olabileceğine dair tüm bu üzüntünün ortasında, bunun hayatımı nasıl etkileyeceğini düşünmeden edemiyordum. Eğer sağlığı önümüzdeki beş yıl içinde kötüye gidecekse, evden taşınmazdım, değil mi? Yani, asla taşınmazdım.

Bu da, sonsuza kadar babamla birlikte evde yaşayacağım anlamına geliyordu.

"Hiç de olası değil, bahsettiğimiz kişi babam," dedi Joey, başını sallayarak. "O inatçı ve çok güçlüdür. *'Bakalım nasıl gidecek'* demesi, sadece sorunlarını kabul ettiği ve akışına bıraktığı anlamına gelir, Duff, hadi ama."

Biraz rahatlayarak başımı salladım, ama bakışlarımı endişeyle ellerimi kavuşturduğum kucağıma sabitledim. Tekrar başımı kaldırdığımda, gördüğüm manzara kalbimi hoplattı. Connor, PNA'ya giriyordu ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel dev gibi görünüyordu.

"Ne içiyorsun, Cunningham?" Connor bize yaklaştığında Ty sordu.

"Heineken," dedi, Matty'nin yanındaki boş tabureye oturarak. "Teşekkürler dostum."

"Konuşmanın iç karartıcı kısmını kaçırdın," dedi Joey, Manhattan'ını alırken.

"Doktorla konuştun mu?" diye sordu Connor. Gözleri hâlâ Joey'deydi, bu yüzden ellerimi endişenin ölümcül sıkışmasından nazikçe kurtarıp sol elimi eline aldığı anda şaşırdım.

Joey, Connor'a anlattığıma şaşırmış gibi gözlerini kısarak baktı. "Konuştum ve yeni akciğerlere ihtiyaç duymasına yaklaşık beş yıl kaldığını tahmin ediyoruz."

"Kahretsin," dedi Connor, benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Oh, lanet olsun, gerçekten," dedi Joey. "Ama genel kanı, ilaçların onu beş yıldan daha uzun süre şu anki durumunda tutabileceği yönünde, bu yüzden hep birlikte durumu izleyip kendimizi delirtmemeye karar verdik."

"Bu akıllıca bir karar," dedi Connor, başını sallayarak. Bana doğru eğildi ve "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım, boğazımı yutkundum çünkü onun endişesi göğsümde bir sıkışma hissi yaratmıştı. "İyiyim. Geldiğin için teşekkürler."

"Beni davet ettiğin için teşekkürler," dedi; ve *benim* için endişelenen o kaygılı bakışlarına baktığımda, o an beni biraz altüst etti. Birine yaslanma hissi bana yabancı geliyordu; ve onun ailem için bu dönüm noktası niteliğindeki ana dahil olması, sanki aramızda çok önemli bir şey yaşanıyormuş gibi hissettirdi.

O parmaklarını benimkilerin arasına kaydırıp elimi sıktığında göğsümdeki sıkışma rahatlatıcı bir sıcaklığa dönüştü ve o sözsüz jestle ne demek istediğini anladım: *Senin için buradayım*.

—

Zaten derinden etkilenmişim, ama o mesajı gönderdikten sonra bu durumdan hiç kurtulabilecek miyim diye sorgulamaya başladım.

O mesaj.

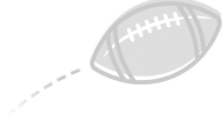
Connor: Gelecek hafta sonu seni resmi bir randevuya çıkarmak istiyorum.

Ben de cevap verdim: Dinliyorum...

Connor: Paintball silahlarıyla zombi avına ne dersin?

Erkek arkadaşım — bayanlar ve baylar, benim muhteşem erkek arkadaşım — "ekstrem zombi deneyimi" ek paketi olan bir kabak tarlası bulmuştu. Sadece sırt çantalarımız ve paintball silahlarımızla ormana bırakılacaktık, orada çılgın zombilerden oluşan bir ekibi avlayacak ve onlar tarafından avlanacaktık.

Daha mükemmel bir randevu önerisi olup olmadığını bilmiyordum ve bu gezi hayal ettiğim eğlencenin sadece bir kısmını bile yaşatırsa, hayatımın geri kalanında başka bir erkeğe asla bakamayacaktım.

27

CONNOR

"Tamam, sizi başlangıç noktanız olan kulübeye bırakıyoruz," dedi Peterman's Pumpkin Patch şapkası takan adam. "İçeri girin, hazırlanın ve hazır hissettiğinizde dışarı çıkıp zombileri avlamaya başlayın... onlar sizi avlamaya başlamadan önce."

Duffy'ye bir göz attım; o da gözlerini kocaman açarak bana "*Hadi başlıyoruz*" der gibi bir bakış attı. Yardım beklemeden kamyonetin kasasından atladı, ben de onun bu kararlılığından çok etkilenmiş bir şekilde peşinden gittim. Ben geldiğimde evden tam av kamuflajıyla çıkmıştı, sanki bu işi ciddiye almaya hazırmış gibi.

Aslında arabaya bindiğinde, sanki hata yapan benmişim gibi kıyafetlerime dikkatle bakmıştı.

"Bej ceket ve kot pantolon giyiyorsun," dedi, kaşlarını çatarak.

"Evet... Ne olmuş?"

Gözleri gömleğime kayarken yüzünü buruşturdu. "Yani ormanda pek göze çarpmayacaksın, özellikle de hava karardığında."

"Gerçek

zombilerden kaçmayacağımızı biliyorsun, değil mi?"

Çevrimiçi kayda göre, zombiler "müşteri güvenliği" ve "eğlenceli vakit geçirtmek" öncelikli olan, tam donanımlı paintball uzmanlarıydı.

"Böyle şeyler söylediğinde kaybedecekmiş gibi konuşuyorsun," dedi sessizce arabaya binerken. "Bunu ciddiye almıyor muyuz, Cunningham?"

"Özür dilerim, Distefano; aptalca da olsa bunu bir randevu olarak düşünüyordum," dedim, ciddiyetimi koruyamadan. Zombi paintballuna bu kadar heyecanlanmasına bayılıyordum ve onun için mükemmel bir randevu planladığım için bir başarı duygusu hissediyordum. "Şimdi, muhtemelen asgari ücret karşılığında bunu yapan ergenlerden ibaret olan zombilere karşı 'kazanmak' gibi önümdeki daha önemli göreve odaklanacağım."

Gözlerini kısarak baktı. "Zombileri hafife alma. Tarihsel olarak doğru bir gerçek var ki, savaşta yenilgiye uğrayan herkes, düşmanlarını hafife aldığı için yenilgiye uğramıştır."

"Bu tarihsel olarak doğru bir gerçek değil," dedim, başımı sallayarak.

"Ama yine de doğru olduğunu düşünüyorum," diye ısrar etti ve emniyet kemerini taktı.

Kabak tarlasına giderken rahat bir sohbeta daldık, bana ofisindeki son dramayı anlattı. Görünüşe göre, İK müdürü ile yöneticilerden biri arasında uygunsuz bir ilişki vardı ve kimse bu konuyu konuşmaktan vazgeçemediği için işlerini yapamıyordu.

Bu durum Duffy'yi çılgına çevirmişti.

It was so *her* that she was annoyed by the fact that no one was working. She wasn't above being mildly

eğleniyordu, ama insanların dedikodu yaparken neden aynı anda başka işler yapamadıklarını anlamıyordu.

Yemin ederim ki onu saatlerce dinleyebilirdim çünkü o, o kadar eşsiz bir Duffy'ydi ki.

Grubun geri kalanını takip ederek – toplamda on kişiydik – kulübeye girdik ve arkamızdan kapıyı kapattık. Burası tam anlamıyla sadece bir kulübeydi; içinde toprak zemin ve diğer oyuncuların koltuk olarak kullandığı büyük tahta sandıklardan başka hiçbir şey yoktu. Diğer katılımcılar gündelik kıyafetler giymiş, rahatlamış ve sahneye yerleşirken havadan sudan konuşuyorlardı – Duffy ve onun şu anki havasının tam tersi bir durumdu.

Duffy gergin görünüyordu ve avlanmaya hazır gibiydi.

"Hey," diye fısıldadı, biraz daha yaklaşarak parfümünün kokusuyla dikkatimi dağıttı. "Bu hiç mantıklı değil."

"Nesi mantıksız?" diye sordum, gözlerimi alt dudakındaki parlak rujun ışıltısına indirerek.

"Neden resmi bir başlangıç atışı olmadan hepimizi tek bir merkezi kulübeye bırakıyorlar ki?" Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve "Yani, bu bizi kolay hedef haline getiriyor. Ön kapıdan çıktığımız anda, bizi tek seferde ortadan kaldırmaları çok kolay olacak," dedi.

Onun aşırı rekabetçiliğine gülmemeye çalıştığım için hiçbir şey söylemedim.

"Eminim buna bayılıyorlardır," dedi ve kimse duymaması için bana doğru eğildi. "Bütün bu insanları zombi avlamak için para harcamaya ikna ediyorlar, sonra da beş dakikada bizi ortadan kaldırıyorlar."

"Bu... aslında muhtemelen doğru," diye onayladım, ama bu fikir beni pek rahatsız etmedi.

"Bırakmayalım," dedi, sanki bir planı varmış gibi gözleri parıldayarak.

Gözlerine o kadar büyülenmişim ki cevap veremedim. İnsanlar mavi gözlerden sanki sihirliymiş gibi bahsederdi hep, ama onun kahverengi gözlerinde çok sıcak, davetkar, eğlenceli ve *daha bir sürü şey* hissettiren bir şey vardı — kendime gelmem gerekiyordu.

"Diğerleriyle birlikte dışarı çıkmayalım. Bak," dedi ve koluma hafifçe vurdu.

Gözlerini takip ederek çenesiyle işaret ettiği yere, kulübenin arkasındaki pencereye baktım.

"Vay canına, o pencereden gizlice dışarı çıkarsak, zombiler farkına bile varmadan ormana kaçabiliriz," dedi.

"Ne?" Pencereden baktım ama onun hayal ettiğini açıkça göremedim.

Çünkü o pencere büyük değildi. Hem de *hiç*.

"Beni dinle," dedi kararlı bir sesle. "Hepimizin bir grup aptal gibi ön kapıdan dışarı çıkmamızı bekliyorlar, böylece bizi hemen yakalayabilecekler. Ama sen ve ben arka pencereden sessizce kaçarsak ve hiç ses çıkarmazsak, diğer herkes ön kapıdan çıkarken biz başka bir yöne doğru kaçabiliriz. İlk başta iki kişinin eksik olduğunu fark etmeyecekler bile. Sonra saklanabilir, *onları* takip edebilir ve kazanabiliriz."

"Bu oyunda kazanmak mümkün mü? Bunun sadece rastgele bir atış oyunu olduğundan eminim."

Kahretsin, geziyi düzenleyen ben olmama rağmen hiçbir fikrim yoktu.

Bana sanki saçmalıyormuşum gibi baktı. "Vurulmadan sonuna kadar gidersek ve bu arada birkaç zombiyi de halledersek, o zaman kazanmış oluruz, değil mi? Oldukça basit."

Birdenbire bu bana harika bir fikir gibi geldi. Onun coşkusu bulaşıcıydı ve bu gerçekten çok eğlenceli görünüyordu.

Pencereye bir göz attım. “Gerçekten oradan geçebileceğimi mi düşünüyorsun?”

"Vücudunla ilgili iltifat toplamak için çok saçma bir zaman, Cunningham," diye alay etti, "ama kesinlikle sığarsın."

“Ya diğerleri de peşimizden gelirse?” diye sordum, sanki zombi savaşı başlamak üzereymiş gibi hâlâ rahatça takılan gruba bakarak.

“Takip etmeyecekler çünkü sen onlara etmemelerini söyleyeceksin,” dedi fısıldayarak. “Kamyonda herkes sana ‘aman tanrım, bu o’ bakışı atıyordu, yani hepsi futbolun altın çocuğuna hayran. Yani ‘Siz güvenli bir şekilde çıkabilesiniz diye dikkatlerini başka yöne çekeceğiz, kimse bizi takip etmesin’ gibi bir şey söylersen, seni kesinlikle dinlerler.”

"Yalan söylememi ve onları ateş hattına atmamı mı istiyorsun?" diye sordum gülerек. Bu konuda çok *soğukkanlı*ydı. "Bunu yapamam."

“Aman Tanrım, bunun gerçek olmadığını söyleyen sendin, o zaman neden bu kadar ahlaki davranıyorsun?” diye fısıldadı, ağzı bir gülümsemeye dönüşürken bana abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. “Peki, yalan söyleme, sadece bize takip etmemelerini söyle, yine de seni dinleyecekler çünkü sen sensin.”

“Şey...”

“Dinle,” diye sözümü kesti. “Şimdi gitmemiz lazım çünkü biliyorsun zombiler sıraya dizilmiş, bu insanların hareket etmesini bekliyorlar. Çok geç olmadan gitmeliyiz.”

Hiç tereddüt etmeden gruba döndü. "Affedersiniz," dedi, benden uzaklaşarak. "Biz bu pencereden dışarı çıkacağız çünkü grubu bölmek ve hepimizin aynı anda kurşun yağmuruna tutulmaması için. Umarım zombilerin bir kısmı bizi kovalayacak ve sizlerin şansı artar, ama asıl amaç onları dağıtmak. Pencereden çıktığımızı görünce paniğe kapılmamanız için size haber vermek istedim.”

"Ama bizi takip etmeyin," diye ekledim, Duffy Distefano dışında kimsenin gerçekten umursamadığı aptalca bir oyun olduğu halde bunu söylediğim için biraz suçluluk duyarak.

"Neden olmasın?" diye sordu, Harry Caray'ı hatırlatan kocaman kare gözlüklü bir adam. "Neden sizi takip edemeyelim ki?"

"Yani, burası özgür bir ülke, istediğin kişiyi takip etmekte özgürsün tabii, ama bu onun fikri ve bence berbat bir fikir," dedim, durumu nasıl idare edeceğimi fark ederek. "Aslında sağduyulu biri olarak tanınmıyor."

"Doğru, o Carl'ı döven kız," dedi adamın karısı başını sallayarak.

"Ben dövmedim..."

"O kız," dedim, Duffy'nin sözünü keserek. "Biz arka kapıdan çıkacağız, ama lütfen bir sonraki hamlenizi iyi düşünün. Bizi takip etmek pek de iyi bir fikir olmayabilir."

Bunu söyler söylemez, arkamda pencerenin açıldığını duydum.

"Onun için kaybetmeyi göze alması ne kadar tatlı," dedi köşedeki kabarık saçlı sarışın. "Ve bizi takip etmememiz konusunda uyarması. Bence gerçekten takip etmemeliyiz."

"O iyi bir adam," dedi başka biri.

Döndüm ve Duffy'nin kollarını kullanarak kendini yukarı çekip açık pencereden hızla dışarı atladığını izledim. Kıcığımın oradan sığacağından hâlâ emin değildim, ama onu takip etmek için bu riski göze almaya hazırdım.

Hemen gözümün önünden kayboldu ve onun bu cesaretine hayran kaldım. Kendimi açıklığa attım, geçebilmek için biraz sıkışıp kıvrandım. Tam yarım saniye boyunca, beni pencereden çıkarmak için kurtarma ekipmanının kullanılması gerekeceğini düşündüm, ama neyse ki başardım.

Yere iner inmez Duffy'nin yanına çöktüm. Hava kararmaya başlamıştı ve bir sürü çalıların altındaydık, ama you could hear the sounds of the pumpkin

uzaklarda ve ateş çukurlarının dumanlı kokusunu al.

"O yüzden bence o yöne doğru koşmalıyız," dedi, karanlık ormanlık alanı işaret ederek. "Bu kesinlikle yanlış yön, ama ancak böyle saldırıya geçip *onları* takip etmeye başlayabiliriz."

"Geriye doğru mu gitmek istiyorsun?" diye sordum.

"Görünürde geri çekilme, Futbol. Geriye doğru koşarsınız, saklanırsınız, sonra onları önümüzde görürüz ve onlar nereye gittiğimizi ve ne yaptığımızı anlamaya çalışırken herkesin nerede olduğunu biliriz. Onları görüş alanımıza aldığımızda harekete geçeriz."

"Neden bunun Tony'nin tarzı olduğunu hissediyorum?" diye sordum.

Bu onu gülümsetti. "Çünkü öyle. Hayatım boyunca onun sevdiği savaş belgesellerini izledim ve bu izlemeler ile onunla ve kardeşlerimle geyik avına çıkmalar arasında, zombilerin canına okumak için sağlıklı bir heyecan duyuyorum."

"Evet, kesinlikle öylesin," dedim, "ama bu şaşırtıcı derecede havalı."

"Şaşırtıcı derecede havalı, ha?" dedi sessizce, hala gülümserken ekledi, "MVP'den büyük övgü."

"İşte yine beni rezil ediyorsun," dedim.

"Bu arada, o pencereden etkileyici bir şekilde kayıp düşen kış," dedi gülerek.

"Uyacağını sanmamıştın, değil mi?"

"Sadece gerçeği söylüyorum," dedi, masummuş gibi davranarak.

"Ya da sadece pisliklik yapıyorsun," diye cevapladım.

"Bence sen bununla başa çıkabilirsin, Bay Thirst Trap," dedi gözlerini devirerek. "Sadece minicik şort giydiğin o fitness takipçisi reklamı müstehcen."

"Öncelikle, benim seksi mini şortlarımı sevmediğini iddia etme. Ayrıca, insanlar hâlâ 'thirst trap' diyor mu?"

"Aslında sanmıyorum."

"Thirst trap'lerimizi ve modern argo kelimelerden habersizliğimizi daha sonra tartışabiliriz, ama şimdilik zombilere odaklansak mı?"

Gözleri kırışırken bana kocaman bir gülümseme attı, sanki birlikte sihirli bir şey yapmak üzereymişiz gibi hissettiren bir gülümseme. "Tamam."

"Bence..."

"Ama şöyle bir şey var," dedi, elini kaldırarak. "Kombine testinde 4,4 saniyelik 40 yard koşusu yaptığını biliyorum, ne kadar hızlı olduğunu biliyorum, ama ayakların ağır olmamalı. Çok gürültü yapıp dikkatlerini çekmektense, yavaş olup ayakların daha hafif olması daha iyidir—Ja'Marr Chase'in kenar çizgisinden yaptığı yakalamayı düşün."

"Akıllıca," dedim, başımı sallayarak. 40 yard koşumun ne kadar hızlı olduğunu bilmesi beni çok eğlendirdi; o kesinlikle şimdiye kadar çıktığım en büyük futbol hayranıydı. "Ama şunu da düşün. Belki de biri ön kapıdan sendeleyerek çıkıp dikkatlerini çekene kadar beklersek, herkes gürültü çıkarır ve..."

"Harika," diye gülümseyerek sözümü kesti. "Şimdi düşünüyorsun... Seninle gurur duyuyorum dostum."

"Oh, ne mutluluk," diye espri yaptım.

"Bu arada," diye fısıldadı; alaycı gülümsemesi yerini daha yumuşak bir ifadeye bıraktı. Daha tatlı. Biraz utangaç. "Seni öldürmek zorunda kalmazsam ya da bu gece burada gerçekten ölmezsem, bu dünya tarihinin en iyi randevusu olabilir. Yani, bir cuma gecesi yapmak isteyeceğim başka bir şey aklıma gelmiyor. Normal, sıkıcı bir akşam yemeği randevusu planlayabilirdin, ama beni bir kamyonun kasasına attın ve bana zombilerle bir paintball silahı verdin. Yani, bu gerçekten baş döndürücü."

Bunu söylerken içimde bir suçluluk hissi uyandı, çünkü bana tam olarak hak etmediğim bir övgü veriyordu. Evet, onun ilgi alanlarına tam olarak uyan zombi etkinliğini keşfetmiş olabilirim, ama kabak tarlası fikri Bethany'nin fikriydi.

Tanrım, bunu hatırlamaktan nefret ediyordum.

İlişkimizin herhangi bir kısmının bir iş iyiliği olarak başlamış olduğunu hatırlamaktan nefret ediyordum. Neredeyse anında gerçek bir şeye dönüşmüştü, ama Bethany'nin payı aklıma her geldiğinde yine de iğrenç hissediyordum.

"Al," dedi ve bana kocaman bir taş uzattı.

"Bu nereden geldi?" diye sordum, ağır taşı elinden alırken.

"Sırt çantamda getirdim," dedi ve önceden düşünmüş olmaktan utandığını belli eden tereddütlü bir gülümsemeyle bana baktı. "Bunu kulübenin üzerine atabilir misin sence?"

"Cidden bunu *atabilir* miyim diye mi soruyorsun?"

"Sen bir oyun kurucu değilsin, yani seni zorlamaya çalışmıyorum," dedi. "Bu ağır bir taş ve onu kulübenin üzerine atmak *herkes* için zor olur. Ama eğer atabilirsen, düşüş sesini duyacaklar, o yöne doğru koşacaklar ve biz de diğer tarafa kaçabiliriz."

"Tabii ki kulübenin üzerine atabilirim," dedim. "Şimdi yapmamı mı istiyorsun?"

"Şu an tam zamanı," dedi, sırt çantasının kayışlarını sıkılaştırıp silahını kavradı.

"Gidelim." Silahımı yerden almadan önce kayayı fırlattım ve bunun bir tesadüf mü olduğu yoksa diğer katılımcılardan biri kayanın uçtuğunu mu gördüğü emin değildim, ama kayanın yere çarptığını duyduğum anda, kulübenin ön kapısı gıcırdayarak açıldı.

Ve Duffy haklıydı — diğer oyuncular, zombilerin kendilerini kuşattığı gerçeğine hiç hazırlıklı değillerdi. Duyduğum kadarıyla dışarı çıkarken gülüyorlardı, ama hemen ardından patlayan boya toplarının sesiyle sessizliğe büründüler.

Tam bir yağmur gibiydi.

"Gidelim!" diye fısıldayarak bağırdı, sonra ormana doğru koşmaya başladı.

Ben de onu takip ettim, bitiş noktasının ters yönünde koşarken ayak seslerimin ne kadar ağır olduğunun birdenbire farkına vardım. Kahkahalar ve bağırışlar duyduk, bu şaşırtıcı değildi çünkü kimse kazanmak için oynamıyordu, bu yüzden diğer oyuncuların çoğunun çoktan vurulmuş olma ihtimali yüksekti.

Birkaç saniye daha koştuk, sonra Duffy durdu ve bir ağacın ve etrafındaki çalıların arkasına çömeldi.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordu, kulübeyi işaret ederek.

Ayağa kalkıp baktım, konumumuzdan çok etkilendim. Bizi bir tepeye çıkarmıştı, bu yüzden aşağıda neler olduğunu görmek kolaydı ve saymaya başladım. Kulübede bizimle birlikte olan herkes ya yakalanmıştı ya da umursamıyordu, çünkü tüm grup zombilerle birlikte yürüyordu.

Harita ile birlikte "zombi ekibi" hakkında sevimli bir broşür verilmişti, bu yüzden bize doğru gelen beş kişiyi tanıyabiliyorduk.

Hemen benimle aynı boyda olan yeşil saçlı zombi Conan the Zombarian'ı fark ettim; ayrıca yüzü mor boyalı sıksa, minyon bir adam olan Zedd the Undead'i de gördüm. Harley Quinn gibi giyinmiş, ancak yeşil yüz ve ağzının etrafında kan bulunan Zombie Quinn—

grubun arkasında yürüyordu, tehditkar görünmek için elinden geleni yaparken boya tabancalarını çeviriyordu.

Ama ikizler—Shaun ve Zaun—onlarla birlikte görünmüyordu. Duffy de aynı şeyi fark etmiş olmalıydı, çünkü bana bakıp fısıldadı, “İki kişi eksik.”

Başımı salladım. “Bir dakika bekleyelim, çünkü bir yerlerde etrafta dolaşıyor olmalılar.”

Grup görüş alanımızdan kaybolup orman sessizliğe büründüğünde ortam biraz ürkütücü hale geldi. Sanki avlanıyormuşuz ya da avlanıyormuşuz gibi hissettik. “Bu biraz ürkütücü.”

"Korkuyor musun?" diye alay etti, gözleri karanlıkta parıltıyordu.

“Tabii ki hayır,” dedim, yüzümü buruşturup elimi uzatarak ona hafifçe itekledim.

"Tabii ki korkmuyorsun," dedi, geri iterek. "Bu arada, atıştırmalık ister misin?"

"Ne tür bir atıştırmalık?" diye sordum, şaşkınlıkla ona baktım. "Atıştırmalık mı getirdin?"

"Yani, sadece birkaç enerji barı, biraz fındık karışımı ve birkaç sandviç," dedi, sessizce sırt çantasını çıkararak.

"Burada ne kadar süre kamp yapacağımızı düşünüyorsun?" diye sordum. "Lanet olası erzak mı getirdin?"

"Hazırlıklı olmaya inanırım ve ikizlerin akıbeti hâlâ belli değil," dedi omuz silkerek. "Bir şey istiyor musun, istemiyor musun?"

"GERİ KALAN İKİ PAINTBALL OYUNCUSU!"

Biri ormana doğru bağıırıyordu. Bize.

"HEMEN DIŞARI ÇIKMANIZ GEREKİYOR!"

"Hayır," dedi Duffy, kolumu tutarak. Gözleri biraz çılgınca bakarken fısıldadı, "Kıpırdama. Onlar da bizim bunu yapmamızı istiyorlar."

O deliydi ve ben bunu seviyordum. "Bence muhtemelen..."

"Hayır," diye ısrar etti, çılgınca başını sallayarak. "Sadece bizi dışarı çıkarmaya çalışıyorlar ki bizi vebilsinler."

Gülmemeye çalıştım ama imkansızdı. "Sonsuza kadar saklanamayız, Duff."

"Biliyorum, ama birkaç dakika bekleyip bizi aramaya geldiklerinde, o zaman biz de onlara ateş edebiliriz."

Telefonum titredi, onunkisi de öyle, ve cebimden çıkardığımda, bunun Zombie Hunt uygulamasından gelen bir bildirim olduğunu gördüm (konumumu kapatana kadar indirmesine izin vermemişti).

KALAN OYUNCULAR — BARAKAYA GERİ DÖNÜN. PARK 15 DAKİKA SONRA KAPANIYOR.

"Hayır," dedi, başını sallayarak. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama onları vurmak istiyorum. Zombi avlamamız için para ödedin, lanet olsun, ve bunu bitirmemize izin verilmeli. Birkaç dakika daha beklersek, onları görüş alanımıza alana kadar, sonra onları halledip kulübeye dönebiliriz."

"Duffy."

"Çılgınca geldiğini biliyorum..."

"Hayır, bayıldım," dedim ve içtenlikle söyledim.

Uygulamada yanıtla düğmesine bastım, sonra şunu yazdım: BİZDEN BUNU MU

BİZİM BÖYLE DÜŞÜNMEMİZİ İSTİYORSUN. BİZİ AÇIK ALANA ÇIKARIP ETİKETLEYEBİLMEK İÇİN BİZİ KANDIRIYORSUN.

O, gönder tuşuna basmam için başını sallarken kıkırdadı ve ben onun kahkahasının sesine aşık oldum.

Başka kimseyle paylaşmayı hayal bile edemeyeceğim bu saçma anla.

"Eğer tutuklanırsak, sabıka fotoğrafında gülümseyeceğine söz ver," dedim.

Gözleri gözlerime baktı ve başını salladı. "Anlaştık."

Birkaç saniye sonra uygulama tekrar titredi ve iletişimi bir genç yönetiyor olmalıydı çünkü yazdığı tek şey şuydu: HAYIR CİDDİYİM.

Duffy burnunu çekip telefonumdan mesaj attı: HAYIR, CİDDİYİM.

Bu, şimdiye kadar katıldığım en komik şey haline geliyordu; onun, hiç de önemli olmayan bir şeye boyun eğmeyi inatla reddetmesi. Eğer bu kadar eğleniyor olmasaydı, bu durum biraz çılgınca görünebilirdi. O güzel gözleri parlıyordu ve adeta coşmuştu, her an gülmekten yere düşecekmiş gibi görünüyordu. Şöyle yazdı: BİZİ KAZANANLAR OLARAK İLAN ETMELİSİN — O ZAMAN KAPAKTAN ÇIKACAĞIZ

. BİTTİ.

"Telsizle konuşmuyoruz, aptal," diye alay ettim. "Böyle daha iyi, ahmak," diye karşılık verdi.

Telefon titredi ve yanıt tek kelimeyle şuydu: HAYIR.

Bu cevap onu o kadar çok güldürdü ki konuşamaz hale geldi, sessiz kalmaya çalışırken elini ağzına kapattı.

"O küçük pisliklerin hayır dediğine inanamıyorum," diye güldüm. Bu durum çok tuhaftı, ama Peterman's Pumpkin Patch çalışanlarından saklanmak için karanlıkta ormanda Duffy ile birlikte bir çalının arkasına oturduğum bu yerden ayrılmak istemediğimi fark ettim.

"Değil mi?" Bana yaklaştı — *çok yakındı ama yeterince yakın değildi* — ve "Artık burada yaşamak zorunda kalacağımızdan biraz korkuyorum çünkü W'yi alamamaya razı olamıyorum," dedi.

Telefonum yine titredi.

PARK KAPANIYOR VE GRUBU GERİ GETİRMEMİZ GEREKİYOR.

"Tamam, bir dakika kendimizi parkın yerine koyalım, Duff. Kapanıştan sonra iki rastgele müşteriye ormanda bırakamazlar. İstemediğini biliyorum, ama muhtemelen geri dönmemiz gerekiyor."

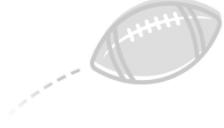
Sanki bu çok önemli bir karar gibi alt dudağını ısırıldı. "Haklı olduğunu biliyorum ve benim saçmalıklarım yüzünden haberlere çıkmayı kesinlikle göze alamazsın, ama onların kazanmasını istemiyorum. Bu o kadar yanlış mı?"

"Hayır," dedim ve sonra aklıma bir fikir geldi.

Aklıma bir fikir geldi, o kadar mükemmeldi ki, o da buna bayılacaktı.

"Vay canına, hâlâ kazanabilirsin, Duff."

Gözleri fal taşı gibi açıldı, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Nasıl?" "Zaferle sahneden ineceğiz, tatlım."

28

DUFFY

Planını dinledim ve önerdiği şeye inanamadım.

"Yani ben açık alana koştuğumda ve onlar üzerime üşüştüğünde, sen harekete geçeceksin. Silahları bana doğrultulacak, muhtemelen beni parçalara ayıracaklar ve sen de onları ortadan kaldırabilirsin. O zombi pisliklerin üzerine saldır, Duff."

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadım, gözlerim yüzünün her yerini tarıyordu. "Benim zafer kazanabilmem için kendini feda etmeye mi razısın?"

Sanki deliymişim gibi bir yüz ifadesi takındı. Ve, şey... *haklıydı*.

"Aslında ölmeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Sadece boya ile kaplanacağım."

"Biliyorum, ama zaferden vazgeçmeye razısın," dedim inanmadan.

"Parktan çıkmayı reddettiğimiz için tutuklanmayalım diye, evet."

"Yine de," dedim. "Sırf ben onları yenebileyim diye, kendini boya püskürten zombilerin önüne atmaya hazır olman çok centilmence."

"Ben buyum, gelmiş geçmiş en centilmen adam," dedi sırtarak, ve o anda bizi arayan zombiler olmasaydı, ormanda onu baştan çıkarmak için can atabilirdim.

Her ne kadar sivrisinekler yüzünden bu fikir bana pek de seksi gelmese de.

Saçma geliyordu ama o anda bunun hayatımda yaşadığım en eğlenceli an olduğunu biliyordum. Hem de tüm hayatım boyunca. Ve "kelimenin tam anlamıyla" ifadesini abartmadan kullanabileceğimi hissediyordum. Ormanda onunla koşturup zombilerle savaşmak benim için rüya gibi bir randevuydu.

"Sen olduğun yerde kal, ben şu yönde kuzeye doğru yürüyeceğim," dedi, parmağıyla işaret ederek. "Sonra geri döneceğim, uygulamada konumumu açacağım ve bir sürü gürültü çıkaracağım."

"Aman Tanrım," dedim gülerek, çünkü planı muhteşemdi.

"Sabırlı olmalısın, acele etme. Ateş etmeden önce ikisini de görmen gerekiyor, yanlarında başka zombiler de olabilir, bu yüzden ikiden fazlasını öldürmen gerekebilir. Bu zorlu göreve hazır mısın?"

"Tamamen hazırım," dedim heyecanla. Sanki babamın, geyik avına çıkmak istemediğim o sabahlar boyunca beni tam da bu an için hazırladığı hissi uyandırıyor. Bana sabırlı olmayı, nefes almayı ve ormanda sessiz kalmayı öğretmişti (hayatım boyunca tek bir hayvan bile vurmamış olsam da), bu yüzden bu zorlu göreve tam da hazırdım.

"Tamam, hadi yapalım şunu, Distefano," dedi gülümseyerek ve ayağa kalktı. Ve tam benden uzaklaşmaya başlayacakmış gibi hissettiğim anda, kendimi kaybettim.

"Bekle!" diye fısıldayarak bağırdım ve o geri döndüğünde kendimi durduramadım.

Saçma sapan bir oyun oynuyorduk ve bunların hiçbirisi gerçek değildi, ama rekabetçi kişiliğim için yine de risk yüksek geliyordu, bu yüzden benim kazanmam için kendini feda etmeye hazır olması son derece çekiciydi. Ceketinin önünü yakaladım, onu kendime doğru çektim ve onu deli gibi öptüm.

Tıpkı gerçek bir kıyamet durumunda olacağı gibi hızlı ve ateşliydi ve geri çekilip onu bıraktığımda kendimi bir aksiyon filmindeki kahraman gibi hissettim.

"Bu ne içindi?" diye sordu, şaşkın bir ifadeyle.

"Benim kazanabilmem için hayatını feda ettiğin için," dedim melodramatik bir şekilde, yüzümde en inekçe gülümsemeyi taktığımı bilerek. Onun yanında tam anlamıyla inek halimle olabilmek bana sihirli geldi.

Sanki gerçekten bir aksiyon kahramanıymış gibi bir kaşını kaldırdı ve "Ölümüm boşuna olmasın, Distefano. O orospu çocuklarını hakla," dedi.

Sonra bana paintball silahını uzattı, böylece iki tane olacaktı. Çalılıkların arasına tekrar çömelirken, o da açıklığa doğru ilerlemeye başladığında kahkahayı tutmamak zordu.

Ben sessiz sessiz ve donakaldım, yanımda silahlarımı silahlarımı kaldırmış, bekliyorum.

Ben hissettim hissettim uygulamayı vızıldısını hissettim o mesajı mesajı gönderdiğinde, ve birkaç dakika sonra, sesler duydum ve insanlar

ormanda yürürken.

Sessizce sabırla bekledim ve kısa süre sonra ikizleri gördüm. Connor'a arkadan sessizce yaklaştılar ve yüzlerinden, tam da tahmin ettiğim gibi olduğunu anladım; bu işi kazanmak için buradaydılar. Connor'a uyarmak için bağırmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti; bunun yerine, her birinin silahını kaldırıp ateş etmesini izledim. Onları ortadan kaldırmak için parmaklarım kaşınıyordu, ama kendimi beklemeye zorladım.

Tahmin ettiğim gibi, diğer üç zombi ormandan fırlayıp açıklığa çıktı ve muhtemelen beni ararken etrafa bakınıyorlardı.

"Şimdi, Duffy!" diye bağırdı Connor ve ben hemen ayağa fırladım. Silahlarımı doğrultup ateş ettim, Connor'ı çevreleyen zombilere iki silahı da boşalttım. Şok içinde dönüp bana doğru ateş etmeye başladılar, ama onları vurduğumu bildiğim için, vurulmamak için ormanın derinliklerine koştum.

Kazanmadığımı söyleyebilecekleri hiçbir fırsat bırakmak istemedim.

"Tamam, oyun bitti!" diye bağırdı biri. "Artık çıkma zamanı!"

"Evet, Duff, hadi dışarı çık," diye bağırdı Connor. "O anın tamamını videoya çektim, böylece herkes senin kazandığını bilecek."

Tek ihtiyacım olan buydu.

Ormandan fırlayıp doğrudan ona doğru koştum. Zombi grubu benden nefret ediyor gibiydi, ben yaklaşırken hepsi somurtuyordu, ama ön taraflarına sıçrayan iğrenç neon boya lekelerinden büyük gurur duydum. Connor'a (o da neon boya lekeleriyle kaplıydı) ulaşana kadar durmadım ve kendimi ona doğru fırlattığımda, beni yakaladı ve etrafında döndürdü.

Kendimi romantik bir insan olarak görmezdim, ama bu, hayatımda başıma gelen en romantik şeydi.

Hayatım boyunca.

"Kazandık, Cunningham," dedim, o beni kendine doğru çekerken gülerek.

"Onları fena benzettik, Distefano," diye onayladı ve bakışları *daha... ötesine* yöneldiğinde karnımda milyonlarca kelebek çılgına döndü.

Gözleri odaklanmış ve parlaktı, sanki aklında tek şey benmişim gibi bir ışıltı vardı ve ağzının hafifçe gülümsemeye bürünüşünü sevdim.

“Lütfen tepeden aşağı inip kamyonete gelebilir misin ki işimizi bitirelim?” diye sordu ikizlerden biri, kollarını kavuşturarak.

"Tabii," diye cevapladım ve Connor beni ayağa kaldırırken parmaklarını benim parmaklarımın arasına kaydırduğunda kalbim bir sarsıntıyla titredi. El ele tutuşarak tepeden aşağı yürüdük ve her şey inanılmaz derecede harika geliyordu; her şeyin bu kadar mükemmel hissettirmesi korkutucuydu.

Çünkü birdenbire kendimi buna inanırken buldum. Bu gerçekten mümkün müydü? Connor Cunningham ile aramızda gerçekten sihirli bir şey olabilir miydi? Her şey çok doğru geliyordu ve bundan sonra ne olacağından emin değildim.

Connor elimi sıktığında ve "Şuna bak, Duff," dediğinde düşüncelerimden sıyrıldım.

Gözlerini takip ederek kamyonete baktım ve diğer zombi avcıları da oturmuş, bize yaklaşırken alkışlıyorlardı. Onları beklettiğimiz için kızmak yerine, bizi alkışlıyorlardı. Telefonlar havaya kaldırılmış, şampiyonlar olarak videolarımızı çekiyorlardı ve ben kendimi tutamadım.

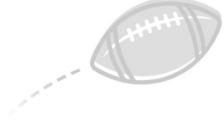
Karnım ağrıyana kadar güldüm.

Bu hem saçma hem de muhteşemdi ve yanımda Connor'ın kahkahası bu anı daha da güzelleştirdi.

Ve kamyonete tırmanırken, kendimi buna inanmaya bıraktım

Büyüye karşı savaşmanın ne anlamı vardı ki?

Bunun bizi nereye götüreceğini hiç bilmiyordum, ama o anın tadını biraz daha çıkarmak istedim.

29

CONNOR

"İçeri girmek ister misin?" diye sordu Duffy.

Onun garaj yoluna park ettikten sonra ona bir göz attım ama yüzünden ne anladığımı bilemedim. Bu daveti beklemiyordum. "Gireyim mi?"

Gülmek istermiş gibi ağzı seğirdi, sonra şöyle dedi: "Yani, sana yardım etmek istiyorum. Sen... şey, *komik* görünüyorsun, o yüzden içeri gelip temizlenmek istersen, bence bu harika bir fikir olabilir."

"Kapıcıımı korkutacağımdan korkuyorsun, değil mi?"

"Evet, hiç kendin gibi görünmüyorsun, bu yüzden tutuklanabilirsin," dedi.

Zombiler üzerime saldırmış ve her tarafım neon boya sıçramalarıyla kaplanmıştı. Yüzüne nişan alma kuralı olmasına rağmen, o salaklar kesinlikle yüksek nişan almışlardı ve yüzüm de dolaylı olarak zarar görmüştü.

"İyi olan şey, babamın evde olmaması; bu sayede şimdilik onunla uğraşmak zorunda kalmayız."

"Tony nerede?" diye sordum. "Partiye mi çıktı?"

"Aynen öyle," dedi. "Et çekilişi gecelerinde arkadaşlarıyla caddenin sonundaki bara gitmeyi seviyor."

"Bu da bir parti *sayılır*,"
dedim. "Değil mi?"

Duffy'yi takip ederek verandaya çıktım ve beni evine davet ettiğinde, sanki bir zaman makinesine girmiş gibi hissettim.

İyi anlamda.

Ev tipik bir orta sınıf eviydi; mutfakta parlak meşe dolaplar ve bolca ipek çiçek aranjmanı vardı. Tahmin etmek gerekirse, Duffy'nin annesi bu evi muhtemelen Duffy ortaokuldayken dekore etmişti ve o zamandan beri hiç değişmemiştir.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, anahtarlarını kapının yanındaki masaya attı ve ayakkabılarını çıkardı. "Oh, hey—Coyote odasını görmek ister misin?"

"Umarım bu, vahşi hayvan koleksiyonunu sakladığın bir oda değildir?"

"Komik," dedi. "Hayır, babamın tüm hatıra eşyalarını sakladığı yer. Hadi gel."

Elimi tutup beni arkasına çektiğinde, beni nereye götürürse götürsün, beni durduracak hiçbir şey yoktu. Çünkü bir saat önce beni öpüş şekli, şimdi aniden elimi tutuş şekli... Daha fazlasını istiyordum.

Ama babasının Coyote odasına adımımı attığımda, öpücükler, randevular ve dokunuşlarla ilgili tüm düşüncelerim bir anda sustu.

Etrafa bakarken bir an için kafam karıştı çünkü oda bana dedemin bodrumunu çok hatırlatıyordu. İmzalı kasklar, eski formalar, 1980'lerden kalma sınırlı sayıda üretilmiş mısır gevreği kutuları; ömür boyu hayranların hayranlık yolculukları boyunca topladıkları tüm o küçük şeyler. Beni gençliğime, dedemin on yıllar boyunca biriktirdiği tüm o küçük ıvır zıvırlara hayran olduğum günlere geri götürdü.

Masadaki çerçeveli bir resim dikkatimi çekti ve onu almak için yaklaştım. Resimde Distefano ailesinin tüm üyeleri vardı. Muhtemelen eski bir Noel kartından alınmış gibi görünüyordu. Tony'yi, Duffy'yi, Duffy'nin kardeşlerini ve tıpatıp benzedikleri için annesi olduğunu düşündüğüm bir kadını gördüm.

Fotoğrafta Duffy'nin iki uzun örgüsü ve boyalı bir yüzü vardı; üstünde de bir Coyote forması giymişti. Yüzünde o kadar çok yaramazlık vardı ki; o yüz, akşamımı birlikte geçirdiğim zombi avcı kraliçesine aitti.

"Sen o sevimli küçük velet miydin?" diye sordum.

"Babam bu fotoğrafa her baktığında tam olarak bunu söylüyor," dedi gülümseyerek.

"Vay canına, tıpkı annene benziyorsun," dedim, Duffy'nin ne kadar güzel olduğunu farkında olup olmadığını merak ederek.

Bunu söylediğimde gözleri yumuşadı ve annesini düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Teşekkürler," dedi.

"Burası ne oda ama," dedim. "Benim gibi bir adam için biraz ürkütücü."

"Bu sana baskı hissettiriyor mu?" diye sordu. "Bu, sana atılan pasları yakalamanın daha önemli olduğunu mu hissettiriyor?"

"Bazen futbolun sadece futboldan ibaret olmadığını hatırlatıyor bana," dedim. "Dedemin de aynen böyle bir odası vardı, bu yüzden hep burada oynamak istemişimdir."

"İkimiz de bazen futbolu çok ciddiye alıyoruz, değil mi?" dedi alaycı bir şekilde, her ne kadar ikimiz de bunun ailelerimiz için ne anlama geldiğini bilsek de.

"Evet."

Yüksek sesli bir miyavlama duyuldu ve Duffy gözlerini devirdi.

"Dale odamda," dedi.

"Ne?"

“Bu, Dale’in miyavlama sesi; odama girmiş ve o kadar akıllı ki arkasından kapıyı kapatmayı biliyor, ama tabii ki başparmağı olmadığı için kapıyı açamıyor, bu yüzden odamda sıkışıp kalıyor.”

“Zavallı Dale,” dedim.

"Zavallı Dale, hadi oradan," dedi burnunu çekerek. "Bunu kasten yaptığına eminim."

Onu takip ederek odadan çıkıp koridora doğru yürüdüm ve o kapılardan birini açar açmaz kedi dışarı koştu, köşeyi dönüp yanımdan geçerken durmadan koşmaya devam etti.

“Bunu yapmayı bırakmalısın,” dedi kediye yüksek sesle.

“Sözlü uyarı bu herifin kulağına giriyor mu?”

"Oh hayır," dedi. "Dale, tüm pislik kediler arasında en pislik olanı."

Meraklı davranmak istemiyordum ama gözlerim istemeden kapı aralığından bir şeye takıldı.

"Demek bu, bana uyardığın One Direction posterini mi?" diye sordum.

"Evet," dedi, gözlerini kısarak. "Bununla bir sorunun mu var?"

"Yani, *sorun* derdim ama şimdiye kadar onu indirmek için bolca vaktin olmuş olmalıydı. Her gece Harry Styles'a bakarak uykuya dalmak kesinlikle senin tercihidir."

"Yatağın yönüne bak; uykuya dalarken postere hiç bakmıyorum," dedi savunmacı bir tavırla. "Ayrıca, odayı kendime ait hale getirmeye başladığım anda, burada uzun süre kalacağımı kabul etmiş oluyorum gibi geliyor."

"Tamam, bu bana çok mantıklı geliyor," dedim, artık odasına tam olarak bakarak. "En azından kendi banyon var; bu hoş bir tasarım özelliği."

Böylesine küçük bir evde çocuk odasına bitişik bir banyo olması alışılmadık bir durumdu.

“Annem, babama dolabı söküp bana kendi banyomu yapması için ısrar etmişti; çünkü üç erkek kardeşi olan her kızın kendine ait bir tuvalete sahip olma hakkı olduğunu söylüyordu.”

“Anneni severdim herhalde,” dedim, Duffy’nin gözlerindeki hüznü silebilmeyi dileyerek.

“Kesinlikle severdin. Herkes onu severdi,” dedi Duffy gülümseyerek. “Yani, bir yandan babamı mutlu ederken, bir yandan da bir sınıfı yönetip dört çocuk yetiştiren bir kadını hayal et. O bir süper kadındı.”

“Öyle görünüyor,” dedim ve onu tanıyabilmeyi içtenlikle diledim. Duffy’yi Duffy yapan her şeyi bilmek istiyordum.

“Bu yatak odasını yenilememe planına katılıyorum ama bence daha büyük bir yatak almam gerekirdi. Bu bir tek kişilik yatak mı?”

“Teknik olarak çift kişilik sanırım,” dedi. “Ama evet, kesinlikle hoşuma giderdi. Sen sığmazdın bile. Ailenin evine taşınırsan, özel yapım devasa bir yatak getirmen gerekirdi.”

“Hey, komplekslerim oluşmaya başladı. Önce o pencereden sığamayacağımı varsaydın...”

“Zor sığdın,” diye sözünü kesti.

“...ve şimdi de yetişkin boyu bir yatağa sığamayacağımı mı düşünüyorsun?” “Boyuna bir bak, sonra da o yatağa bak. Bu bir suçlama değil, bu bir gerçek.”

“Yatağa sığardım, sadece rahat olmazdı.” “Hayır. *Benim* ayaklarım yataktan sarkıyor ve ben boyum kısa. Senin sığman imkansız.”

“Fikir ayrılığına razı olalım,” dedim.

"Anlaşmıyoruz ya da anlaşmıyoruz değil, yatağa çık," dedi, kollarını kavuşturarak.

"Bunu bir daha söyle, ama daha yavaş, tatlım."

"Yatağa. Çık. Aptal," dedi gülerek. "Böylece yanıldığını kanıtlayabilirim."

"Her tarafım boya kaplı olsa bile mi?" diye

sordum. "Şimdiye kadar kurumuş olmalı. Hadi."

Ayakkabılarımı çıkardım, sonra büyük bir sıçrayışla yatağına atladım. Yatağı benim için çok küçüktü, bunu gören herkes anlayabilirdi.

"Gördün mü? Tam sığıyorum," dedim, her iki bacağımın yarısı yatağın kenarından sarkarken.

Gülerek başını salladı.

Sadece süveterinin eteğini hafifçe çekmem yetti, ve hop—yanıma, yatağın üzerine düştü.

"*İkimiz de* sığırdık," diye haykırdım, gerçi o, minicik yatakta hiç yer kalmadığı için neredeyse üstüme uzanmış durumdaydı.

"Tabii ki sığıyoruz," diye alaycı bir şekilde bana gülümsedi. "Haklıydım, kabul et."

"Kabul etmeyeceğim," dedim, o kahverengi gözler ve sevimli çillerden başka hiçbir şeyi umursamadan.

"Bu arada, bu gece çok eğlendim," dedi, bana bakarken saçları üzerimize dökülüyordu. "Cidden."

"Ben de," dedim, parmaklarımı çenesinin kenarından kaydırma isteğine kapılarak. Şaşkınlıkla keskin bir nefes aldı, ama kıpırdamadı. İkimiz de bir an için hareketsiz kaldık, sanki onun çocukluk yatağında – alıştığımız kral boy yatak değil de – nasıl devam edeceğimizi bilemiyormuşuz gibi; ama sonra bunun bir önemi kalmadı.

Bir anda, bu yakınlık dayanılmaz hale geldi.

Sanki tüm bu zombi deneyimi boyunca birikmiş gibi hissettim, ikimiz dünyaya karşıydık ve şimdi bunun ne anlama geldiğini her yönüyle keşfetmekte özgürdük.

Ona baktığımda, duygularımla boğulmuştum, sanki onun hakkında sürekli düşündüğüm her şey aynı anda üzerime çöküyordu; kokusu, güldüğünde gözlerinin parlaması, ailesinden bahsederkenki hali; güçlü ve bağımsız olmaya çalışırken de bana yaslanmasına izin vermesi; *benim* ona ne kadar kolay yaslanabildiğim.

Onunla ilgili her şey bir anda bir araya geldi ve göğsüme o kadar güçlü bir ihtiyaçla vurdu ki, buna karşı dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Konuşmak isteseydim bile kelimeler bulamazdım, ama sonra gözleri ağzıma indi ve konuşmam gerekmediğini anladım.

Ağzım ağzını buldu ve her şey bitti.

Öpüşüyorduk, boğuluyorduk, ama buna öpücük demek için çok fazla bir ihtiyaç vardı. Sanki ağızlarımız savaşıyor, ama bir şekilde tek vücut gibi hareket ediyordu. Dudaklarının tadını bir kez aldım ve kendimi kaptırdım, sıcaklık ve ham arzunun içinde boğulurken, ellerim onu daha da yakına çekmek için saçlarının arkasına kaydı, tabii bu mümkünse.

"Bunda bu kadar iyi olduğun için teşekkür ederim," dedi ağzıma doğru, sesi yumuşak ve nefes nefeseydi, ellerini göğsüme koydu ve lanet bir tanrıça gibi bana karşılık verdi. "Beni biraz zayıflatıyorsun, Connor Cunningham."

Vücudumu öyle bir kaydırdım ki, o benim altımda yarıya kadar kaldı; öpücüğe öpücükle karşılık verişine, dudaklarının o lezzetli şişkinliğine, gözlerinin arzuyla bulanmasına kendimi kaptırmıştım. Vücudunun her kıvrımının bana bastırıldığını hissederken nefes almakta zorlanıyordum; bu beni deliye çeviriyordu. Arkamızda bir One Direction

posterinin olduğu saçma sapan küçük bir yataktaydık ve o anda onu istediğim kadar kimseyi hiç istememiştim.

"Sen beni mahvediyorsun, Distefano," dedim, başımı eğip dişlerimi narin boynunun derisine geçirdim. "Bu yüzden bu adil görünüyor."

Yemin ederim ki daha önce hiç böyle hissetmemiştim, sanki onu pmeyi ya da dokunmayı bırakmak fiziksel olarak acı verecekmiş gibi.

Ve ne zaman birlikte olsak durum böyleydi. Ellerim vücudunun her yerindeydi, i çekişlerini ararken kıvrımları üzerinde kayıyordu, ve onun elleri de benim vücudumun her yerindeydi, sanki lanet bir denizci gibi içimden küfürler savurmamı sağlayacak şekilde.

Giysileri çıkarmak, birbirimize yaklaşmak, iki insanın olabileceği en yakın mesafeye gelmek için çaresiz bir yarışa dönüştü. Yatak çok küçüktü, oda çok aydınlıktı, ama hiçbir şeyin önemi yoktu çünkü o oradaydı, adımı fısıldıyor ve *daha fazlasını* istiyordu.

Duffy benim evrenimin merkeziydi, tatlı dudakları ve yumuşak parmak uçları odaklanmak istediğim tek şeydi.

Bu da neden odasının dışındaki sesleri duymadığımı açıklıyordu.

"Cunningham!"

Oh, lanet olsun.

Tony'nin sesi sisin içinden geldi ve ben sanki şok tabancasıyla vurulmuş gibi fırladım.

"Hay aksi, bu babam," diye nefes nefese haykırdı Duffy ve altımdan hızla çıkıp katı.

"Connor, gitmen gerek," diye kapıdan bağırdı. "Baba!" diye bağırdı Duffy, sinirli bir ergen gibi. "Yetişkin olduğunu biliyorum, Duff, ama burası benim evim ve seni odanda bir erkekle yalnız bırakamam."

Duffy'nin kıyafetlerini toplamasına yardım ederken, tüm bunlara rağmen burnumdan soludum, çünkü bu durum çok saçmaydı.

"Tamam, öncelikle odamda bir erkek çocuk yok; odamda bir *erkek* var," dedi.

"Berbat bir açıklama," diye mırıldandım, kapıyı açtığımda Tony'nin yüzüme ateş edeceğinden endişelenmeme rağmen eğleniyordum.

"İkincisi, ben bir *yetişkinim*. Yetişkin arkadaşlarımı eve davet etme hakkım var."

"Aslında tam gitmek üzereydim," dedim, yataktan inip yerden gömleğimi aldım. Babası odaya dalmadan önce boyun deliğini bulup gömleği başımdan geçirmek için uğraştım.

"Gitmene gerek yok," dedi Duffy, gülmemek için dudağını ısırırken sinirli görünmeye çalışıyordu ama başaramıyordu.

"Biliyorum, ama burası Tony'nin evi," dedim, kapıya uzanarak. Odadan çıkmam gerekiyordu, Tony'nin kızına dokunmadığımı görebileceği bir yere.

Kapıyı açtım ve hemen başımın belada olduğunu anladım.

Tony'nin gözleri göğsüme kaydı ve somurtarak, "Tanrı şahidimdir ki, seni olduğun yerde yumruklamalıyım, evlat," dedi.

"Ne?" Aşağı baktım ve lanet olsun, lanet olsun, *lanet olsun*. Gömleğim ters giyilmişti.

Gömleğimi tam anlamıyla ters giymiştim.

"Aman Tanrım, baba," dedi Duffy, arkamdan dışarı çıkarken. "Sakin ol."

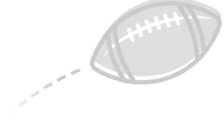
"Bana 'aman Tanrım sakın ol' deme, genç bayan," dedi. "Şu lanet olası erkek arkadaşına bir bak."

Duffy bana baktı, gözleri gömleğime kaydı ve burnundan kıkırdadı.

"Üzgünüm Tony," dedim, mahvolmak üzere olan bir ergen gibi hissederek. "Paintball sahasındaydık ve arabama boya bulaşmasın diye gömleğimi ters giydim. Bunun muhtemelen kötü görüldüğünü biliyorum..." Sanki kanıtlamak istercesine gömleğimi biraz çekip neon rengi boyayı gösterdim.

Ben berbat bir yalancıydım ve Duffy sanki acınacak bir durumdaymışım gibi başını sallamaya devam ediyordu ama şükürler olsun ki Tony yuttu.

"Ah," dedi babası, anında rahatlayıp gülümsedi. Başını salladı ve koluma hafifçe vurdu. "Bu her şeyi açıklıyor. Bira ister misin, Cunningham?"

30

DUFFY

The önümüzdeki hafta oldu bir rüyaydı bir
başlayan Connor'ın Connor'ın sürpriz bir piknik
öğle yemeği hazırlamasıyla

Ama filmlerde gördüğünüz sıkıcı türden bir piknik değil.

Benim Connor'ım asla böyle bir şey yapmaz.

O mesaj attığında ben ofisteydim: Bugün öğle yemeğinde ne yapıyorsun

?

Saatime baktım ve saatin on bir buçuk olduğunu görünce şaşırdım. O kadar işime odaklanmıştım ki öğle yemeğinin yaklaştığını fark etmemiştim, ki bu garipti çünkü ben genellikle saat dokuz buçuk, en geç on civarında öğle yemeğini iple çeken bir tipimdir.

Dün kalan pizzayı getirdim ve muhtemelen önümüzdeki beş dakika içinde masamda silip süpürmeyi planlıyorum. Ya sen?

Connor: Eğer vaktin varsa, minik hamburgerler ve patates kızartması içeren bir planım var.

Sandalyeye doğru eğildim. Sonu iyi bitecekse neredeyse HER ŞEYİ yapabilirim.

hamburger ve patates kızartmasıyla. Anlat bakalım, Cunningham.

Connor: Şu anda müsait misin?

Cevap verdim: Şu anda mı?

Connor: Evet

"Çok tatlısın," diye bir ses duydum ve başımı kaldırdığımda, Ellie elinde kocaman bir muffinle bana doğru yürüyordu. Elektrik mavisi jogger pantolon ve firfırlı korsan bluzuyla yüksek topuklu ayakkabılar giyyordu; bu kıyafetler bana giysem palyaço gibi görünürdüm ama o bir şekilde inanılmaz havalı görünüyordu. "Sana mesaj atan Bay Futbol olmalı; ya da sen telefonuna aşıksın."

Omuz silktim ve gülümsememi saklamaya bile çalışmadım. Yani, dürüst olmak gerekirse, gülümsememi gizlemek mümkün değildi; o anda çok mutluydum.

"Bu telefon benim dünyam, El," dedim kıkırdarak. "Ne diyebilirim ki?"

"Tamam, şimdi kusmak istiyorum çünkü *çok* aşık olmuşsun." Gözlerini devirdi ama masasına dönerken sırtıyordu.

Telefonuma geri döndüm ve mesaj attım: Evet, boşum. EVET.

Connor: O zaman gel. Binanın dışında, çeşmenin yanındayım.

O benim binamın dışında.

Onu görmek için o kadar acele ediyordum ki, neredeyse asansöre koşarak gittim ve El'in haklı olduğunu fark ettim — ona çok aşık *olmuştum*.

Dışarı çıktığımda güneş parlıyordu, sıcaklığın 15 derece civarında seyrettiği ve dünyanın *Gilmore Girls* dizisinin setinde geçiyormuş gibi hissettirdiği o güzel sonbahar günlerinden biriydi. Onu görmeden önce yaklaşık dört adım attım, çeşmenin yanında duruyordu ve onu içime çekerek kalbim doldu.

Orada duruyordu; kot pantolon, siyah beyzbol şapkasıyla uyumlu siyah kapüşonlu sweatshirt ve bir çift güneş gözlüğüyle, park yasağı tabelasına rahatça yaslanmıştı. Uzun boylu ve

çekici *görünüyordu*, çünkü uzun boylu ve çekiciydi; beni görünce dik durduğunda gülümsemem daha da genişledi.

Yanında, şehrin her yerinde kiralayabileceğiniz türden iki scooter ve sırtına bağlanmış bir sırt çantası vardı. *Ne haltlar karıştırıyor bu adam?*

"Bütün bunlar da ne?" diye sordum yaklaşırken.

"Hava çok güzel, ben de White Castle'a scooterla gidelim diye düşündüm," dedi. "Tabii scooterlardan hoşlanmıyorsan başka."

"İki scooterla buraya nasıl geldin?" diye sordum, gülmemeye çalışarak.

"Romantizmi bir kenara bırakıp lojistiği düşünmek sana kalmış," dedi, bana sahte bir somurtkanlık takınmasına rağmen sesinde bir gülümseme vardı.

"Scooterlar romantik mi?" diye sordum, her ne kadar bir şekilde kesinlikle öyle olsalar da.

"Normal bir insan için değil," diye cevapladı, "ama senin için kesinlikle öyle olacağını düşündüm."

"Evet, yanılmamışsın," dedim, koyu renkli güneş gözlüklerinin arkasından göremesem de gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek. "Bu, boom box'lı John Cusack'tan kesinlikle daha iyi. Ama, her iki scooter'a da birer ayak mı koydun? Nasıl yaptın bunu?"

"Bu çok çılgınca olurdu," dedi gülerek. "Birini sürerek çeşmenin yanına götürdüm, sonra diğerini almak için geri döndüm."

"Ah, tabii ya." Scooterlara baktım, bu geziye kattığı özeni hayranlıkla izledim. "Bu çok mantıklı."

"Ben çok mantıklı biriyim," dedi. "Peki, kaleye scooterla gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

"Tabii ki gideceğiz," dedim, ellerimi scooterlardan birinin üstüne koyarak. Uzun zamandır

ama onları her zaman eğlenceli bir ulaşım aracı olarak görmüştüm. "Gidelim."

Ve sonra yola çıktık. O sokağa girdi, ben de onu takip ettim, ofisime en yakın White Castle'a doğru giderken onun yanında sürdüm. Sokaklar öğle yemeği trafiği nedeniyle oldukça yoğundu, bu yüzden yol boyunca pek konuşmadık, ama bu eğlencemizi bozmadı.

Temiz hava, sıcak güneş, benim yetişip yetişmediğimi kontrol etmek için ara sıra bana attığı gülümsemeler... Her şey harikaydı.

Ama fast-food restoranına vardığımızda, drive-thru şeridinden geçmemiz için ısrar etti.

"Böyle bir günde içeride yemek istemezsin, değil mi?" diye sordu, minibüsün arkasına sıraya girerken meydan okurcasına sırtarak.

"Hayır," dedim, yanına dururken saçlarımı yüzümden çekerek. "Ama bence bunları drive-thru'dan geçiremeyiz."

"Neden olmasın? Bunlar araç," dedi, sanki ona şüphe duymam saçma bir şeymiş gibi.

"Aslında bence değiller," diye karşı çıktım. "Daha çok bisiklet gibiler."

"Fikir ayrılığına razı olalım," dedi, sırtışıyla beni korkup vazgeçmeye davet ediyordu.

"Peki. Ama önce sen sipariş ver, böylece bize bağırırlarsa, tepki sana gider," dedim ve o hoparlöre yaklaşırken onu takip ettim.

"Lütfen sekiz adet orijinal slider alabilir miyim?" dedi, sanki bu normal bir davranışmış gibi sipariş verirken beni güldürdü. Sesi pişmanlık duymayan ve dolaysızdı, "Büyük boy patates kızartması ve bir Coke Zero."

Çok fazla gülüyordum, özellikle de omzumun üzerinden bakıp arkamızda üç araba sıralandığını gördüğümde, sipariş vermekte zorlandım.

"Bu delilik," diye mırıldandım, hoparlörün diğer tarafındaki kişi bize toplam tutarı söyleyip pencereye yaklaşmamızı söylediğinde.

"Sezon boyunca böyle yediğine inanamıyorum," dedim ilerlerken. "Sadece tavuk göğsü ve yumurta yediğini düşünürdüm."

"Bugünkü öğle yemeği bir istisna," diye cevapladı bana bakarak. "Akşam yemeğinde yine tavuk ve yumurtaya döneceğim."

Pencereye vardığımızda, adam Connor'ın kartını alırken hiç şaşırmamış gibi görünmesine şaşırdım.

Belki de scooterla drive-thru'ya girmek sandığım kadar tuhaf bir şey değildi.

Ama çalışan bize içeceklerimizi uzattığında, bunun işe yaramayacağını anladım.

"Sürüş sırasında eşyalarımızı taşıyamayız," dedim Connor'a. "Burada yemek yemek zorundayız çünkü benim bunu yapmam imkansız..."

"Bana bırak, Distefano."

İnanamadan izledim; iki şişe içeceği alıp sırt çantasının yan ceplerine, sanki o cepler fast food gazozları için tasarlanmış gibi özenle yerleştirdi. Adam ona yemek poşetimizi uzattığında da onu sırt çantasına tıktırıp fermuarını kapattı.

"Aman Tanrım, o sırt çantasıyla tıpkı bir futbol annesi gibisin," dedim. "Ya da hayvanat bahçesi gezisine çıkan bir veli derneği annesi gibi. Bu kısmı da planlamış mıydın?"

"Olabilir," dedi, kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Asla detaylara önem vermeyen biri olduğumu söyleme."

"Etkilendim," dedim. "Peki, yemeğimizi nereye götürelim?"

"The Commons," dedi. "Hadi gel."

Harika bir fikir. Onu park yerinden dışarıya kadar takip ettim, aşk sarhoşu bir aptal gibi sırtıtmamak için elimden geleni yaptım, çünkü bu öğle yemeği ne kadar mükemmeldi? The Commons'ı *seviyordum* ve hava güzel olduğunda oraya giderdim. Şehrin ortasında büyük, yeşil bir parktı ve bazen molamda oraya yürüyüp çimlere oturup kitap okurdum.

Bu yüzden Connor'ın benimle orada piknik yapmaya gitmek istemesi... o kelimeyi kullanmaktan ne kadar nefret etsem de, bana *özel geldi*. Sıradan bir hafta içi öğle yemeğinden daha fazlası gibi hissettim. Ağaçların bulunduğu çimenlik bir alanın yanındaki kaldırımında hızını kesene kadar onu takip ettim.

"Oraya gitmek ister misin?" diye sordu, durup bir masayı işaret ederek.

"Harika," dedim, yanında durarak.

Scooterlarımızdan inip masaya doğru yürüdük ve önceden hazırladığı sırt çantasından öğle yemeğimizi çıkarırken büyülenmiş olduğumu söylemek, yetersiz kalırdı. Özellikle de o klasik kırmızı-beyaz kareli masa örtülerinden birini açıp masanın üzerine serdiğinde. Bu biraz klişe ve abartılıydı, ama o yemeklerimi özenle masanın üzerine yerleştirirken, ona karşı o kadar büyük bir minnettarlık hissettim ki, bu duygu neredeyse beni boğuyordu.

Bu kadar tatlı ve düşünceli davrandığı için ona sarılmak istedim; bu komikti çünkü ilk bakışta Connor'ın görünüşü tam tersi bir izlenim veriyordu.

Tam bir atlet gibi görünüyordu, kesinlikle benim aniden ona karşı hissettiğim koruma ihtiyacını gerektirecek biri değildi.

"Davet ettiğin için teşekkürler," dedim, pipetimi içeceğime batırarak. "Burası harika."

"Gerçekten öyle, değil mi?" dedi, gözleri önündeki yeşil alanı tararken.

"Evet," dedim. "Aslında ben burada sık sık yemek yerim. Sen de mi? Belki daha önce ikimiz de aynı anda buradaydık."

"Hayır," dedi. "Her zaman gelmek isterim, ama sanki... —"

"Aman Tanrım, tabii ki," diye sözünü kestim, fark edemediğim için kendimi biraz aptal hissettim. "Ünlü olduğun için buraya öğle yemeğine gelmek muhtemelen imkansızdır. Eminim fark edilmeden sessizce yeşilliklerin arasında öğle yemeği yiyemezsin."

"Ayrıca tek başıma dışarıda yemek yemekte pek iyi değilim," dedi, karton kutudan bir slider çıkarırken.

"Değil misin?" diye sordum gülerek, çünkü bu nasıl doğru olabilirdi ki? O inanılmaz derecede kendinden emindi, ama bunu söyleme şekli, sanki içinde çok küçük bir parçası güvensizmiş gibi görünmesine neden oluyordu.

İmkansız.

"Bana öyle bakma," dedi, patates kızartmalarını çıkararak bir tanesini bana doğru fırlatırken. "Dışarıda tek başıma yemek yiyebilirim ve bazen de yiyorum, seni ahmak, ama bunu yaparken her zaman çok kalabalık bir yere gitmek istemiyorum, tamam mı?"

"Utangaç mısın?" diye alay ettim, çünkü biraz fazla samimi davranmış gibi görünüyordu ve biraz rahatsız görünüyordu, onu rahatlatmak istedim. "Durum bu mu?"

Dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen onun hakkında en sevdiğim özelliklerden biriydi. Connor, son derece kendine güvenen bir sporcu, dünyaca ünlü bir yarışmacıydı, ama böyle anlar bana onun da bizim gibi sıradan bir insan olduğunu hatırlatıyordu. Kalabalık bir yerde tek başına yemek yemekten çekinebilen, çok sıradan bir adam.

Geçen yıl *GQ* dergisine çıkmış bir adam için bu gerçekten akıl almaz bir şeydi.

"Hayır, *utangaç* değilim, seni küçük pislik," dedi. "Aslında şu anda tek başıma olmayı dilemeye başladım."

"Yalan söylemeyi bırak," dedim gülererek ve hamburgerimden bir ısırık aldım. "Aman Tanrım, bu çok lezzetli."

"Değil mi?" diye onayladı, bir peçete alarak. "Hiç eskimez."

"Gerçekten de öyle. Buharda pişirilmiş boktan hamburgerler ve ıslak ekmekler her zaman kazanır."

O da başını salladı. "Bugün işler nasıl? Ofisinde çok fazla... şey... toplama ve çıkarma var mı?"

"İşimi ne kadar az tanıdığın gerçekten saçma," dedim, yutkunduktan sonra. "Ama seni aydınlatmak da istemiyorum; çünkü ben şahsen sayıları tatmin edici buluyorum ve bana uygun geliyor, ama bunun heyecan verici bir şey *olmadığını* çok iyi biliyorum."

"Bu arada, derslerin nasıl gidiyor?" diye sordu ve güneş arkamda olduğu için güneş gözlüğünün arkasından gözlerini görebiliyordum.

Bana ilgi gösteriyordu, sanki çok sıkıcı bir sınav için yaptığım çok sıkıcı çalışmalarımın nasıl gittiğini gerçekten *umursuyormuş* gibi.

Uzun zamandır ilk kez, yaklaşan sınavlarımın düşüncesi beni korkutmadı. "İyi. Artık biraz daha odaklanmış hissediyorum, muhtemelen yıldönümü çoktan geçtiği için, bu yüzden genel olarak sınavı geçme şansım konusunda iyimserim."

"Güzel," dedi, başını sallayarak daha fazla patates kızartması alırken. "Ben sayılarla aram iyi değildir, ama çalışmana yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey varsa, yaparım. Flash kart hazırlamakta çok iyiyimdir."

Burun kıvırdım. "Öyle mi?"

Omuz silkti. "Yani, muhtemelen."

"Ne tür flash kartlar yapardın, Connor?"

Ciddi ciddi düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Kesinlikle hem sayıları *hem de* harfleri içeren,

küçük cebirsel formüller içeren, sadece senin gibi ineklerin çözebileceği türden.” “Üçüncü sınıftayken babam bana ‘inek’ ve ‘dahi’ nin eşanlamlı olduğunu söylemişti.”

“Şey, Tony tam bir kaçık, unuttun mu?” diye alay etti.

"Doğru," dedim, bir hamburger daha alırken. "Peki ya sen, sabahın nasıl geçti?"

"Stadyumda su sorunu vardı, bu yüzden her şeyin programı değişti, bu yüzden boş vaktim oldu. Birkaç saat sonra işe gitmem gerekiyor, ama 'Zamanım varken neden inatçı küçük pisliği görmeyeyim?' diye düşündüm."

"Bana bu kadar takıntılı olmayı bırak," diye alay ettim, kendimi hafif ve flörtöz hissediyordum çünkü Connor nedense beni her zaman böyle hissettiriyordu. "Bana bu kadar takıntılı olman neredeyse utanç verici."

"Aslında *öyle*," dedi sessizce ve ses tonu ayak parmaklarımı kıvrandırdı. Gözlerimiz buluştu ve sanki... Tanrım... her şey tam olması gerektiği gibiydi.

"Evet, ben de öyle hissediyorum," dedim sessizce, parkın ortasında birbirimize gülümserken. "İğrençiz ve kendimizden nefret ediyorum."

Derin, sessiz kahkahası, kaldırımda esen yaprakların sesleriyle birleşti; o günün güzel anlarını kutluyordu ve ben o anların içine kıvrılıp, onları tekrar tekrar yaşamak istedim.

Özellikle de başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde nazikçe gezdirdiğinde.

"Bu arada, Tony bugün *nasıl*?" diye sordu.

"Onu pek görmedim. Televizyon izliyordu ve ben geç uyandım, o yüzden ona veda etmek için bağırıp kapıdan çıktım. Sevimli büyükbaban nasıl? Bu sabah FaceTime'da görüştün mü?" diye sordum.

Bu söz üzerine gözleri ciddileşti ve gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. "Biliyorsun, her zamanki gibi. Sağlıklı, görmek güzel, ama hiç mantıklı gelmiyor."

“Bu gerçekten berbat çok berbat,” dedi dedim, kız kardeşinin onun donuk ifadesinden sorumlu olduğum için pişmanlık duyarak. “Kız kardeşin orada mıydı?”

Her gün ziyaret ettiğinden bahsettiğini hatırladım.

“Evet,” dedi, başını sallayarak. “Ofise gitmeden önce onu görmeye çalışıyor çünkü işten çıktığında genellikle yorgun düşmüş oluyor.”

“Peki hangi tarafta?” diye sordum, bana hiç söylemediğini fark ederek. “Babanın babası mı, annenin mi?”

Bu söz ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum, çünkü *kahretsin*—o büyükbabası ve büyükannesi tarafından büyütülmüştü ve bunun nedeninin biraz karanlık olduğunu ima etmişti. Çok kişisel bir konuya girmek istemediğimden geri adım attım. “Yani, bana bir şey söylemek zorunda değilsin, burnumu sokmak istemedim—”

“Hayır, sorun değil,” diye sözümü kesti ve bunu içten söylediği belliydi. “O benim anneannemin babası,” derken hiç rahatsız görünmüyordu.

Kendimi tutamayıp, “Yani annem onu hiç görmüyor mu?” diye sordum.

“Aslında annem uzun zaman önce, ben küçükken öldü.” Elini kaldırarak, “Ve sorduğun için kendini kötü hissetme, çünkü bu artık canımı acıtmayan bir geçmiş. Onu hiç tanımadım aslında... babamı da, bu arada. Bazı... pek de iyi olmayan hobileri vardı ve pek de anaç bir kadın değildi, bu yüzden ben ve Caroline bebekken büyükannem ve büyükbabam bizi yanlarına aldılar.”

“Aman Tanrım,” dedim dehşet içinde, elini tutarak.

“Hayır, sorun değil,” dedi, bana güven verici bir bakış atarak. “Cidden. Bunu bilmeni seviyorum, gerçekten.”

“Öyle mi?”

Küçük bir gülümsemeyle başını salladı, ben de gülümsedim. Bu yaranın yeni olmadığını, konuşması

konusması acı verici bir şey olmadığını anlayabiliyordum, ama aynı zamanda bunun muhtemelen en sevdiği konu olmadığını da hissediyordum. “Başka bir şeyden konuşmak ister misin?”

"Kesinlikle," dedi, elimi sıkıp sonra bırakarak bir patates kızartması aldı. "Aklında ne var?"

"Şey..." Onun üzerindeki ağaca, parlak sarı bir kavak ağacına baktım ve aklıma gelen tek şey "Hava durumu?" oldu.

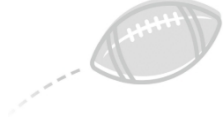
Yüzümü buruşturup utancımı gizlemek için sodamı aldım.

“Tamam,” dedi eğlenceli bir ifadeyle. “Ya da istersen aşk gibi bir şeyden de konuşabiliriz, istersen.”

Gazoz yudumu boğazımdan aşağı yanlış yöne gitti ve hemen öksürmeye başladım.

Bu da onun hemen gülmeye başlamasına neden oldu. “İyi misin? O soruyla seni öldürdüm mü?”

“İyiyim,” dedim; parmağımı kaldırırken sözlerimi hafif bir öksürük kesti. Derin bir nefes aldım. “Sanırım aşk hakkında konuşalım.”

31

CONNOR

Bu soruya bu kadar sakin tepki vereceğini beklemiyordum.

Yani, kola içip boğulma tepkisi dışında, oldukça sakin görünüyordu.

Ama o kayıtsızca cevap verdiğinde fark ettim ki, o her zaman... romantizm karşıtı gibi görüldüğü için, sanki o saçmalıklar için fazla pratikmiş gibi, bu konuyla ilgili herhangi bir konuşmadan kaçınmasını beklemiştim.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu açtığım için kendime çok şaşırmıştım.

Onun geçmişi hakkında epey zaman harcadığımı inkar edemem, ama bunun sebebi daha çok, Duffy'yi yakından tanıyan birinin olması düşüncesinin beni kışkırtmasıydı.

Ve samimi derken fiziksel anlamda demek istemedim.

Daha çok, diğer insanların bilmediği şeyleri onun hakkında bilmek hoşuma gidiyordu ve onun dünyasına uyum sağlamayı seviyordum; başkalarının da aynı şeyi yaptığını hayal etmekten hoşlanmıyordum.

Bu düşünceden nefret ediyordum.

, foolishly ve pathetically wanted her to be *my* benden önce kimsenin keşfetmediği bir hazine,

ona karşı hiçbir hakkım olmadığını bilerek.

Ama madem bu konuyu açmıştım, devam etmek zorundaydım.

"Öyleyse, sanırım bu tartışmadaki asıl soru şu olur..." dedim, bir an düşünerek. "Hiç aşık oldun mu, Duffy Distefano? Tabii ki Carl'la olan ilişkin hariç."

"Elbette."

Sanki soruyu derinlemesine düşünüyormuş gibi, koyu renkli kaşlarını çatı. "Yani, hayatımda aşık olduğumu sandığım zamanlar oldu, ama geriye dönüp baktığımda ve her şeyi net bir şekilde görebildiğim için, sanırım cevabım hayır. Hiç aşık olduğumu sanmıyorum."

"Vay canına. Ne kadar olgun bir cevap," dedim, ama bunu hiç de takdir etmedim çünkü gerçek ayrıntıları öğrenmek istiyordum.

"Gerçekten, bu abartılı bir cevap çünkü sevdiğimi sandıklarım bile, aptalca lise ilişkileriydi."

"Bütün lise ilişkileri aptalca değildir," diye itiraz ettim, Lisa Lopez'in on birinci sınıfta beni terk ettiğinde ne kadar yıkılmış olduğumu hatırlayarak. "Seni şekillendiren şey onlar, değil mi?"

"Evet," diye onayladı, gözleri aşağı bakarken bir patates kızartmasını ketçap havuzuna batırdı. Sanki söylemek istediği daha çok şey varmış gibi görünüyordu, sanki benden bir şey saklıymış gibi. Sonunda, "Sadece bir sonraki aşamaya geçmekte hiç iyi olmadım," dedi.

"Bir sonraki aşama mı?"

"Bilmiyorum. İlişkinin başlangıcında, o noktaya gelip o kişiyle birkaç kez çıkarken hep iyiydim, ama sanki benim özel yeteneğim, biriyle çıkmaya başladığımda ikimizin de arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu fark etmemiz gibi."

Bunu sanki bir kusurmuş gibi, sürekli yaptığı bir hata gibi söyledi, ama bunun kendisi hakkında ne anlama geldiğini nasıl gözden kaçırabilirdi? O kadar muhteşem biriydi ki, insanları kendine çekiyor ve onların en iyi arkadaşı olmak istemelerini sağlıyordu.

“Yani, ‘doğru kişiyi’ bulana kadar tanıştığın herkes teknik olarak bu tanıma uymuyor mu?” dedim.

“Bilmiyorum,” dedi, gözlerini kaldırarak. “Bunu söylediğinde, çok mantıklı geliyor, ama toplum bana, bana epik bir şekilde aşık olan bir sürü eski sevgilim olmaması bir kusurmuş gibi hissettiriyor.”

Boğazını temizledi ve sordu: “Peki ya sen? Bir süperstar sporcu olarak, şimdiye kadar yüzlerce kez aşık olmuş olmalısın, değil mi?”

“Aslında pek sayılmaz,” dedim, ondan önce hayatımda önemli olan birini hatırlamaya çalışarak. Tabii ki Lisa Lopez hariç. “Ama sanırım spor, aslında bunun için ayırabileceğin zamanı sınırlıyor...”

“Oh, saçmalık,” diye gülerek sözümü kesti ve o çok sevdiğim şekilde gözlerini devirdi. “Gerçekten ne kadar zaman alıyor ki? İnsanların ilişkiler için zamanları olmadığını söylemelerine bayılıyorum çünkü bu, o kadar da fazla zaman almıyor, değil mi?”

“Yani, flört etmek de başlı başına bir iş,” dedim. “Zombi avlamak ve konserlere gitmek için zaman bulman gerekiyor —”

“Evet, ama kolay ve doğal bir ilişki de yaşayabilirsin, değil mi?” diye sordu, rüzgârın yüzüne sürekli uçuran ince saçlarını geriye iterek. “Sohbet etmek, mesajlaşmak, takılmak...?”

“Doğru,” dedim, o flört etmeyi zahmetsiz ve lanet olasınca mükemmel bir şey gibi gösterirken. *Bunun tam olarak bizim ilişkimiz gibi geldiğinin farkında mı acaba?* “Peki, genel olarak: Ne istiyorsun?”

Önemli olan ne? Bir koca, bir ev ve iki buçuk çocuk mu?”

“Sanmıyorum,” dedi. “Annemle babamın sahip olduklarına baktığımda, çocuklar, ev ve banliyö hayatı güzeldi, ama onlar sadece birbirlerini seviyorlardı. Birbirlerinin en sevdiği arkadaşlarıydılar.”

“Yani aradığın şey bu mu?” diye sordum. “Övünmek istemem ama iş yerine scooterla gelip seni White Castle’a ve en sevdiğin parka götüren birini bulmak, potansiyel olarak en sevdiğin kişi olabilecek biri gibi görünüyor, değil mi?”

Bu sözlerim onu gülümsetip başını sallamasına neden oldu. “Bu öğle yemeğiyle gerçekten gurur duyuyorsun, değil mi?”

“Tabii ki öyleyim,” dedim gülümseyerek. “Bu lanet olasıca harika bir fikirdi.”

“Öyleydi... haklısın,” dedi başını sallayarak ve küçük parmağındaki ketçabı yaladı. “Bu arka arkaya ikinci oldu.”

Orada o masada bir saat daha oturduk, hiçbir şey ve her şey hakkında konuştuk. Konu ne olursa olsun, Duffy ile konuşurken ses tonunun değişmemesi garipti. Büyükbabam ve annesi, annemin sorunları, aşık olmak ve ilişkimizin başlarında konuşması zor olması gereken bu büyük, ağır konular hakkında konuşabilirdik, ama onunla her şey aynı geliyordu.

Sanki hiçbir şey yasak değildi.

Sanki *her şey* hakkında —dürüstçe— konuşabiliyormuşuz gibi.

Sanki, zamanımın yarısında içinde bulunduğum kaotik döngü hakkında ona daha fazla açılmışım gibi hissettim, ki bu garipti çünkü ben bunu gerçekten çözmeye çalışmıyordum bile. Bunlar sadece geceleri uykumu kaçıran rastgele düşüncelerdi, bu yüzden ona bunlardan bahsetmiş olmam tuhaftı.

Ama o çok rahattı.

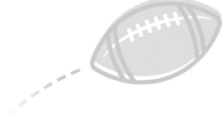
O kadar kolaydı ki, sanki sihir gibiydi.

Onun yanında rahat olduğumu söylemek yetersiz kalırdı. Daha çok, sırf varlığıyla bana rahatlık veriyordu.

Onun yanında kendimi daha iyi hissediyordum. Daha sağlam, sanki evimdeymişim gibi.

Tanrım, ben ne halt ediyorum böyle?

Durumum kötüydü, çünkü onun ağzına beş patates kızartması tıkıştırıp, ambalajını top haline getirip çöp kutusuna doğru fırlatıp isabet ettirmesini (tam isabet) izlerken, şüphesiz ona sırılsıklam aşık olduğumu fark ettim.

32

DUFFY

Pazar akşamı, mükemmel bir haftanın en güzel kısmıydı; çünkü kendimi bir kez daha Connor'ın locasında otururken buldum, bu sefer onun gerçek kız arkadaşı olarak. Ellie de babam ve kardeşlerimle birlikte geldi ve sevdiğim insanlarla birlikte Connor'a tezahürat ederken kendimi inanılmaz mutlu hissettim.

Maç çok çekişmeli geçti, bu yüzden uzun süre tırnaklarımı ısırıp kardeşlerimle birlikte hakemlere küfrettim, ama bu, hayal edebileceğim en mükemmel şeye çok yakındı.

Ama maç sonrası Connor'la geçirdiğimiz zaman daha da güzeldi.

"Gitmeyeceksin," dedi Connor saatler sonra, saat üç buçukta telefonumun alarmı çaldığında kulağıma fısıldayarak. Kaslı kollarıyla beni sardı ve kendine doğru çekti. "Babanı mesajla ya da yazma, ama uyanınca başın yastığımın üzerinde olsun istiyorum."

Bu bir aşk itirafı değildi, ama ardındaki anlam önemliydi.

Babama kısa bir mesaj attım — "Araba kullanamayacak kadar yorgunum, Connor'ın evinde kalacağım" — ve Connor'ın kollarında tamamen mutlu bir şekilde uykuya daldım.

Sanki her şey yeterince mükemmel değilmiş gibi, boş bir yataktan uyandığımda odasından çıkıp mutfağa doğru yürüdüğümde, işte o da orada, krep yapıyordu.

"Şu haline bak," dedim, o kadar sevimli görünüyordu ki gülümsememi tutamadım. Boxer şort ve solmuş eski bir tişört giymiş olmasına rağmen, mutfakta ne yaptığını bilen, yetenekli biri gibi görünüyordu.

"Paneklere bayıldığını söylediğini hatırladım," dedi, bir pankeki çevirirken.

"Ne kadar düşüncelisin," diye cevapladım, yanına yürüyüp önündeki tezgaha yaslandım. "Belki de *her* zaman sevdiğim şeylerden bahsetmeye başlamalıyım."

"Sence sevdiğin şeyleri zaten bilmiyor muyum?" dedi, sesi omurgamdan aşağı hafif bir titreme geçirdi, mavi gözlerinin yoğunluğu bana dün gece vücudumda dolaşan ateşli bakışlarını hatırlattı, dokunuşu üzerimde ateşli bir iz bırakırken gözlerime kilitlenmişti. Tavayı ocaktan aldı ve kollarını belime doladı, beni vücuduna doğru çekti. "Lanet olsun, bunu her gösterdiğinde ölebilirim."

Bu anda mutluluktan ölebilirim, diye düşündüm. "Nasıl uyudun?" diye sordu, gözleri o kadar parlaktı ki nefesimi kesti.

Boğazımı temizledim, kendime gelmeye çalışıyordum. "Bir bebek gibi," dedim, ellerim göğsünde. "Yatağın gerçekten çok rahat."

"Sanırım rahat bulduğun şey bendim," dedi sırtarak. "Bütün gece resmen üstümdeydin."

"Üzgünüm, ben yatağın ortasına alışkınım," dedim gülerek.

"Oh, şikayet etmiyordum," diye cevapladı ve ses tonundaki bir şey beni zayıflatmış gibi hissettirdi. "Bu gece yine yatağın ortasında olmayı çok umuyorum."

"Yani, bu konuda gerçekten çok iyisin..."

Sabahın geri kalanını krep yiyerek, dedesiyle FaceTime görüşmesi yaparak ve birlikte duş alarak geçirdik. Garaja inip arabasına bindiğimizde, yıllardır hissetmediğim kadar içten bir mutluluk hissediyordum. Connor beni eve götürürken, onu bütün gün benim evimde vakit geçirmeye ikna etmenin yollarını düşünmeye çalıştım; çünkü neden olmasın ki? Babamla ilgili olan biten her şeyden sonra dinlenmek için o gün izin almıştım, bu yüzden tam bir gün dinlenmeye karar vermiştim.

Telefonu Bluetooth üzerinden çalmaya başladı ve ekranda Brian Cartner ismi belirdi.

"Selam Brian. Naber?" Connor telefonu açtıktan sonra böyle dedi.

Sağ elini uzattı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Ben de birbirine dolanmış ellerimize baktım ve her şeyin bu kadar mükemmel olmasına inanamadım.

"Dün geceki maç harikaydı dostum," dedi adam, sesi hoparlörlerden arabanın içine yankılandı.

"Teşekkürler dostum," dedi Connor.

Bana baktı ve "*menajerim*" diye fısıldadı, ben de başımı salladım.

"Dün gece Duffy Distefano ile çekilmiş tüm fotoğraflarını gördüm ve seninle *gurur* duyuyorum Cunningham," dedi ve ben kıkırdamak istedim.

Hayatım ne kadar gerçeküstüydü? NFL'de oynayan erkek arkadaşımın *menajeri*, birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı gördükten sonra onunla "lanet olsun ki gurur duyduğunu" söylüyordu.

"O kadar gurur duydum ki, durumunu öğrenmek için Bethany'yi aradım ve vay canına, şu anda organizasyonun *altın* çocuğu sensin. Kazandığın zaferler ve Duffy'ye olan bağlılığın arasında, işler umut verici görünüyor..."

"Dur, Brian," Connor yüksek sesle sözünü kesti, gözlerinde panikle bana baktı. "Dur."

Ne? Duffy rolü mü? Onu izledim, birdenbire kafam allak bullak olmuştu. Beynim olan biteni kavrayamıyordu.

"Ama öyle," diye devam etti Brian, sesinde bir gülümsemeyle. "Şehirde bir kediye dolaştırmak, hastanede sevgi dolu erkek arkadaş rolünü oynamak; kimsenin senin bu kadar ileri gideceğini tahmin edemezdi ve bu aslında *dahice*. Bethany, kabak tarlası randevusu onun fikri olduğu için kendini beğenmiş durumda, ama bu senin için daha iyi. Bence Minneapolis'te kalacaksın evlat, çünkü şimdi seni bırakmaları delilik olur..."

"Brian, kes şunu," diye tersledi Connor, bana bakarken başını salladı, ama gözlerindeki suçluluk duygusu bana bilmem gereken her şeyi anlattı. "Hiç de öyle değil."

"Evet, ama ilk seferinde pek istekli olmadığını biliyorum ve hepimiz seni zorlayarak onu dışarı çıkarmaya ikna ettik..."

"Hayır, yapmadınız," dedi Connor
çabucak. Fazla çabucak.

"Yaptığımızı biliyorsun Cunningham, ve sen takım için fedakarlık yaptın..."

Connor telefonu kapattı ve aniden yolun kenarına çekti. Arabada dayanılmaz bir sessizlik anı yaşandı.

"Dinle," dedi bana bakarak. "Durum görüldüğü gibi değil."

Sanki her şey ağır çekimdeymiş gibi, yüzünde suçluluk dolu bir ifadeyle bana bakıyordu. Düşüncelerim yavaştı, karmakarışık, az önce arabasının içinde yankılanan sözleri tekrar tekrar zihnimde canlandırırıyordum.

Beni yemeğe çıkarmak istememişti.

Arkadaşları onu zorlayarak bana akşam yemeğine çıkma teklif etmesini sağlamışlardı.

Hastanede sevgi dolu erkek arkadaş rolünü oynamak. Kabak tarlası randevusu onun fikriydi.

"Bana yalan söyleme." Sözlerim titrek çıktı, ama kendimi toplamam gerektiği için zorla yuttum. O yakışıklı yüze baktım — *hayatım mahvoldu* — ve "Bana gerçeği söyle" dedim.

Ve her şeye rağmen, söyleyeceğini biliyordum.

Connor derin bir nefes aldı. "Tamam, Kel ve Kell şovundan sonra, yönetimimizin bizim birlikte olmamızı istediği ortaya çıkmış olabilir, değil mi? Beni seni dışarı çıkarmaya zorlamadılar ama insanların dikkatinin başka yöne çekilmesi halinde çirkin Carl hikayesiyle başa çıkmalarına yardımcı olacağını söylediler..."

"Yani bana çıkma teklif etmek istemedin."

Neden bu kadar kötü hissettim? Neden bu kadar aşağılayıcı geldi? Neden bu kadar iğrençti?

"Duff, bunun önemi yok çünkü..."

"Benim için önemli," diye sözünü kestim. "Yani babamın evinden beni aradığında, şirkete bir iyilik yapıyordun, değil mi?"

Derin bir nefes aldı ve elini yüzüne sürdü. "Senden hoşlanıyordum ve seninle çıkmaya karşı değildim, ama aynı zamanda—"

"...onlar bu konuyu açmasaydı bana çıkma teklif etmezdi, değil mi?"

Ön camdan parlak sabah güneşine baktım ve kendimi zavallı bir pislik gibi hissettim. Onu tanıdığım süre boyunca, beni bir arkadaştan daha fazlası olarak görmesini sağlamak için başım dönene kadar uğraşmışım, ama gerçekte o beni hiç öyle görmemişti bile.

"Yani, kesin olarak söyleyemem, ama bunun olmasına minnettarım, Duff. Pişman olamam çünkü o iyilik, seni bulmamı sağladı; hayatım boyunca sahip olduğum en iyi arkadaşımı, en sevdiğim insanı. Berbat bir hataydı, ama..."

“*Sen* berbat bir hatasın,” dedim, kapı koluna uzanarak, kafamda “en iyi arkadaş” kelimesi tekrar tekrar yankılanırken ölmek istedim.

“Duffy,” dedi, gözlerini kısarak. “Ne yapıyorsun?”

“Çıkıyorum,” dedim, kapıyı açarak. “Ne?

Çıkamazsın.”

“Evet, çıkabilirim,” dedim, arabadan inerek.

Kapıyı kapattım ve yürümeye başladım, ama kapısının çarpıldığını duydum ve bana doğru koştu.

"Duffy, bekle!" dedi, kolumu tutup beni durdurmaya çalışarak. "Beni dinlemelisin."

"Hayır, dinlemek zorunda değilim," dedim, kolumu geri çekerek ona sertçe baktım. "Beni *kullandın*..."

"Sen de beni kullandın!" dedi, sesini yükselterek. "PR makinesine tamamen kendinizi adadınız, ama ben bununla bir sorunum yoktu çünkü size *yardımcı oluyordu*, Duff."

Bir adım geri attım. “Ne demek istiyorsun? Sana *fayda sağladığı* için aldatmanı kabullenmem mi gerekiyor?”

“Hayır,” dedi, ensesini ovuşturarak. “Ama bence ikimizin de aynı şeyleri yaptığımızı kabul etmelisin.”

"Öyle mi?" Tam anlamıyla bağırıyordum, ama bu, patlamak üzere olan hıçkırıklara teslim olmaktan daha iyiydi. "Çünkü bence bu doğru değil. İlk randevumuzdaki fotoğrafçılar. Orada olacaklarını biliyor muydun?"

Dudaklarını sıktı. Yutkundu.

Sonra sadece başını salladı.

Siktir.

“Peki ya hastanede ne oldu? Babamın lanet akciğeri çöktüğünde dışarıda bekleyen senin ekibin miydi...”

“Bunu yaptıklarını sonradan öğrendim, Duff, inanmalısın ki...”

“Ve o senin fikrin bile değilken, ben zombi randevusundan coşkuyla bahsederken sen de gülmekten yerlere yatmış olmalısın. Beni rahat bırak, Connor,” dedim, sözünü keserek. Ondan olabildiğince uzaklaşmam gerekiyordu.

Başıma gelen en romantik olay, NFL için çalışan “Bethany” adında bir yabancının ayarladığı bir iş anlaşmasıydı.

Evet, bu gerçekten mantıklıydı.

Arkadaşlık bölgesine düşmekten endişe ederek o kadar çok zaman harcamıştım ki, ama şimdi bu çok komikti çünkü bu durum çok daha kötüydü.

Tanrım, annem öldükten sonra flört etmekten kaçınmakla ne kadar da *akıllı* davranmıştım. Risk almayıp kendimi ortalığa atmamakla ne kadar da *zekice* davranmıştım, bunun başıma bela açacağını bilerek ne kadar da haklıydım.

"Otoyolda öylece yürüyemezsin!" dedi sinirli bir şekilde.

"Bak, işte bir çıkış var," dedim alaycı bir şekilde, parmağımla işaret ederek. "*Endişen* için teşekkürler, ama ben emniyet şeridindeyim, yani sorun yok."

Arkamı dönmeden ondan uzaklaştım. Dönemedim. Utanmıştım. Çünkü gerçek şu ki, içimden bir ses bunu başından beri biliyordu, değil mi? Birlikte olduğumuz—ya da birlikte olmadığımız süre boyunca—onun fazla iyi olduğunu ve her şeyin fazla mükemmel olduğunu hissetmişim.

Meğer bunun sebebi, patronlarını memnun etmek için benimle görüşüyormuş.

"Bekler misin?" diye yalvardı.

"Hayır," dedim. "Beni rahat bırak."

"Ama yapamam," diye bağırdı. "Seni seviyorum!"

"Sakın," dedim dişlerimi sıkarak, arkamı dönüp parmağımı ona doğrultarak; bir saat önce duysam sevinçten havalara uçacağım sözleri söylediğinde, sanki yere çökecekmişim gibi hissettim. "Sakın bana bunu söylemeye cüret etme. Biz

Birbirimize hiç böyle bir şey söylemedik ve şimdi, tüm bunların bir aldatmaca olduğunu öğrendiğim anda mı bu kelimeyi kullanacaksın? Canın cehenneme, Connor."

"Gerçekten böyle hissediyorum," dedi zayıf bir sesle, bana yaklaşıp. "Duffy, yapma."

"Ben öyle hissetmiyorum," dedim, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Senden nefret ediyorum. Aslında başından beri haklıymışım gibi hissediyorum."

"Neyde haklıydın?" diye sordu.

"Senin bu zahmete değmediğin konusunda," dedim, onu incitmek isteyerek. Onun da benim kadar berbat hissetmesini dilerdim, her ne kadar bunun imkansız olduğunu bilsem de, çünkü o bana karşı benim ona karşı hissettiğim gibi hissetmiyordu. "O aptal talk şovdan sonra seni bir daha hiç görmemek çok daha iyi olurdu."

Çıkış rampasının kenarında biraz daha yürüdüm ve aşağıda bir benzin istasyonu görünce çok rahatladım. Connor'ın beni takip etmemesi için dua ettim, ama takip ettiğine dair çarpık bir umutla arkama bakmaya cesaret edemedim. İçeri girip kardeşimi aradım.

"Matty, gelip beni alman lazım," dedim.

"Duff, şu anda biraz meşgulüm."

"Beni Uber'e binmek zorunda bırakma," diye yalvardım, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken sesim titriyordu. "Az önce otoyolda yürüdüm çünkü Connor Cunningham bir yalancı ve ben onun arabasından atladım."

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Matty. "Yola çıkıyorum. Bana konumunu gönder."

Banyoya girip derin bir nefes aldım ve ağlamamak için kendimi zorladım. Onun için ağlamayacaktım çünkü bu ilişkinin bir geleceği yoktu. Ama kardeşim geldiğinde ve arabasına bindiğimde kendimi tutamadım. adresindeki adresindeki adresindeki adresindeki adresindeki adresindeki adresindeki

ne olduğunu sordu, ben de tüm hikayeyi ağlayarak anlattım, zavallı bir ergen gibi sızlanarak.

Ve bundan nefret ettim çünkü bana baktığında, beni rahatlatamadı. İkimiz de benim Connor'ın tipi olmadığını biliyorduk, bu yüzden elbette bu mantıklıydı.

"Yani babam için rol yapmıyordun," dedi. "Biliyordum."

"Başlangıçta öyleydik ama sonra..."

"Evet," dedi başını sallayarak. "Ne pislik herif."

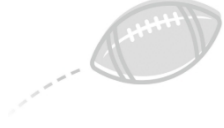
Ama başımı koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi kapattığımda, kardeşim Connor'a pislik demesinden duyduğum memnuniyeti hissedemeyecek kadar kalbi kırılmıştım.

Çünkü o sabah mükemmel olduğunu düşündüğüm her şeyin tamamen yalan olduğu gerçeği yüzünden kalbi kırık olmakla kalmamış, babam için de kalbi kırılmıştım.

Connor'ın artık hayatımızda olmayacağı düşüncesi karşısında onun da benim kadar yıkılacağını biliyordum.

Ve bir gün, Connor'ın beni incitmesini affedebilirdim belki, ama babamı da incitmesini asla affetmezdim.

Ne pislik bir adam.

33

CONNOR

Onu beni aramaya ikna edemedim.

Mesajlarıma cevap vermezken ya da beni geri aramazken onunla aramızı nasıl düzeltebilirdim ki? Çaresizlik içinde, babasına ve kardeşlerine mesaj attım ama onlardan da ses çıkmadı.

Bu biraz korkutucuydu, ama belki de Tony'nin cevap vermesinden daha az korkutucuydu.

Çünkü yol kenarında yaşadığımız ayrılık ortalığı birbirine katmıştı. Meğer, otoyolda onu takip edip affetmesi için yalvarırken, şehrin yarısı beni kaydetmiş.

Genel kanı, benim berbat bir şey yaptığım ve onun beni terk ettiği yönündeydi.

Bu zor soruyu çözdüğünüz için tebrikler, çocuklar.

Ama seyirciler de Duffy'nin uğursuzluk getirdiğini düşünmeye başlamıştı. Genel kanı, bu hafta kaybedersek bunun, beni terk ederek bize uğursuzluk getirdiği için olacağı yönündeydi.

Harika. Beni nefret etmesi için bir neden daha.

Birkaç gün sonra ona çiçek gönderdim.

Gerçekten çiçekçiye gidip, çiçeklerin yanına koymaları için el yazısıyla yazdığım bir not verdim. Ama iki saat

sonra, siparişin kabul edilmediğini söylemek için aradılar. "Kabul edilmedi de ne demek?"

"Bize geri almamızı söyledi. Çiçekleri istemediğini söyledi."

Neden onları alıp çöpe atmadı ki?

Antrenmandan sonra Tony'yi görmeye gitmemi öneren Josh'tı. Bu, duyduğum en korkunç şeydi, ama aslında en mantıklı olanıydı. Ya beni dövecek ya da bana bir ipucu verecekti. Onun işte olduğunu bildiğim bir saatte arabayla evine gittim ve zili çaldım.

Kapıyı açtığında öksürüyordu.

"Burada ne işin var?" dedi sert bir sesle. "Oksijenin nerede, Tony?" diye sordum. "Değiştirmemi değiştirmemi mi istiyorsun..."

"Çıkardım. Öğle yemeği yiyorum," dedi somurtarak. "Seni ilgilendirmez."

"Sadece doktorun sana..."

"Onun kalbini kırdığın anda," dedi, "endişelerini paylaşma hakkını kaybettin."

Bu sanki yüzüme atılmış bir tokat gibiydi, konuşmamı zorlaştıran bir sözdü çünkü *lanet olsun...* Duffy'nin kalbi kırık olduğunu hayal etmek ve buna neden olanın ben olduğumu bilmek dayanılmazdı.

"Bir hataydı," dedim çaresizce. "Sana ne olduğunu anlattı mı?"

"Söylemesine gerek yoktu. Sana yalan söylediğini söyledi ve bilmem gereken tek şey bu."

"Ama durum o kadar basit değil," dedim, elimi saçlarımın üzerinden geçirerek. "Tony, ben—"

"O aileden, sen değilsin." Yüzü sert ve soğuktu ve bu kalbimi parçaladı, lanet olsun.

, o bana sanki onun için bir hiçmişim gibi bakarken fark ettim. "Kardeşleri gelmeden önce gitsen iyi olur."

"Ne... beni pataklamaya mı geliyorlar?" diye sordum, acınası ve neşesiz bir kahkaha atarak.

"Yani, başarılı olacaklarını sanmıyorum ama deneyecekler."

"Tanrım," dedim, derin bir nefes alarak. "Ne olduğunu biliyorlar mı?"

"Kimse bilmiyor, ama bunun önemi yok, anlamıyor musun?" diye tersledi Tony. "Duff en akıllı iyi kızdır, yani eğer o senin onu becerdiğini düşünüyorsa, becerdin demektir — hikâye biter."

Siktir, Tony "aldattın" kelimesini yanlış kullanmıyor.

"Sadece açıklamam lazım..."

"Onu incittin, açıklama yapma şansın yok," diye sözümü kesti ve parmağını bana doğrulttu. "O seni görmeden buradan gitmelisin."

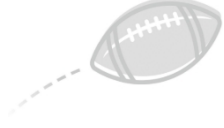
"Bekle... evde mi?" diye sordum, pencerelere bakıp onun odasının penceresine odaklandım. "Burada mı?"

"Git, Cunningham," dedi, sanki onu birçok yönden hayal kırıklığına uğratmışım gibi başını sallayarak.

Onunla daha fazla konuşamayacağımı anladım. Kendimi bitkin ve yenilmiş hissettim. "Üzgünüm, Tony."

Onu hayal kırıklığına uğratmak neden bu kadar kötü hissettiriyor?

"Ben de," dedi, sesinden gerçekten hayal kırıklığına uğramış olduğu belliydi. "Senin iyi biri olduğunu sanmıştım."

34

DUFFY

"Kalk evlat, maça gidiyoruz." "Hayır," dedim, gözlerimi açmayı reddederek.

"Hadi ama, aynı şeyi tekrar etmeyeceğim. Kaldır kıcını yataktan."

"Baba," dedim dişlerimi sıkarak, saçlarımı geriye itip yatakta doğrulurken. "Hava çok soğuk ve maça gitmeyeceğim."

"Evet, gideceksin ve bu konuda tartışma yok," diye bağırdı, sanki lise yıllarında her gün perdelerimi açıp bağırarak beni uyandıran adam gibi. "Kardeşlerinle gitmekten bıktım, hep yanlış bira standına gidiyorlar. Sen de geliyorsun."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Beni futbol maçına zorla götüremezsin, özellikle de dün gece 10 santim kar yağmışken."

"Tanrı aşkına, Duff — ne kadar yumuşak başlı oldun sen? En küçüğüm en sadık taraftarımdır; bunu herkese hep söylerim," dedi babam. "Kar ya da çıktığın o aptal kimin umurunda? Takım o piçten daha önemli."

"Sadece evden izlemeyi tercih ediyorum..."

“Ben de burnumda bu lanet tüpün olmamasını tercih ederim,” diye sözümü kesti. “Bana sürekli yetişkin gibi davranıp bununla başa çıkmamı söylüyorsun—peki, sıra sende.”

“Futbol ve oksijen aynı şey değildir,” dedim. “Hayır hadi oradan, Sherlock,” dedidedi. “Hadi hadi.Git gidip duş

duş al. Bütün hafta boyunca somurtup durdun, artık kendine gelmenin zamanı geldi.”

"Harika," dedim, gözlerimi devirerek. "Eh, biz hiçbir süitte oturmayacağız, ihtiyar."

“Onun arkadaşlarıyla bir daha oturmaktansa t k r r m,” dedi, başını eğip bana öyle bir bakış attı ki... o kadar *anlayışlıydı* ki ağlamak istedim. “Ama Distefanos ailesi Coyotes’u seviyor, o yüzden gidiyoruz.”

"Evet," dedim isteksizce. "Seviyoruz."

Ayağa kalktım ve duşa doğru ağır adımlarla yürüdüm, sonunda babamın haklı olduğuna karar verdim. Coyotes, çıktığım bir erkekten daha önemliydi, o erkek söz konusu takımın yıldız tight end'i olsa bile, bu yüzden normal hayatıma dönmem gerekiyordu. Ayrıca, artık babamın Connor Cunningham'ın kızının erkek arkadaşı olması gibi bir dikkat dağınlıklığı olmadığına göre, en azından ona iyi bir maç izletebilirdim, değil mi?

Her zamanki gibi saatler öncesinden gittik, park yerimize çekip babamın arkadaşlarının mangallarını dizdiği alana doğru yürüdük; henüz öğlen bile olmamasına rağmen sosisler, hamburgerler ve sosisli sandviçler cızırdamaya başlamıştı. Uzun i liklerim, atkım ve eldivenlerim olmasına rağmen *dondurucu* soğuktu, bu yüzden biraz sıcaklık için ilk Bloody Mary'mi bir dikişte içtim.

"Hey, şuraya bakın, ünlü kız arkadaş geldi," dedi Ricky sırtarak. O, babamın en yakın arkadaşlarından biriydi, benim için bir nevi amca gibiydi.

“O artık kız arkadaşım değil,” dedi babam sert bir sesle.

"O zaman kokuşmuş çöpten kurtulduk," dedi omuz silkerek. "Zaten sana layık değildi."

"Sanırım bu doğru bir ifade değil," dedim gülerek. O ilişkinin sonunu benim kontrol ettiğim bir senaryo varmış gibi davranmasına bayılıyordum, oysa onun benim ligimin çok dışında olduğu herkes için açıktı.

"Eh, öyle olmalı," dedi. "Bir sosisli al, Duffer."

Sonunda kardeşlerim geldi ve Connor hakkında bana tek kelime bile etmedikleri için minnettardım. Maç hakkında konuştuk, hepsi bu kadar. Onlarla birlikte bira içtim, onların baş döndürücü hızına ayak uydurdum, ama nihayet stadyuma girip yerlerimize oturduğumuzda, içimdeki o ağırlık hissi alkolün etkisiyle bile geçmedi. Takım sahaya, sahadasahaya sahada ısınmaya, ve süit odasından ısınmaları izlemeyi düşünmeden edemedim, her şeyin aslında hepsi bir numaraydı.

"Boş ver," dedim kendi kendime. Ondan önce de iyi idim, şimdi de iyi olacağım.

Ama bir saniye daha düşünmeye fırsat bulamadan, takımlar başlama vuruşu için sıraya girdi.

Maç zamanı.

Telefonumu cebime koyup biramı aldım, Connor'ın benim için Coyotes futbolunu mahvetmesinden nefret ediyordum. Artık eskisi gibi hissetmiyordum. Ama her şeye rağmen, Connor için hala endişeleniyordum. Bunu hak etmemiş olsa da, iyi bir maç çıkarması için endişeleniyordum.

Ama ilk yarı boyunca gerideydik.

Savunmamız onları durduramıyor gibiydi ve hücumumuz da hiçbir şey yapamıyordu. İkinci yarıya 6-0 geride girdik ve içimde iyi bir his yoktu. Maçı kaybedecekmişiz gibi geliyordu.

Ama devre biter bitmez topu aldık ve sahada ilerlemeye başladık. *Sonunda* downları dönüştürüyorduk ve topu iyi koruyorduk.

Ama sonra Connor pası yakalamak için zıpladı ve iki savunma oyuncusu arasında sıkıştı. Sert bir şekilde yere düştü ve *lanet olsun*, hemen ayağa kalkamadı.

"Aman Tanrım," diye haykırdım, sahaya bakarak.

"Kahretsin," dedi babam ve hepimiz ayağa kalktık. Çarpışmanın tekrarını gösterdiler ve kalabalık çarpışmanın etkisiyle hep bir ağızdan inledi, ama kalbim sanki göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Kalk, kalk, kalk," diye mırıldandım, ellerimi sallayarak onun iyi olmasını diledim. Sonunda ayağa kalktığında rahat bir nefes aldım, ama antrenörler onu sahadan çıkarırken dengesiz görünüyordu.

Devasa bir tight end olan ve tanıdığım en güçlü adam olan Connor Cunningham, onu saha kenarındaki çadırlardan birine götürürken *sendeledi*.

"Aman Tanrım, gitmeliyim," dedim, korkudan titreyen sesimle ayağa fırladım.

"Nereye?" dedi babam.

"Bilmiyorum, oraya gidip iyi olduğundan emin olmalıyım," dedim, korkuluğun altından geçerek. Hiçbir planım olmadan stadyum merdivenlerinden aşağı koşmaya başladım, gözlerim onun bulunduğu yere odaklanmıştı, ama yeni maskot Carly Coyote merdivenlerde dans ederek yolumu kesince durmak zorunda kaldım.

"Affedersiniz," dedim, onu itip geçmeye çalışarak.

Belki kostümü çok kalın olduğu için beni duyamıyordu ya da söylediklerimi umursamıyordu, ama dans etmeye devam etti.

"Affedersiniz!" diye bağırdım yine, yanından geçmeye çalışarak.

Ama o, kollarını rüzgar değirmeni gibi çevirerek dansa kendini kaptırmıştı ve ben geçmeye çalışırken yanlışlıkla bana vurdu.

"Affedersiniz!" diye daha acil bir şekilde bağırdım, hâlâ Connor için panik içindeydim ve onun devasa

"Affedersiniz!" diye daha acil bir şekilde bağırdım, hâlâ Connor yüzünden panik içindeydim ve onun kocaman, tüylü vücudunu geçebilmek için ona hafifçe bir itekleme yaptım.

Ama sonra... *oh hayır*. Carly'nin dengesini kaybedip yere düştüğünü sanki ağır çekimdeymiş gibi izledim.

Sırt üstü düştü.

Olamaz.

"Biri ona yardım etsin!" diye bağırdım, ona yardım etmem gerektiğini biliyordum ama vaktim yoktu.

Connor'a ulaşmam gerekiyordu.

Saha kenarına yaklaşmama izin vermeyeceklerini bilsem de, sahaya doğru koşmaya devam ettim. Koştum, koştum, gözlerim saha kenarındaki ilk yardım çadırındaydı, tek amacım onun bulunduğu yere yaklaşmaktı.

En alt sıraya vardığımda, diğer tarafa doğru koştum. İnsanlar yolumu kapatıyor ve beni yavaşlatıyordu, ama durmuyordum. Duramazdım. Kaba davrandığımı bilsem de, Connor'a ulaşmam gerektiği için bağırarak herkesi itip geçtim.

İyi olup olmadığını görmem gerekiyordu.

Lütfen iyi ol.

Onun bulunduğu saha kenarına olabildiğince yaklaştığımda, ellerimi ağzımın önüne koyup, onun durumunu bilen birinin dikkatini çekmeye çalıştım.

"Teeders!" diye bağırdım. "Josh Reed!"

Bana bakmalarını sağlamak için isimlerini tekrar tekrar söyledim. İnsanların bana deliymişim gibi baktığını gördüm ama umursamadım.

"Connor!" diye bağırdım. "Connor Cunningham!"

Birinin kolumu tuttuğunu hissettim.

"Ne?" diye tersledim, arkamı dönerek beni götürmeye hazır güvenlik görevlilerini görmeyi bekledim.

Ama gelen Erin Andrews'dı.

Vay canına, Erin Andrews. Yani, dünyaca ünlü spor muhabiri Erin Andrews.

"Sen Duffy Distefano değil misin?"

"E-evet," dedim, kalbim hâlâ deli gibi atarken, benim adımla nasıl bildiğini merak ediyordum. "Durumu nasıl, biliyor musun?"

Erin, bahsettiğim "o"nun kim olduğunu sormasına gerek yoktu. "Bildiğim kadarıyla, iyi olduğundan emin olmak için onu muayene ediyorlar, ama tahminimce bir sonraki hücumda sahaya dönecek."

"Oh, şükürler olsun," dedim, rahatlamaktan başımı dönüyordu. "Mola sırasında sana birkaç soru sorabilir miyim?"

" diye sordu.

O anda kimseyle konuşmak istemiyordum, ama o bana Connor'ın durumuyla ilgili bilgi verecek kadar nazikti, en azından ona bu kadarını yapabilirdim.

"Tabii," dedim. "Ama çabuk ol."

"Elbette," dedi gülümseyerek. Birkaç metre uzaktaki kameramana döndü. "Merhaba, Duffy Distefano ile birlikteyim. Eminim çoğumuz onu Coyote Carl olayından hatırlıyoruz, ama, şey... az önce kameraya *başka* bir maskot olayı yakaladık. Bu sefer Carl'ın yerine geçen Carly ile oldu."

"Aman Tanrım, bu tamamen bir kazaydı," diye savunmacı bir tavırla başımı sallayarak patladım. "Yemin ederim ki onu yere düşürmek istemedim ve o adama bağırarak onun iyi olup olmadığını sordum ve..."

"Hayır, hayır—o gayet iyi," diye sözünü kesti Erin gülümseyerek. "Ama kameramanımız, seninle Connor Cunningham arasındaki ilişkin hakkında bazı spekülasyonlara yol açan, gerçekten etkileyici bir hız gösterisi yakaladı."

"Ne?" Neyden bahsettiğini hiç anlamadım.

"Hadi izleyelim mi?"

"Şey... tamam...?"

Kulaklığına dokunarak, "Koç Cowher stüdyoda ve bu tür bir hücum için ne tür bir antrenman yaptığını merak ediyor," dedi.

"Üzgünüm, ne demek istediğini hiç anlamadım," dedim. "İşte tekrar görüntüsü."

Bir tablet uzattı ve ben stadyum merdivenlerinden koşarken çekilmiş videomu izledim.

"Hepimiz Connor'ın sakatlandığını gördük," dedi Erin, "ve sonra sen, saha kenarına yaklaşmak için bir dakikadan kısa bir sürede tüm stadyumu koşarak geçtin."

"Ah," dedim, yüzümün ısındığını hissederek. "Bu durumdan utanmalı mıyım, yoksa zamanımla gurur duymalı mıyım, emin değilim."

"Bu, hâlâ resmi olarak bir çift olduğunuz anlamına mı geliyor?" diye sordu Erin, bana doğru eğilerek.

"Bekle, bu oyunu izlemem gerek," dedim, takımlar sıraya girerken dikkatimi tabletinden sahaya çevirdim.

Top atıldı ve Josh topu alıp koştu, ancak iki yarda ilerleyebildi ve sonra yere indirildi.

"Üzgünüm, devam et," dedim iç çekerek ve dikkatimi tekrar Erin'e çevirdim.

"Sen ve Connor birlikte misiniz, Duffy?"

"Şey, kesinlikle hayır," diye itiraf ettim; bunu kabullendiğimi sanıyordum ama bunu yüksek sesle söylemek neden bu kadar acı veriyordu, merak ediyordum. "Bir hafta öncesine kadar birlikteydik ama herkesin gördüğü gibi işler yolunda gitmedi ve ben—"

"Ama onu affetmeyi düşünüyorsun, değil mi Duff?" diye sözümü kesti babam, yanımda belirip tuhaf derecede kocaman ve sahte bir gülümsemeyle. Şüpheyi ona gözlerimi kısarak baktım. "Sevgililer kavgasından sonra bile muhtemelen birlikte kalacaksınız."

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım, ona doğru eğilirken, bu adamın nereden çıktığını merak ederek.

“Söyle,” diye mırıldandı ağzının köşesinden. “*Hayır*,” dişlerimi sıkarak söyledim, adamın ne . Belki de düşündüğümünden daha fazla bira içmişti. "Kesinlikle yapmayacağım..."

“Çünkü her şeyden önce, sen bir Coyote hayranısın,” diye sözümü kesti, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi genişlemiş bir şekilde bana dikkatle bakarak. “Ve iyi bir sezonu romantik saçmalıklarla mahvetmeyi *asla* düşünmezsin. Siz iki çocuk, Coyote Nation’ın iyiliği için bunu atlatacaksınız.”

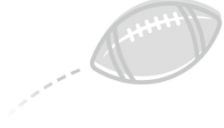
"Delirdin mi?" diye tekrar fısıldadım, sonra babam beni kendine doğru çekti ve tuhaf bir şekilde sarıldı.

“Hayır, sen de değilsin,” diye fısıldadı, Erin ve kameramanın duyamayacağı şekilde biraz dönerek. “On yıldır yaşadığımız ilk iyi sezonu uğursuzluk getirerek tüm şehrin senden ne kadar nefret edeceğini bir düşün.”

Geri çekildim, bana ısrarla bakan babama baktım ve vay canına, ne yaptığını anladım.

Beni bir başka Carl durumundan koruyordu.

Ondan uzaklaştım ve boğazımı temizledim. Kameraya gülümseyerek Erin'e dedim ki, "Connor ve benim şu anda bir şeyler yaşadığımız doğru, ama bana aşırı düşkün babam, onu affetme ihtimalim konusunda muhtemelen haklı."

35

CONNOR

Onun kalabalık kahvaltı kafesinde etrafına bakınıp birini aradığını izledim ve ayağa kalktım.

Gözleri hemen bana takıldı ve benim yönüme doğru ilerledi; hırkası, siyah pantolonu, at kuyruğu saçları ve gözlükleriyle işe gitmeye hazır görünüyordu.

Tanrım, ne kadar da güzel, diye düşündüm, sadece bir hafta geçmesine rağmen onu bu kadar özlemiş olmamın delilik olduğunu düşünerek.

Sanki bir ömür geçmiş gibi hissettim.

Yemin ederim, dün gece bana mesaj attığında, maçtan sonra binama girmek üzereyken birden durup, lanet bir sincap gibi ciyakladım.

Duffy: Seni arayabilir miyim?

Sanırım karanlık gökyüzüne bakıp yüksek sesle "Teşekkürler Tanrım" diye mırıldandım.

Dünya tarihinde hiç kimsenin yazmadığı kadar hızlı bir şekilde mesaj attım: Tabii ki

Maçtan sonra Erin Andrews'ın çektiği görüntüleri izlemiştim — defalarca — ve ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

bana ulaşmak için şimşek hızıyla koşuyor akıl akıl
almaz derecede tatlıydı, *lanet olsun*, ve onun "bağışlama"
kelimesini kullanması umutlarımı çok yükseltti.

Sonra Tony ortaya çıktı, sanki... şey, oldukça iyi bir esrarlı
yiyecek ya da benzeri bir şeyin etkisi altındaymış gibi
davranıyordu, bu yüzden bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini
anlamadım.

Tek bildiğim, onunla iletişim kurmanın, hiç iletişim
kurmamaktan daha iyi olduğuydu.

Telefon çaldığında daireme yeni girmiştim.

"Duffy," diye cevapladım, aradığı için çok mutluydum.
"Selam."

"Selam," dedi ve sesindeki tuhaflığı hiç sevmedim. "Şey, iyi
maçtı."

"Hayır, değildi," dedim, arkamdan kapıyı kapatırken başımı
sallayarak. "Berbat oynadık ama işi hallettik."

"Doğru," dedi. "Başın nasıl?"

"Berbat hissediyorum ama ölmeyeceğim," dedim, ilaç
dolabımdaki ibuprofeni almaya doğru yönelirken. "Ee... ne
haber?"

İlaç şişesini sıkıca tutarken, sessizlik sonsuza kadar sürmüş
gibi geldi; ben, onun beni affettiğini söylemesini umutsuzca
bekleyen zavallı bir ahmaktım.

Ama bunun yerine, boğazını temizledi; bu, gergin
olduğunda yaptığı bir şeydi ve bu da *beni* gerginleştirdi.

"Bunu nasıl yapacağımı, aslında arkadaş bile olmadığım
birinden nasıl bir iyilik isteyeceğimi bilmiyorum, o yüzden
direkt konuya gireceğim," dedi gergin bir sesle. "Aslında arkadaş
bile olmadığım" sözleri, zaten ağrıyan kafamda acı verici bir
şekilde yankılandı. "Bir iyiliğe ihtiyacım var, Connor, ve sanki
bana bir iyilik borcun var gibi hissediyorum."

"Ne istersen," dedim, bunu içtenlikle söylediğimin farkında olarak. Ne isterse yapardım. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle, senin olsun."

Yine boğazını temizledi. "Muhtemelen babam abartıyor, ama halk seninle ayrıldığımı düşünürse ve ardından takım bir maç kaybederse, Minneapolis'teki en nefret edilen kadın olacağıma inanıyor. Benim uğursuzluk getirdiğime dair söylentiler dolaştığını söylüyor."

"Tamam," dedim, onu kızdıracak bir şey söylemek istemediğim için, çünkü sözlerinin gidişatını beğenmiştim.

"O yüzden merak ediyorum, kamuoyunun varsayımlarına biraz daha izin vermemiz senin için sorun olur mu?"

"Dur." *Lanet olsun, dur.* "Ne?"

"Yani, eskisi gibi tamamen sahte bir ilişki olması gerekip gerekmediğini bilmiyorum," diye açıkladı. "Ama önümüzdeki birkaç gün içinde birlikte görülürsek nasıl olur?"

"Ben..."

"Ve bunun muhtemelen ikiyüzlü görüldüğünü biliyorum, ama ben..." "Hayır," dedim, bu şansı elimden alacak hiçbir şeyle ilgilenmeden

bu fırsatı kaçırmak istemiyordum. "Öyle değil. Sorun yok.

Tamam. Ne zaman ve nerede?"

Onun sıradan bir kahve buluşması önermesini bekliyordum, ama Duffy oyun oynamıyordu.

"Yarın sabah Saskow's'ta kahvaltı için buluşabilir miyiz?"

Saskow's, şehirdeki havalı bir kahvaltı mekanıydı; burada hamur işleri ilk bir saat içinde tükenirdi ve saat ne olursa olsun her zaman tıklım tıklımdı. Saskow's'ta fark edileceğimizden hiç şüphe yoktu.

"Saat kaçta?"

"Yedi uygun mu?" diye sordu.

"Senin için uygun olan her şey benim için de uygundur," diye tam bir aptal gibi söylemek istedim, ama kendimi tuttum.

Bu en iyisiydi çünkü sonraki sözleri acımasızdı.

"Madem bu sadece gösteriş için ve mutlu görünmemiz gerekiyor, kişisel konulardan bahsetmemeye karar verebilir miyiz?" diye sordu. "Yani, kahvaltılık bir sandviç alalım, spor ya da televizyon hakkında konuşalım ve gelecek haftaya kadar yollarımızı ayıralım."

Evet dedim, ama o karşımda oturduğunda pişman oldum çünkü tek istediğim, sandalyesini masanın benim tarafıma çekip bana bir şans daha vermesi için yalvarmaktı.

"Merhaba," dedi gülümseyerek, yabancılar için işe yarayacak bir gülümsemeydi ama gözlerine ulaşmadığını görebiliyordum.

"Selam," diye cevap verdim, göğsüm sıkıştıyordu.

Çünkü istediğim tek kişiye bu kadar yakın olmak ve onun orada olmak istemediğini bilmek, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar berbat bir duyguydu.

Önündeki menüyü eline aldı ve bakmaya başladı, o kibar ve son derece sahte gülümseme hâlâ dudaklarında duruyordu. "Açlıktan ölüyorum, o yüzden her şey kulağa hoş geliyor."

"Evet," dedim; bu lanet olası sahte zırvalığın aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini fark edince içimde bir hayal kırıklığı hissettim. "Buradaki krepleri çok seveceksin."

Gözleri benimkilere dikildi, sanki onun krep sevdiğini bildiğimi itiraf etmeye cüret ettiğim için sinirlenmiş gibi kaşlarını hafifçe çatı.

"Ne, menüden bir şey önerebilir miyim?" diye sordum, birdenbire kendimi çok sinirli hissederek.

"Tabii ki önerebilirsin," dedi, ne yapmaya çalıştığımı tam olarak anlamamış gibi bana bakarken gözlerini daha da kısarak. "Teşekkür ederim."

"Bu arada, bugün gerçekten çok güzelsin," dedim, öne eğilip sesimi alçaltarak. "Kimsenin yüzü senin gibi değil, Duff. Yumuşak ve muhteşem, ama aynı zamanda inatçı, keskin ve lanet olasıca ilginç. Sana saatlerce bakabilirim ve asla sıkılmam."

Ağzı açık kaldı. Hızlıca gözlerini kırpıp kısa bir süre kapattı, sonra tekrar açıp bana dik dik baktı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Omuz silktilim. "Sadece gerçeği söylüyorum, sanırım." "Hayır, söylemiyorsun, iğrenç davranıyorsun."

Bu beni gerçekten biraz gülümsetti, ki bu, kendimi son derece huysuz hissederken oldukça şaşırtıcıydı. "Yüzünü ne kadar beğendiğimi sana söylemem nasıl sinir bozucu olabilir ki?"

"Bunu sadece sana söylemememi söylediğim için söylüyorsun."

"Hayır, yanıliyorsun, ayrıca ne zaman sana güzel demememi söyledin?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye tersledi. "Her şeyi mahvedeceksin, o yüzden kes şunu."

"Tam olarak nasıl her şeyi mahvedeceğim?" diye sordum, bana somurtmasına rağmen kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Nezaket ve stoik tavırlara dayanamıyordum; en azından artık bana karşı bir tür duygu gösteriyordu.

"Çünkü şimdi muhtemelen aşık bir kız arkadaş yerine kızgın bir psikopat gibi görünüyorum."

"O zaman gülümse," dedim, bunun onu sinirlendireceğini bilerek.

O içini çekti ve menüyü masaya bıraktı. Ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve sahte gülümsemesini takındı.

"Aferin kızım," dedim, her şeye rağmen kıkırdayarak, çünkü kafasının patlamak üzere olduğunu biliyordum.

"Eğer böyle devam edecekse, seninle bu yemeği nasıl atlatacağım bilmiyorum," dedi dişlerini sıkarak, ama yine de gülümsüyordu. "Senin kibarca bana bu iyiliği yapacağını hayal etmişim çünkü, bilirsin, sen bir

pisliğin tekiydin, bu yüzden doğru olan bu. Senin
—”

“Elimde değil,” diye itiraf ettim, masanın üzerinden öne doğru eğilip sesimi alçaltarak. “Buna uyabileceğimi sanmıştım, ama yapamıyorum. Senin için yapmak istiyorum, Duff, ama yapamıyorum lan.”

“O zaman sadece kahve alacağım. Ama söyle bana, neden yapamıyorsun?” diye sordu ve içeri girdiğinden beri ilk kez üzgün görünüyordu. Gözleri yüzümde dolaştıktan sonra sessizce ekledi, “Neden nazik olup bana bu küçük şeyi veremiyorsun?”

“Çünkü bu çok berbat, tamam mı?” dedim, başımı sallayarak. “Seninle gerçek bir ilişki istiyorum, sahte bir gösteri değil. Denersem, bu küçük sahte randevunun en azından tadını çıkarabileceğim bir kısıntı olacağını düşünmüştüm, ama değil. Bu sadece gerçek ilişkinin ne kadar harika olduğunu ve kısıntılardan ne kadar nefret ettiğimi hatırlatıyor.”

“Peki, üzgünüm,” dedi sert bir sesle. “Ama gerçek olanı sen mahvettin ve geriye sadece kısıntılar kaldı.”

“Artık ‘kısıntılar’ demekten vazgeçebilir miyiz? Bu benzetmeden nefret ediyorum.” “Bunu sen başlattın,” dedi gözlerini kısarak. “Bunu bunu söyleyip duran sensin.”

“Biliyorum,” dedim, sesimin ne kadar somurtkan ve pislik gibi çıktığını fark ederek. “Ben de bundan nefret ediyorum.”

“Evet,” diye onayladı, ama iç çekişinde nefesi titriyordu. “Ama bir hafta dışında hiçbir zaman arkadaşlıktan öteye geçmedik, yani...”

“Yani... ne?” dedim, birdenbire bunu söylemekten başka hiçbir şeyi umursamadan. Hepsini söylemekten. “Bu durumu daha iyi hale getirmesi mi gerekiyor? Çünkü getirmiyor, Duff. Senin benim arkadaşım olman tüm bunların en iyi kısmıydı, Commons’ta aşk hakkında konuştuğumuzda istediğini söylediğin iyi kısım. ‘Exile’ı dinleyemiyorum, o ucuz barda benimle karaoke yapmaya ne kadar

O ucuz barda benimle karaoke yaparken ne kadar havalı olduğunu hatırlamadan dinleyemiyorum. Hakem seni sinirlendirdiğinde ne kadar heyecanlı bir pislik olduğunu hatırlamadan hokey izleyemiyorum ve her sabah dedemle konuştuğumda, sırf ben istedim diye her şeyi bırakıp benimle birlikte onu ziyarete geldiğini hatırlamaktan kendimi alamıyorum.”

Bu çok fazlaydı ve yüzündeki ifadeden, her şeyi yerle bir ettiğimi görebiliyordum ama kendimi durduramıyordum. O hızla gözlerini kırıp sanki parçalanıyormuşum gibi bana bakarken bile sözlerim durmak bilmiyordu.

"Takıma bir iyilik olsun diye sana çıkma teklif etmenin aptalca bir hareket olduğunu biliyorum ve sana söylemediğim için özür dilerim, ama ondan sonraki her şey, aramızdaki her an, lanet olası mükemmeldi, bu yüzden diğer her şey için özür dileyemem. Benim için hepsi gerçektir. Ve zombi avı başkasının fikri *değildi* — kayıtlara geçsin, hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Seni incittiğim ve sana değersizmişsin gibi hissettirdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim, ama seni tanımamı sağlayan o aptalca numaradan nasıl pişmanlık duyabilirim ki?"

Hâlâ bana deliymişim gibi bakıyordu ve fark ettim ki Muhtemelen tüm planı mahvediyordum.

Kahretsin.

"Bunu mahvediyorum, biliyorum, o yüzden sen biraz öne eğilirsen, ben de gülümseyip ağzına çok sahte bir öpücük kondururum, sadece bu tiradımı telafi etmek için, tamam mı?"

"Ne?" diye sordu, açıkça kafası karışmıştı ve haklıydı da, çünkü söylediklerim hiç mantıklı değildi.

"Hadi, insanlara fotoğraf çekilme fırsatı verip sonra gidelim, böylece benimle yemek boyunca oturmak zorunda kalmazsın." Öne doğru eğildim, dirseklerimi masaya dayadım ve parmaklarımı çenesinin kıvrımları üzerinde gezdirdim, derin bir hüznün ve pişmanlık hissediyordum.

Lanet olsun, bu kıztı seviyorum, diye düşündüm; o hiçbir şey söylemezken, kahverengi gözleri kafasından neler geçtiğine dair hiçbir ipucu vermiyordu.

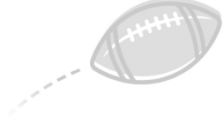
Parmak uçlarım cildini okşarken ve ağzım onun ağzına doğru yol alırken hiçbir şeyi taklit etmeme gerek yoktu. O kadar yoğun bir arzunun içinde boğuluyordum ki, sanki bu karmaşadan bir çıkış yolu bulup ona geri dönemezsem, her şeyi kaybedecekmişim gibi, neredeyse boğuluyordum.

Onu öptüm ve sanki bunu yapacağımı beklemiyormuş gibi dudaklarımın üzerinde nefesini kesildiğini hissettim. Belki de bunun öpücük kamerası gibi, komik bir şaka olacağını düşünmüştü, ama bu benim için bir oyun değildi, özellikle de onu öpebileceğim son an olabileceği düşünülürse.

O anı uzatmak, onu daha fazlasına teşvik etmek için can atıyordum, ama istenmeyen bir sevgi gösterisinde bulunmayacaktım. Görevimi yerine getirdim, iffetli, resim gibi mükemmel bir öpücük verdim ve sonra geri çekildim. Dünyadaki en zor şey gibi gelse de, yanağını tutmaya devam ederken, aşık bir erkek arkadaşı gibi gülümsedim.

“Ben artık gidiyorum,” dedim, zoraki bir gülümsemeyle, o şaşkın şaşkın bana bakarken rolümü oynayarak. “Bunu mahvettiğim için kızgın olduğumu biliyorum ve bunun için üzgünüm, ama ikimiz için üzülmem imkansız.”

Aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırdım ve ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Seni seviyorum Duff, bu seni kızdırsa bile."

36

DUFFY

Ayağa kalkıp restorandan çıkmasını izledim.

Aç insanlar masalarını beklerken, kalabalık ikiye ayrılıp onun geçmesine izin verirken, ben orada sessiz ve şok içinde oturdum. Onlar, onun ve az önce yarattığı romantik sahnenin büyüüne kapılmış bir şekilde gülümsüyorlardı ve ben, şokun etkisiyle beynimin kargaşaya kapılmasını engelleyemedim.

Boşluğa bakarken, onun sözleri kafamın içinde yankılanıyordu.

Bu durumu daha iyi hale getirecek miydi? Çünkü getirmiyor, Dufî. Senin benim arkadaşım olman, tüm bunların en iyi kısmıydı.

Her şeyin en iyi kısmı.

Seni incittiğim ve sana değersizmişsin gibi hissettirdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim, ama seni tanımamı sağlayan o aptalca numaradan nasıl pişmanlık duyabilirim ki?

Boğazımı temizledim ve kendime onun öfkemi hak ettiğini hatırlattım. Bana yalan söylemişti.

Seni seviyorum, Dufî, bu seni kızdırsa bile.

Eh, öyle oldu.

Bu beni gerçekten sinirlendirdi, lanet olsun.

"Bekle!" Sandalyemden fırladım ve onun peşinden koştum, kalabalık girişten geçerek Connor gitmeden ona ulaşmaya çalıştım. "Connor!"

Kapıdan çıktığımda onu çok ileride, neredeyse bloğun sonunda gördüm.

"Connor Cunningham!" diye bağırdım, ama beni duyamayacak kadar uzaktaydı.

Ben de koşmaya başladım.

Birdenbire kaldırımda deli gibi koşmaya başladım, ona doğru koşarken yürüyen diğer insanları atlatmaya çalışıyordum.

"Bekle!" diye bağırdım ve sonra her şey bir anda bulanık bir şekilde gerçekleşti.

Ona neredeyse dokunacak kadar yaklaştım, bu yüzden onu durdurmak umuduyla elimi uzattım. Ama tam o anda, ayağım kaldırımdaki ızgaraya yanlış basarken o da arkasını döndü.

O arkasını döndüğünde ve mavi gözleri şaşkınlıkla benimkilerle buluştuğunda, dünya yavaş çekimde akmaya başladı.

Tökezledim ve ileriye doğru ivmem hızlandı.

Havaya uçarken, yerçekimi bizi yere indirmeden önce vücudum onun vücuduna çarptı.

Onu yere sererken, Connor'ı adeta yere devirdim.

Yere sertçe düştüğümüzde

—sert bir şekilde—vurduğumuzda, vücudum onun vücudunu kaldırıma ezdi.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attım, bedenlerimiz dururken ona baktım. "İyi misin?"

Anında, onun önceki gece acımasız bir müdahaleye maruz kaldığını ve aptalca bir sakatlığın kariyerini tamamen mahvedebileceğini fark ettim.

"Başın iyi mi?" diye sordum. "Peki ya sırtın?"

Aceleyle oturmaya çalıştım ve ağırlığımı ondan kaldırmaya çalıştım, ama fark ettim ki

beni yerinde tutuyordu.

“Ben iyiyim,” dedi, çenesindeki kas seğirerek. “Bana beklememi söyledin, ve şimdi kesinlikle bekliyorum. Ne oldu?”

Ne oldu?

"Öyle 'Ne oldu?' diyemezsin," dedim, başımı sallayarak, mantıksız bir şekilde kızgın. "Sanki bana sabahımı nasıl geçirdiğimi soruyormuşsun gibi, oysa gerçekte az önce beni sevdiğini söyledin."

"Bu yüzden mi bana saldırdın? Söylediklerim yüzünden mi?"

"Sana saldırmadım," diye tersledim. "Seni durdurmaya çalışırken ayağım takıldı."

"Eh, bence başardın," dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Ve bana bu sözleri söylemen çok, çok... *çok saçma*. Nasıl cüret edersin?"

"Neden bu seni kızdırıyor?" diye sordu, gerçekten şaşkın bir ifadeyle. "Aynı şekilde hissetmemeni anlayabilirim, ama neden bu seni bu kadar öfkeliyor? Sen beni sevmesen bile, sana aşık olmaya hakkım var, Duff."

"İşte bu çok yanlış," dedim, göğsümde keskin bir acı hissederek. Onu çok özliyordum, ama aynı zamanda onu öldürmek de istiyordum. Bu da beni çok sinirlendiriyordu. "Zavallı Connor'ın kalbi kırık ve duygusalmış gibi, bu çok hassas bir şekilde o büyük L kelimesini kullanıyorsun, ama durum hiç de öyle değil ve benim duygularımı ele geçirmen haksızlık. Senin kalp kırıklığımı çalıp, sanki seninmiş gibi göstermeye hakkın yok, çünkü bunu yapan sensin..."

"Duygularını ele geçiren?" diye sözümü kesti, gözleri benimkileri dikkatle incelerken yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Bu demek oluyor ki...?"

Belirsiz ve çekingen davranmak, öfkemi korumak istedim, ama yapamadım.

Bu yüzden sadece başımı salladım, aptalca gözyaşlarımı görmesin diye hızla gözlerimi kırıştırdım.

Bu onu oturtmaya yetti, ama yine de kalabalık kaldırımda oturur pozisyona geçerken beni kendine doğru çekmeyi başardı. “Beni seviyor musun?”

“Yani, sayılır,” dedim tarafsız bir şekilde — ağlarken olabildiğince tarafsız — sanki bunu akrabam olmayan birine ilk kez söylemiyormuşum gibi.

“Beni biraz mı seviyorsun?” dedi yüksek sesle, ağzı kocaman bir gülümsemeye dönüşmüştü. “En büyük pislik olduğum halde mi?”

“Ne... beni vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?” dedim, sanki ben onun güneşi ve ayıymışım gibi bana gülümsediğinde içimdeki tüm soğukluk eridi.

“Hayır,” dedi, elini kaldırıp parmağını yanağıma dokundurarak. “Ama yanlış anlıyorsam ve hala benden nefret ediyorsan diye çok korkuyorum.”

Başımı salladım. “Senden hiç nefret etmedim.”

“Sen tam anlamıyla ‘Senden nefret ediyorum’ demiştin,” dedi gülerek. “Ama sevgi ile nefret arasında ince bir çizgi var, değil mi?” “Doğru, var.” Alnını benim alnıma dayadı ve gözleri tek görebildiğim şeydi. “Demek beni seviyorsun.”

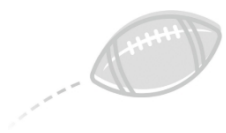
Yutkundum ve gözlerimi kapattım, onun yakınlığını içime çekerek. “Demek ki seni seviyorum.”

Dudaklarımız birleşti ve içimde biriken tüm duygular o öpücüğe aktı; kollarında sevginin, özlemin ve saf mutluluğun her bir parçasını hissettim. Kaldırımın ortasında, sanki başka hiç kimse yokmuş gibi beni öperken, şehrin geri kalanı — dünya, gezegen, evren — gözümün önünden kayboldu.

Sanki ben onun her şeyiymişim gibi.

Ve birkaç saat sonra, Commons'ta doğaçlama White Castle brunch'ımızı bitirdiğimizde (

şehirdeki bir kaldırımında sevişmek insanı çok acıktırabilir) ve eve dönmek üzere yola çıktığımızda, onun benim olduğunu biliyordum.

EPİLOG

Bir Yıl Sonra

DUFFY

“Hazır mısınız, Bayan Distefano?”

"Evet," dedim, başımı sallayarak ve yeşil odadaki sandalyeden kalkarak. "Hazırım."

Stajyerin peşinden giderken, düşmemek ya da bayılmamak umuduyla titrek ellerimi salladım. Bunu daha önce de yapmış olsam da, stüdyo seyircisinin önünde olmak beni yine de deli gibi heyecanlandırıyordu.

Perdenin kenarında durup bekledik ve Kel, “Lütfen Duffy Distefano’ya hoş geldiniz deyin,” dediği anda stajyer bana ilerlemem için işaret etti ve ben sahneye doğru yürümeye başladım.

Ben otururken Kel, göz kamaştırıcı beyaz gülümsemesiyle “Hoş geldin Duffy,” dedi. “Buraya son geldiğinden beri başından epey bir şey geçti.”

“Kesinlikle öyle denebilir,” dedim; stüdyodaki seyircilerin hiçbiri bana bakmıyormuş gibi davranmaya çalışırken kendime gülümsemem gerektiğini hatırlattım.

"Peki, bunu ayrıntılı olarak dinlemek istiyoruz," dedi Kell, parlak gülümsemesi eşinin gülümsemesiyle uyumluydu. "Ama önce, bunu birlikte tartışabilmemiz için başka bir konuğu sahneye alacağız."

"Ne kadar eğlenceli," dedim neşeye, Connor'ın onu davet ettiklerini ve aslında stüdyoya birlikte geldiğimizi söylediği için hiç şaşırmamıştım.

Bu sefer kesinlikle şaşırmayacaktım.

“Arkadaşlar, Tony Distefano’ya alkışlayalım mı?”

Ağzım açık kaldı — stüdyonun etrafına yerleştirilmiş birçok monitörden birinde bunu fark ettim — kalabalık çılgına döndü ve babam sahneye koştu. En sevdiği Coyotes forması giymişti ve bir ünlü gibi koşarken sırtıyordu.

"Baba? Burada ne işin var?" diye sordum, onu görünce çok şaşırmıştım.

"Kells'ler bensiz geri dönemeyeceğini söylediler," dedi, yanımdaki tabureye çökerek. "Ve ben kimim ki onlarla tartışayım?"

Herkes buna güldü, sanki o dünyadaki en çekici adammış gibi, ve muhtemelen yanılmıyorlardı. Yani, o her zaman en sevdiğim insan olmuştu, ama akciğer naklinden sonra ona olan takdirim katlanarak artmıştı.

Geçen yıl sağlığı hızla kötüye gitmişti ve mutlu bir sonla biteceğini düşünmediğimiz birçok gün olmuştu, ama sonra — Tanrı'ya şükür — bir donör ortaya çıktı.

Şimdi babama bakınca, durumun ne kadar kötü olduğunu asla tahmin edemezsiniz, çünkü o doğanın bir mucizesiydi ve şimdi inanılmaz bir şekilde hayat dolu biriydi.

On yıl gençleşmiş görünüyordu.

Hava güzel olduğunda işe yürüyerek gidiyordu.

"Kedi bakıcısı" olmuştu, yani her an evinde ortalığı kasıp kavuran bir sürü kedi vardı.

Kells'lere geri dönmemin nedenlerinden biri de buydu.

"Geleceğini söylemediğine inanamıyorum," dedim, o ise sadece gülümsedi ve omuz silkti.

“Ee Duffy,” dedi Kel, ellerini birleştirerek. “Yine internette gündem oldun, ama bu sefer iyi bir sebepten. Çakallara zorbalık yapmak yerine, artık

kedi yavrularını kurtarmaya geçtin. Neden bize o kader gecesinde neler olduğunu anlatmıyorsun?"

"Yani, çakallara hiç 'zorbalık yaptığımı' söyleyemem, Kel," diye açıklığa kavuşturdum, çünkü bu yorum kesinlikle alaycı gelmişti, değil mi? "Hatırlarsan, *bana* uygunsuz bir şekilde dokunan Carl'dı..."

"Evet, tabii ki," dedi hızlıca başını sallayarak, ve yemin ederim ki adam gözlerini devirdi.

Ne. Aptal.

"Zaten Carl kimin umurunda?" dedi babam alaycı bir şekilde, belli ki beni beladan uzak tutmaya çalışıyordu ama yine de benim tarafımdaydı. "O adam, değil mi?"

Ama henüz bitirmemiştim.

Vurgulu bir şekilde ekledim, "Ve diğer *birçok* kadın..." "Ve ne ne hak hak ettiğini o o dedi dedi, dedi, koluma hafifçe vurarak. "Ama hikayeye devam etmek ister misin, Batman? İnsanlara istediklerini ver." Seyirciler güldü.

"Bana öyle deme demiştim," dedim, gözlerimi devirerek. "Ama peki."

Şaşırtıcı bir şekilde, kardeşlerim ve onların arkadaşlarıyla kurduğumuz fantezi futbol liginde sonuncu oldum. (Bunun tek sebebi, erkek arkadaşımı kadroya almamın çıkar çatışması yaratacağı konusunda ısrar etmeleri ve beni zorla onu takas ettirdikten sonra, o yetenekli herifin rekor kıran bir sezon geçirmesiydi.)

Kaybeden olarak, bir hafta boyunca her gün Batman kostümü giymek zorunda kaldım. Patronum bu duruma anlayışla yaklaştı ve ben de bu şakadan haberi olmayan insanların gözlerinden kaçmak için işe çok erken ve çok geç gitmeye çalıştım, ama halk yine de aralarında dolaşan Batman'i fark etti.

O hafta bir gece, karbon monoksit dedektörü çalmaya başladığında babamın evine uğradım.

Sonunda sorunun kaloriferden kaynaklandığı ortaya çıktı (Tanrıya şükür babam evde değildi), ama komşumun Ring kamerası, benim bakıcı kedileri tahliye etmemi on beş dakika boyunca kaydetmişti.

Batman'in vücuduna tırmanan, Batman'i ısırarak, Batman'in verandada ayağının takılıp karlara yüzüstü düşmesine neden olan bakıcı yavru kediler.

O pislik kediler için bir kahramandım, hayatlarını kurtarmıştım, ama #klutzybatman olarak viral olmuşum, sonra da "futbolda o kadar iyi ki hayatımı mahvetti" diyerek suçu Connor'a attığımda iki kat daha viral oldum.

Kells'ler benimle röportajı bitirdikten sonra Connor dışarı çıktı.

"Görüntüleri gördüğünde şaşırdın mı?" diye sordu Kel. "Viral olan Batman'i kız arkadaşın olarak tanıdın mı?"

"Hiç şaşırmadım ve tabii ki tanıdım," dedi, bana mutluluğumun kaynağı haline gelen o parlak gülümsemesini göstererek. "Kostüm ona çok yakışmıştı, ayrıca kediyi düşürmeden karın içine baş aşağı dalmayı başaran benim Duffy'imden başka kim olabilir ki?"

Gözlerimi devirdim ama gülmemek imkansızdı. "Eagles'a karşı yaptıkları düşüşün ardından biri benim top kontrolümden kışkırtıyor galiba."

"O devrildi, kedi değildi, Distefano."

"Buzun üzerindeydin ve kedilerin hayatını kurtarıyordun, Cunningham." "İşte," dedi babam Connor'a, şiddetle başını sallayarak.

"İşte fırsat. Hadi."

"Ne? Tony," dedi Connor sessizce, biraz rahatsız görünüyordu. "Sanmıyorum ki..."

"Hadi ama." Babam sesini alçaltmıştı ama yine de herkes onu duyabiliyordu. "Sadece 'Soyadlardan bahsetmişken' gibi bir şey söyle..."

"Baba," diye sözünü kestim, ne olduğunu tam olarak anlamamıştım ama onun susmasını istediğimden emindim. "Eminim Connor'ın... *hiçbir konuda* yardımına ihtiyacı yoktur. Bırak adamı rahat bırak."

"Aslında bunu daha sonra yeşil odada yapacaktım," dedi Connor, babama anlamlı bir bakış atarak. "Çünkü kamera önünde yapmak biraz abartılı olur, ama buradaki dostum Tony..."

"Ben büyük romantik jestleri severim," dedi babam gülümseyerek, hiç pişmanlık duymadan. "Unutma, ben gerçek bir beyefendi gibi bir piknikte evlenme teklif etmişim."

Seyirciler "evlenme teklifi" kelimesini duyunca hep birlikte hayretle nefeslerini tuttular ve ben de onlarla birlikteydim, ağzım açık kalmıştı.

Connor gözlerini bana çevirdi, o güzel, mavi, her zaman gülümseyen gözlerini, ve başını salladı. "Bana babanın sır tutamadığını söylemiştin ama ben dinlememiştim."

"Gördün mü?" dedim, sesim kısık çıkıyordu. "O bir süzgeç."

Connor'ın pantolonunun ön cebine uzanıp bir yüzük kutusu çıkardığını izledim. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu ve birden nefes almayı unuttum. "Duffy Distefano, bu soruyu bu kadar herkesin önünde sorduğum için beni affedebilirsen, hayatının geri kalanını benimle geçirmeyi düşünür müsün?"

Elim ağzıma gitti ve gözlerimde biriken yaşlar, onun yüzünü görüşümden bulanıklaştırdı. "Kesinlikle belki düşünürüm."

"Bu ne biçim bir cevap, Duff?" dedi babam somurtarak.

"Hayatımda isteyeceğim tek cevap bu," dedi Connor, gözlerini benden ayırmadan kutuyu açarken. "Tam bir Duffycore."

Gözlerimi sildim ve yüzüğü tanıdığım da kalbim patlayacak gibi oldu. "Ama... ama bu büyükannenin yüzüğü."

"Onun bunu senin almanı isteyeceğinden hiç şüphem yok," dedi, boğazı büyük bir yutkunma hareketiyle titreyerek. "Onun kurabiye kızı."

Her gün büyükbabasıyla FaceTime görüşüyorduk ve hafızası giderek kötüleşse de, geçen yıl bir sabah Connor'ın büyükbabası bana aniden "kurabiye kızı" diye seslendi; bu küçük tanıma anı ikimizi de mutluluk gözyaşlarına boğdu.

"Tanrı aşkına, adama gerçek bir cevap ver, Duff," dedi babam.

Bu sözler seyircileri alkışlamaya ve tezahürat yapmaya sevk etti.

9,63 inçlik elleri ve sıcak gülümsemesiyle sevdiğim bu dev adama baktım ve bu kadar mutlu olmanın nasıl mümkün olduğunu merak ettim.

"Evet, evet, evet, seninle evlenmek istiyorum," dedim, gözyaşlarım yine gözlerimi kör ederken gülerek. "Hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim. Beni gelinin yap, Connor Cunningham, yoksa beni sonsuza kadar kaybedersin."

"Ufaklık yapma, Duff," diye azarladı babam. "Fikrini değiştirebilir."

Connor yüzüğü çıkardı ve parmağıma taktı. "Duffy hakkında fikrimi asla, *asla* değiştirmeyeceğim." Bana o kadar sevgiyle baktı ki, odada sadece ikimiz varmışız gibi hissettim. "Seninle, bu sonsuza kadar."

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, gerçekten hak etmediğim tüm bu muhteşemlikler için sana şükürler olsun Tanrım. Bunu nasıl başardığımı asla anlayamayacağım—nasıl olabildiğince????—ama inanılmaz derecede minnettarım.

Bu kitabı eline aldığın için teşekkürler, muhteşem okurum. En çılgın hayallerimi gerçeğe dönüştürdün ve bu yolculuğun AÇIK ARACA en harika parçasısın. Seni hak etmiyorum ve var olduğun için ÇOK minnettarım!!

Kim Lionetti—sen ve benim için yaptıkların hakkında ne desem azdır. SENİ ÇOK SEVİYORUM (tamamen profesyonel ve uygun bir şekilde). Sen ve BookEnds'in yanımda olmasına çok memnunum. Ayrıca—asla unutma—senin Samantha'n EN HARİKA.

Teşekkürler, Angela Kim, benim inanılmaz editörüm. Yazılarımı çok daha iyi hale getiriyorsun. Ayrıca — tüm o anlamsız e-postalar ve “lütfen bana bir gün daha ver” mesajları için özür dilerim. Sabrın — özellikle bu kitapta — inanılmaz derecede takdir edildi. Sen MUHTEŞEMLİĞİN KENDİSİSİN.

PRH ve Berkley'deki herkese teşekkürler. Siz çalışan insanlar kitaplar ve yazarlar için çok şey yapıyorsunuz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır — Chelsea Pascoe, Kalie Barnes-Young, Ashley Tucker, Christine Legon, Jennifer Wong ve Jennifer Lynes.

Ve şimdi ailem:

Baba, seni her gün özlüyorum.

MaryLee, senin gibi harika bir kardeşi hak etmiyorum ve seni çok seviyorum.

Cass, Terrance, Ty, Jordyn, Zealous, Breeze, Joey, Emily, Matt ve Miss Kate—sizler gerçekten, gerçekten harikasınız. Yani, bir üst seviyede harikasınız. Sizi sonsuzca seviyorum ve bence hep birlikte çok, çok yakında spagetti yemeye gitmeliyiz.

Kevin — tüm kitabı sana adadım, o yüzden buraya şunu ekleyeceğim... O aptal suratını diğerk tüm suratlardan daha çok seviyorum.

Ve şimdi... annem.

NANCY FREAKING PAINTER. Eğerk bunu okuyorsanız, *adını unutmayın* ünkü o müthiş biriydi ve dünyadaki herkes onu tanımalı. Engelli olmanın kolay olmadığı bir dönemde doğdu (yani, ne zaman kolay ki...), ama sürekli olarak herkese yanıldıklarını kanıtladı.

Liseyi bitirdiğinde, "herkes gibi evlenip aile kuramayacağı" için ona iyi niyetli bir akrabamın büyük bir ek verdiğini anlattığını hatırlıyorum.

Bu onu yıkabilirdi, ama annem bir iş buldu, harika bir sosyal hayatı oldu, sonra bir Hava Kuvvetleri mensubuyla evlendi ve dünyayı dolaşırken iki kız çocuğu büyüüttü. Yemin ederim ki, tek elle bebek bezi değıştirmeyi kolaymış gibi gösterdi ve bu kadın asla geriye bakmadı. "Yapamazsın" dediklerinde ehliyet almaktan, dans eden (aslında baton çeviren) anneler arasında mutlak bir efsane olmaya kadar, annem başarısız olmaya çok inatçı olduğu için kafasına koyduğu her şeyi başardı.

Ama annemin gerçek büyüü gülümsemesinde, kendine gülerken büyük mavi gözlerinde parıldayan saygısız ışıltıda yatıyordu. Absürtlüklerin ve adaletsizliklerin üstesinden her zaman gülererek gelirdi ve bu gerçekten ilham vericiydi.

Bu kitap, her kitap, her küçük şey... hepsi onun sayesindeydi. Kendimi, onu annem olarak sahip olduğum için

ve onu sonsuza dek özleyeceğim.

Nancy Ann Painter
14.03.1942–26.09.2025

Fotoğraf: Jackson Okun

LYNN PAINTER, *USA Today* ve *New York Times*'ın en çok satan yazarlarından biri olup *Better Than the Movies* ve *Mr. Wrong Number* kitaplarının yazarıdır; ayrıca Nebraska eyaletinde yaşayan beş baş belası çocuğun da yaratıcılarından biridir. Okumadığı veya yazmadığı zamanlarda romantik komedi dizilerini arka arkaya izlerken ya da Spotify çalma listelerine takıntılı bir şekilde bakarken bulabilirsiniz.

LYNN PAINTER'IN WEB SİTESİNİ ZİYARET EDİN

LynnPainter.com

 [LAPainterBooks](https://www.facebook.com/LAPainterBooks)

[LAPainter](https://www.instagram.com/LAPainter)

 [LynnPainterBooks](https://www.instagram.com/LynnPainterBooks)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

Okuma
*listenizde sırada
ne var?*

**Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!**

**Bu yazarla ilgili size özel kitap önerileri ve güncel haberleri
alın.**

Hemen **kaydolun.**